

CATALUNYA+ CRISTIANA

SETMANARI D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSA

«Un dia sense pregària és com un cel sense sol i un jardí sense flors»
Joan XXIII

Any XXIII • Núm. 1.154 • 250 ptes. / 1,50 euros

1 • novembre • 2001

«Hem de portar esperança al món»

El cardenal Carles transmet les seves primeres impressions sobre el Sínode de Bisbes acabat de celebrar a Roma

Gairebé un mes 250 prelatos d'arreu del món han estat reunits a Roma en la X Assemblea General Ordinària del Sínode de Bisbes. Entre ells, l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Ricard M. Carles, que ja és a casa disposat a contagiar a tothom l'esperança rebuda durant la trobada. Han estat dies intensos, entre sessions plenàries i grups de treball, on més d'un centenar de bisbes han intervingut en les anàlisis que sobre la figura del prelat s'han portat a terme. També ho ha fet el cardenal, que, precisament, ha parlat als seus germans en l'episcopat sobre l'esperança cristiana. D'aquesta, ell ja n'era ple, però ara n'és més encara. A Roma, amb la presència de tants bisbes, juntament amb religiosos i laics de tot el món i totes les races, el cardenal Carles ha redescobert que «la catolicitat no és solament un mandat de Crist i un desig de l'Església, sinó una realitat palpable i establerta definitivament».

El Sínode de Bisbes ha tornat a ser un caminar plegats vers un anunci més afectiu i efectiu de Jesucrist. Han sortit moltes propostes, molts suggeriments, totes «des de la pau, el mutu enteniment, la franquesa d'expressió i la comunió amb el Sant Pare, per emprendre el camí d'un nou mil·lenni amb esperança», recalca el cardenal Carles.

Pàg. 7 i 8

en primer pla

El Dr. Pere Tarrés, una vida dedicada al proïsme

Celebració en memòria del metge i sacerdot

Metges Cristians de Catalunya són els organitzadors aquest any de la commemoració del trasllat de les despulles del Dr. Pere Tarrés a la parròquia de Sant Vicenç de Sarrià. Aquesta celebració, promoguda per la Comissió Pro Beatificació del Dr. Tarrés, tindrà lloc el proper 6 de novembre a dos quarts de vuit del vespre i serà presidida pel cardenal Ricard Maria Carles. Des de l'any 1975, el cos del Dr. Tarrés reposa en un petit sepulcre sempre envoltat de flors i llànties, mostres de la devoció que hi ha envers el qui fou un extraordinari metge i sacerdot.

Aquesta celebració anual evidencia la presència del seu record entre nosaltres tot i que també es vol donar a conèixer a les noves generacions la gran figura que fou com a metge i sacerdot. La personalitat del Dr. Tarrés, principalment la seva generositat, persistència, i el seu amor als altres i a Déu, va ser el que va impulsar l'inici del procés de beatificació, que en aquest moment és a l'espera de ser estudiat a Roma. Les entrevistes a Mn. Francesc Raventós, vicepostulador de la causa de beatificació del Dr. Tarrés, i al Dr. Josep M. Simón, president de Metges Cristians de Catalunya, ens donaran les claus per comprendre la figura del Dr. Tarrés.

Pàg. 2, 3, 5 i 6

Tremp recorda el beat Josep Manyanet

«En la commemoració agraïda del centenari de la mort del beat Josep Manyanet, tots —fills de Tremp, religiosos i religioses de la Sagrada Família i sacerdots de la diòcesi— mirem cap aquí amb goig per aquest sacerdot del presbiteri d'Urgell que va esdevenir forjador d'un carisma renovador i actual en l'Església perquè consagrà la seva vida a Déu.» Amb aquestes paraules, Mons. Joan-Enric Vives, bisbe coadjutor d'Urgell, va resumir el sentit de l'homenatge que la ciutat de Tremp va fer al seu «fill il·lustre», el diumenge 21 d'octubre. A la capital del Pallars Jussà es trobaren nombroses persones procedents del Principat per unir-se als actes organitzats per la parròquia i els Fills de la Sagrada Família. Durant l'homenatge, que fou precedit d'una conferència sobre la universalitat i actualitat de la persona i obra del pare Manyanet, es va descobrir un mural gegant del beat, a tot color, pintat per la comunitat educativa del col·legi Pare Manyanet de Reus.

Pàg. 17

A la plaça Capdevila de Tremp es va descobrir un mural del beat.

Sumari

Pàg. 7 El Papa beatifica per primer cop un matrimoni

Pàg. 18 Nou curs de l'Institut de Ciències Religioses de Tarragona

Pàg. 19 Entrevista al P. Alegre, abat de Poblet

Pàg. 22 Barcelona: festa de Santa Teresa de l'Infant Jesús

Pàg. 32 Promoure la banca ètica a Catalunya

Editorial

Pere Tarrés: metge i sant

El Dr. Pere Tarrés i Claret és considerat per tots els qui el van conèixer i tractar com un veritable sant, ningú no dubta de les seves virtuts cristianes i només cal que des de Roma se'l reconegui oficialment com a beat perquè tota la humanitat pugui venerar-lo com a tal i sigui un model universal per a tota l'Església.

Aquest sant català va ser ordenat sacerdot als 34 anys i va dedicar des de llavors la seva vida al ministeri pastoral i a l'atenció als fidels; fins aquí un perfil típic del santoral, però hi ha una part important de la vida de Pere Tarrés prèvia a la seva condició sacerdotal que mereix molt d'interès i atenció i és la de metge, que farà que porti sempre davant del seu nom el títol de doctor.

En efecte, el Dr. Tarrés va ser un metge sant, que es va dedicar amb generositat als qui necessitaven la seva atenció com a professional de la medicina. No tan sols era un doctor competent i responsable, sinó que a més practicava les virtuts del desprendiment, la gratuïtat, l'atenció als més necessitats. Algunes d'aquestes pàgines exemplars en la vida del Dr. Tarrés van passar precisament en un moment difícil i dolorós de la nostra història: la guerra civil espanyola, on el nostre metge no va lluitar per la causa dels «nacionals» o dels «republicans», sinó que ho va fer pels que necessitaven la seva atenció sanitària, als quals atenia amb totes les seves forces i al màxim de les seves possibilitats. La seva manera de pensar sobre l'exercici de la seva professió en clau de servei ve reflectida en aquelles paraules que va pronunciar a Barcelona: «Per al metge, el llit del malalt és un altar, i el malalt és la imatge de Jesucrist» a les quals afegiria més tard que el metge és com el sacerdot que ofereix el dolor a Déu.

Curiosament dels escassos 45 anys de vida del Dr. Tarrés, onze van estar dedicats a la medicina i onze al sacerdoci. Encara que un cop ordenat prevere no va tornar a exercir com a metge,

aquestes dues professions mai no van crear divisió en la seva activitat perquè sempre es va tractar de servei als altres. No hi ha un Tarrés metge i un altre sacerdot, sinó un únic Tarrés sant.

Malgrat aquest aclariment, aquest any ens fixarem una mica més en la faceta mèdica del Dr. Tarrés, ja que la sacerdotal pot ser imitada només per un nombre petit dels batejats que són els que han estat ordenats preveres, i en canvi la mèdica pot ser-ho directament per tot l'ampli col·lectiu dels qui treballen en el món de la sanitat i indirectament per tots els cristians sigui quina sigui la seva professió.

Per això aquest any la celebració festiva del trasllat de les restes mortals del Dr. Tarrés a l'església de Sant Vicenç de Sarrià, s'ha confiat a l'Associació Metges Cristians de Catalunya, que veuen en aquest col·lega de professió un model i exemple en el seu treball específic i probablement en el futur un patró actual i d'aquesta terra, reconegut per l'Església, que haurà d'afegir-se als ja llunyans sant Lluç, sant Cosme i sant Damià...

Per a tots els metges cristians Tarrés representa el testimoni d'un home de carn i ossos a qui es pot imitar, però alhora representa la constatació que un bon metge pot arribar a la santedat si realment viu amb els valors i les actituds de Pere Tarrés.

Per a la resta dels creients el Dr. Tarrés és un model de cristià en la seva vida professional. Qui sigui mestre o electricista o camioner també pot aspirar a la santedat si exerceix la seva professió amb dignitat i amb actitud evangèlica profunda. Ningú no està exclòs de la crida a la santedat que ens fa el mateix Jesús, que ens demana «ser perfectes com ho és el nostre Pare celestial» (Mt 5,48). La santedat no tan sols és una vocació per als sacerdots i religiosos, per als monjos i contemplatius, sinó que és un estil de vida al qual Jesús ens convida a tots des de l'esperit de les benaurances.

CATALUNYA⁺ CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Guillem Farré, *GIRONA*; Jordi Curcó, *LLEIDA*; Lluís Serra i Miriam Díez *ROMA*; Guillem Ferrer, *ILLES BALEARS*; Antoni Mirabet, *SEU D'URGELL*; Ramon Estany, *SOLSONA*; Joan Boronat, *TARRAGONA*; Joaquim Blanc, *TORTOSA*; Fàtima Alemany, *VIC*

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Josep M. Aragonès, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, Josep Ventura, P-J Ynaraja, Joan Manuel Gutiérrez

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Redacció, administració, publicitat i promoció:
C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

E-mail: catcris@ibernet.com

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Secretaria i subscripcions: Victòria Camps, Antònia Canals

Administració i comptabilitat: Isabel Giralt

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Cra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la **UCIP**
International Catholic Union of Press

Membre de l'**APPEC**
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 12.480 ptes.
Resta d'Europa: 22.950 ptes.
Amèrica i Àfrica: 28.200 ptes.
Àsia i Oceania: 39.100 ptes.

LA TIRA

Per Pilarín

en primer pla

Un metge enamorat de Déu i de la seva professió

■ Vint-i-sisè aniversari del trasllat del cos del Dr. Pere Tarrés

El proper dimarts 6 de novembre, a dos quarts de vuit del vespre a l'església parroquial de Sant Vicenç de Sarrià, es commemoraran els vint-i-sis anys del trasllat

del cos del Dr. Pere Tarrés. La cerimònia eucarística serà concelebrada per diversos sacerdots i presidida per l'arquebisbe de Barcelona, cardenal Ricard Maria Carles.

Des de l'any 1975, el cos del Dr. Tarrés, metge i sacerdot, reposa en un senzill sepulcre a la nau lateral de la parròquia de Sarrià, on mai no han man-

cat les petites llànties i les flors, constantment renovades. Aquesta devoció mostra la presència agraïda d'aquells que el recorden, que li pregunten, que li demanen

que vulgui complir aquelles paraules que pronuncià gairebé al llindar de la mort: «Des del cel podré fer més, perquè no tindrè les impossibilitats humanes.»

Amb aquesta celebració anual també es vol expressar que el seu record és viu entre nosaltres i, al mateix temps, fer conèixer a les noves generacions la gran figura que fou el Dr. Pere Tarrés: metge eminent, apòstol de la joventut i sant sacerdot. Es vol fomentar la seva devoció tot demanant a Déu que aviat la seva vida sigui presentada per l'Església com un exemple a imitar per a tots els cristians.

Aquest acte commemoratiu és preparat, cada any, per una entitat o grup que s'havia relacionat amb el Dr. Tarrés o que està vinculat d'alguna manera a la seva figura. Així aquest any tindrà cura de l'organització de l'acte l'associació Metges Cristians de Catalunya, amb la intenció de recordar que el Dr. Tarrés fou un metge enamorat de la seva professió i, al mateix temps, un home que veia en la medicina un gran mitjà per descobrir Déu en el malalt i de portar el malalt a Déu. Tots els assistents a la celebració seran obsequiats amb un llibre del Dr. Tarrés, el setmanari *Catalunya Cristiana* i la revista dels Metges Cristians *Decisiones Médicas*. (S.A.)

El Dr. Tarrés (amb el barret a la falda) durant la inauguració d'una coral a Alella.

El Dr. Tarrés era un gran orador.

De quan el Dr. Tarrés ensenyava a ser metge

A l'arxiu de la Comissió pro beatificació del Dr. Tarrés es guarden en una carpeta documents, recollits o donats personalment, de records, actuacions i fins i tot paraules del Dr. Pere Tarrés. Volem donar a conèixer els que en el seu dia ens donava el Dr. Enric Mirabell i Andreu, que fou amic i alumne seu i morí l'any 1994.

Juntament amb diversos estudiants de Medicina, el Dr. Tarrés va donar uns cursos sobre ètica professional mèdica, del 1947 al 1949, als quals assistí el Dr. Mirabell. Copiem algun escrit de l'alumne a l'atzar.

«El Dr. Tarrés ens deia que "a cada malalt hi hem de veure Jesucrist. En visitar-lo cal que recordem que estem procurant curar el mateix Senyor". Insistia amb tal força en aquest tema que t'adonaves que aquesta actitud era per a ell una profunda realitat. Ens exigia una entrega per part nostra que estava molt allunyada dels sentimentalismes.

«Un altre tema que el preocupava era l'avortament. Llavors es plantejava d'una manera molt diferent de la d'ara. Avui és una barbaritat quan es tracta d'un cas de malaltia, ja que moltes de les que pot patir la mare poden ser tractades amb l'esperança de salvar tant la mare com el fill.

»Repetia: "La gent que es planteja l'avortament no viu de la fe ni tan sols de la sana raó, sinó del

racionalisme. El cristià hauria de viure la fe i llançar-se al buit. Nosaltres, els metges, no podem imposar aquesta actitud, però sí que podem insinuar-la perquè hi pensin els implicats", i sobretot que "nosaltres, els metges, sense cap excusa, hem de negar-nos a practicar-lo".

«Molts temes eren causa de la seva preocupació, fins i tot el de l'eutanàsia, tema recent que tenia lloc a l'Alemanya de Hitler. Ens en parlava llargament.»

En un altre escrit, el Dr. Mirabell afirma: «Moltes de les tristes realitats mèdiques que vivim actualment ell ja les preveia. Lluità per elles en aquests cursos, fent-nos veure la grandesa, tant humana com espiritual de les actituds mèdiques que s'adopten amb un clar criteri moral i amb una profunda formació professional.

«El Dr. Tarrés va beneir el meu matrimoni. Moltes vegades hem comentat amb la meua esposa el silenci sepulcral que va fer-se durant el seu sermó. Cap a finals dels anys quaranta em va demanar que col·laborés com a metge en el dispensari parroquial d'un barri molt pobre. Recordo amb quina força m'inculcava la caritat que omplia el seu cor perquè la posés en pràctica amb fets concrets i personals.

»Fou el Dr. Tarrés també qui va demanar-me que formés part del cos facultatiu del Sanatori de la Mercè, obra que ell havia fundat per als malalts de

tuberculosi. En aquella època, en no haver-hi Seguretat Social, els tuberculosos eren un greu focus de contagi per a la població infantil que convivia amb ells. Moltes vegades vaig acompanyar el Dr. Tarrés al bisbat on hi tenia el Secretariat de Beneficència. Un dia, em comentava pel camí que si posseís 22 grams d'estreptomicina podria curar una malaltia greu. En arribar al despatx hi havia un paquet per a ell, i en obrir-lo hi trobà els 22 grams desitjats. Va tenir una alegria immensa, però tot seguit va treure importància a l'assumpte.

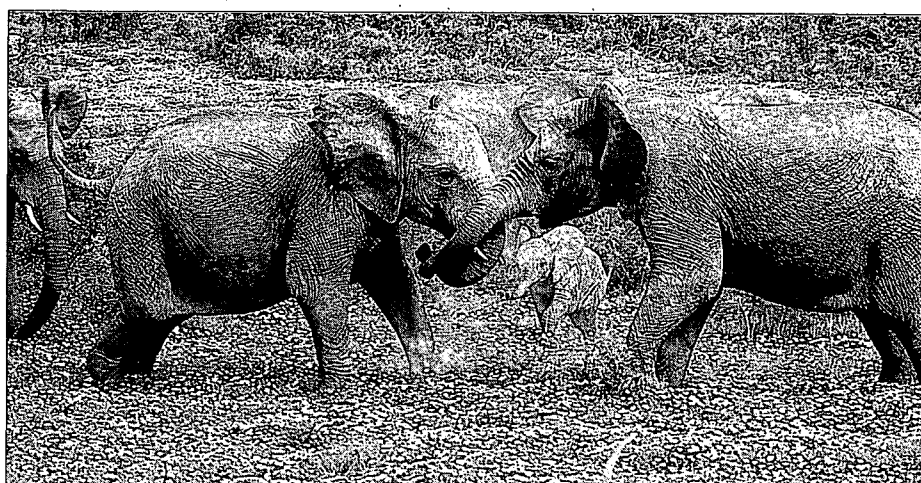
«Estic convençut que era un gran asceta. Sempre ens aconsellava: "No tingueu por, Déu és el Pare; Ell t'ajudarà però tu has de ser un metge cristià digne, i per tant has d'estudiar com cal els malalts, tractar-los amb afecte, ajudar-los. A les mares els has d'explicar molta puericultura." Sempre, les seves ànsies terapèutiques i higièniques estaven plètòriques de caritat i es convertien en mitjans en els quals concretar l'ascesi. "Deixeu de cobrar i ja veureu com Déu proveirà!" La seva caritat es concretava en l'afany de servir en cos i ànima els altres.»

M. Àngels Papiol

Biògrafa del Dr. Tarrés i

antiga sòcia de l'Acció Catòlica Femenina de Sarrià

Del 23 de novembre al 8 de desembre del 2001

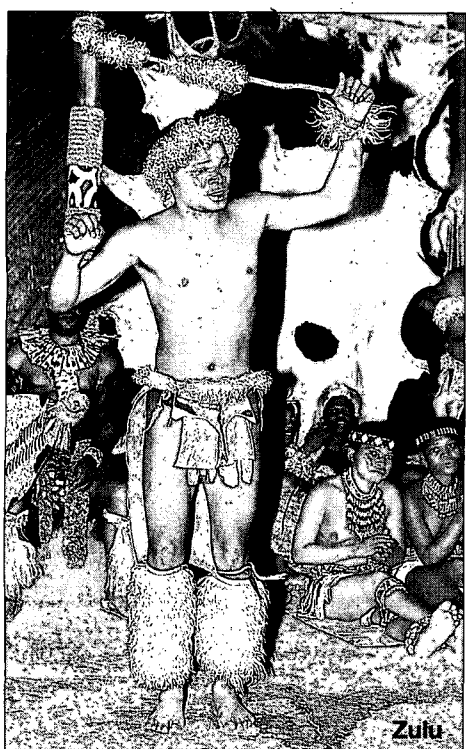

La fauna patrimoni natural de Sud-Africa

REPÚBLICA SUD-AFRICANA — ZIMBABWE

Parc Kruger — Cascades Victòria

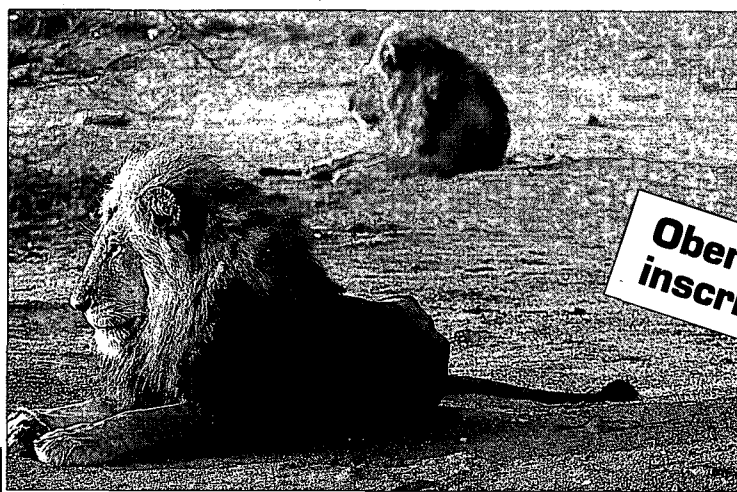
A la descoberta dels contrastos més exòtics del món

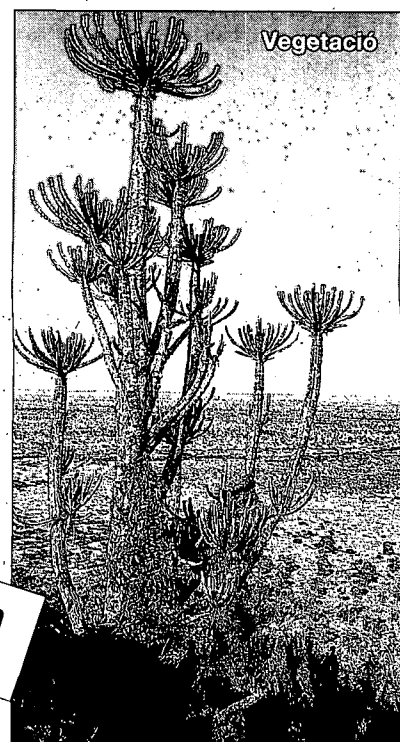
Zulu

VISITES

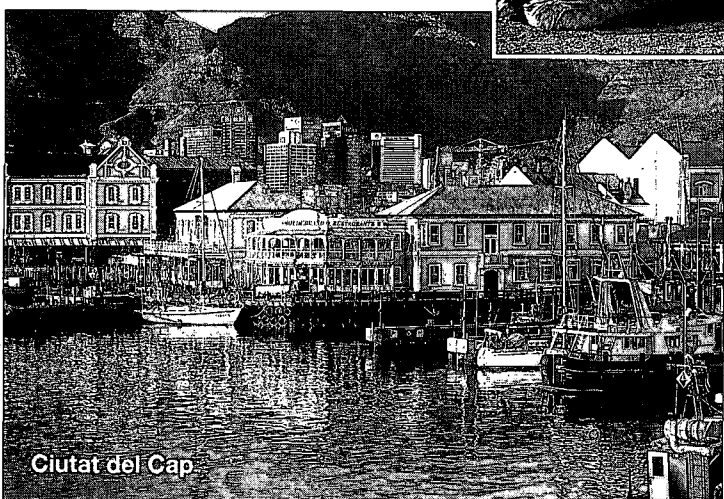
Reserva natural FEATHERBED
(Patrimoni de la Humanitat)
Parc Nacional de Tsitskama
Parc Nacional Kruger
Coves Congo
Wildlife Ranch cocodrils del Nil
País dels Zulús
Cascades Victòria (Zimbabwe)
Creuers i tren de vapor
Combinat amb safaris de gran turisme

**Oberta la
inscripció**

Vegetació

Ciutat del Cap

Demaneu
informació a:
Amics de
Catalunya
Cristiana,
c/ Comtes de
Bell-lloc, 67-69
tel.
934 092 700

Costa
africana

**AMB L'ASSISTÈNCIA
TÈCNICA DE**

MERCATRAVEL S.A.

AVÍS IMPORTANT

L'horari de les nostres oficines
és de 9 a 1 i de 3 a 6h

MN. FRANCESC RAVENTÓS ÉS EL VICEPOSTULADOR DE LA CAUSA DE BEATIFICACIÓ DEL DR. TARRÉS

«El Dr. Tarrés és un testimoni de l'amor a Déu i als germans»

Membre de la Comissió Pro Beatificació del Dr. Pere Tarrés, Mn. Francesc Raventós és un dels organitzadors de l'acte d'homenatge del proper 6 de novembre. Ja fa quinze anys que promou la figura del Dr. Tarrés, amb la finalitat que el declarin sant.

—La comissió pro beatificació del Dr. Tarrés organitza cada any la commemoració del trasllat de les seves despulles.

—Exacte, des del l'any 1975, en què es va traslladar el difunt des del cementiri de Montjuïc a l'església de Sant Vicenç de Sarrià cada any, com un aniversari, ho celebrem i recordem el Dr. Pere Tarrés. Potser, l'encertat seria recordar el dia de la seva mort, però és en ple estiu, el 31 d'agost. Cada any organitza aquesta celebració una entitat més o menys relacionada amb el Dr. Tarrés. En concret, aquest any són els Metges Cristians de Catalunya qui tenen aquesta responsabilitat. Presidirà l'eucaristia el cardenal, i com cada any s'omplirà l'església de gom a gom perquè el Dr. Tarrés és molt conegut.

Cada any l'entitat que hi participa li dona un to diferent. Acostumem a començar la celebració amb l'explicació d'un membre de l'entitat sobre els vin-

cles que tenen amb la figura del Dr. Tarrés. Es cuiden de llegir les lectures, de les pregàries dels fidels, de l'elaboració del recordatori que fem cada any, dels cants... és a dir, de tota la part externa de la celebració, havent buscat també el sacerdot que presidirà la celebració, que normalment és un bisbe.

—Què tindrà d'especial l'acte d'homenatge d'aquest any?

—L'any passat, com que era el 25è aniversari del trasllat i el 50è de la seva mort vam fer dues celebracions. Aquest any el cardenal presidirà l'eucaristia i una característica important és que se n'ocupen els Metges Cristians de Catalunya, continuadors de la tasca del Dr. Tarrés, que va ser un gran metge a la seva època.

—Quines motivacions van dur a promoure la beatificació del Dr. Tarrés?

—El dia de la seva mort tothom deia que havia mort un sant. La seva vida va

Mn. Raventós treballa per a la beatificació del Dr. Tarrés.

estar marcada per una donació total a Déu i als altres. Va néixer en una família pobre però treballadora de Manresa, i gràcies a una beca va poder estudiar Medicina amb unes qualificacions extraordinàries. Donava almoïna als més pobres, visitava tantes vegades com calgués els seus pacients, i sempre estava al costat de qui patia.

Durant la guerra civil va haver d'amagar-se perquè era membre de la Federació de Joves Cristians de Catalunya, però després el van obligar a anar al front. Allí curava amb molta dedicació. Ell estimava tothom. En acabar la guerra va ingressar al Seminari i es va entregar totalment

Va ser un home que va donar un testimoni d'un amor profund a Déu i als germans. Es passava les nits pregant i s'oblidava d'ell mateix pels altres.

—Quina és la situació actual del procés de beatificació?

—Quan va morir tothom va dir que calia començar un procés de beatificació. Per alguns contratemps es va anar retardant i l'any 1982 va començar d'una manera formal. 192 persones de tots els estaments socials (metges, capellans, monges, antics soldats, noies de l'Acció Catòlica, gent que el coneixia...) van anar a testimoniar sobre el Dr. Tarrés. Durant uns vuit anys es va fer la *positio*, que és la síntesi de les declaracions d'aquestes persones, i es va lliurar a Roma l'any 1996. En aquest moment

està fent cua, esperant que s'estudiï. Mentrestant hi ha hagut un cas extraordinari, una curació que no s'explica d'una manera natural. Els metges que l'han estudiat han portat el cas a Roma. Això potser accelerarà el procés.

—Però no es pot preveure quan podria ser beatificat?

—És molt difícil de preveure. Mai no podem dir quan serà perquè és una cosa que depèn totalment de Roma. De fet, no hi ha cap dificultat perquè es tracta d'un cas molt transparent. El mateix president del tribunal ens deia que és el procés de beatificació més clar amb què s'han trobat.

La causa de beatificació del Dr. Tarrés, servent de Déu

Pere Tarrés Claret va néixer a la ciutat de Manresa, prop de Barcelona, el dia 30 de maig del 1905, d'una família treballadora. Va cursar el batxillerat amb l'ajuda d'unes beques de l'Ajuntament de la seva ciutat. Estudiant de medicina, amb matrícules d'honor, va arribar a ser un metge molt competent. Va ser un incansable apòstol de la joventut, de paraula i per escrit, consagrant-se al Senyor, amb vot de castedat perpètua als 22 anys, prèvia autorització del seu director espiritual. A la població de Monistrol de Calders va erigir-se un monument a la seva memòria, amb un monòlit que recorda aquest fet de la seva consagració al Senyor. No hi ha al món cap altre monument a la castedat que recordi un fet tan singular i íntim d'un jove.

Perseguit durant la revolució de l'any 1936 per la seva condició de catòlic, va viure amagat més de deu mesos en una casa amiga, arriscant la seva vida per atendre malalts greus i per poder combregar. Durant aquest període va escriure un diari íntim de gran altura espiritual ple de pietat i confiança.

Obligat a incorporar-se com a metge a l'exèrcit republicà, va exercir-hi una acció d'entrega i ajuda a nombrosos ferits, a la mateixa línia de foc. Accions que han estat i són admirades i recordades pels seus caps i pels que van rebre la seva atenció mèdica. No amagà mai el seu catolicisme tot i el risc que això comportava. Va proporcionar i administrar una vacuna, que guardava per ell, a un oficial que l'havia amenaçat per les seves creences i per si intentava passar-se al bàndol contrari. És al front on va escriure el seu famós *Diari de guerra* on reflecteix, enmig de

l'intens treball i d'una difícil situació, la seva profunda vida interior, tot madurant allà la seva vocació i iniciant els estudis sacerdotals.

Acabada la guerra civil, malgrat ser premi extraordinari de medicina i tenir un futur molt prometedor, entra al Seminari i s'adapta plenament, de manera exemplar, al ritme i costums del centre formatiu. Ordenat prevere el 30 de maig del 1942, es va posar totalment a les ordres i a la voluntat del seu bisbe. El seu ministeri és múltiple i abnegat. El seu pas va deixar una empremta de santedat que segueix viva actualment. Fou un coadjutor exemplar al poble agrícola de Sant Esteve Sesrovires; pràcticament va ser ell qui inicià el Secretariat Diocesà de Beneficència que més tard es convertí en Càritas; va fundar una clínica-sanatori per a tuberculosos; va atendre obres de protecció i rehabilitació de la dona; va portar un tasca molt àmplia a l'Acció Catòlica i en d'altres associacions diocesanes; fou el confessor del Seminari Diocesà; va fundar una escola; va posar les bases d'una llar per a la formació de les famílies obreres...

Als set anys de la seva ordenació i d'esgotador apostolat cau greument malalt de càncer, tot donant un admirable exemple de caritat i d'acceptació dels seus intensos sofriments que ofereix per a la santificació dels sacerdots, sent objecte de gran admiració pels metges i infermeres que el van atendre, els amics sacerdots, religiosos i els mateixos malalts del sanatori.

La seva vida és d'un desprendiment total de si mateix i d'una pobresa absoluta. Al moment de morir li van trobar com a capital particular la insignificant quantitat de 80 cèntims en monedes. El seu

tracte sempre va ser amable i somrient, i respirava el perfum d'una puresa que va admirar, practicar i predicar.

Quan morí, el mateix bisbe de Barcelona, Dr. Gregorio Modrego, va dir públicament: «Quan moren els meus sacerdots us recomano que els imiteu en tal o tal altra virtut; al doctor Tarrés us puc dir que l'imiteu en tot», i afirmà que havia mort un sant. Si quan moren les persones s'obliden, quan morí el Dr. Tarrés es va iniciar una actualització de la seva memòria, sense que passi un any sense que s'organitzin actes en el seu record: se li erigeixen monuments i làpides, se li dediquen carrers, s'escriuen llibres i articles i organitzacions prenen el seu nom. El seu sepulcre és visitat i ornamentat amb flors de manera constant. Es reben cartes donant a conèixer els favors obtinguts, i sense que s'hagi demanat expressament cap donatiu ni publicat els que s'han rebut, es reben almoïnes suficients i de sobra per sufragar tots els aranzels i costos propis del procés d'una possible glorificació.

La documentació del procés cognicional —iniciat el dia 18 de juliol del 1982— va ser lliurada a la Sagrada Congregació per al Culte dels Sants el dia 2 de maig del 1990, acabant tota la feina (impressió, encuadernació i presentació de la «positio») el dia 2 d'abril del 1996. El 1991 va ser presentat a la Sagrada Congregació un procés diocesà d'un possible miracle obtingut per la seva intercessió.

Mn. Francesc Raventós

Vicepostulador de la causa de beatificació de Mn. Pere Tarrés

**JOSEP MARIA SIMÓN ÉS EL PRESIDENT DE
METGES CRISTIANS DE CATALUNYA**

«La figura del Dr. Tarrés és un patrimoni de la humanitat»

Com a president de l'associació Metges Cristians de Catalunya, Josep Maria Simón és el màxim responsable de la participació de l'entitat en l'acte d'homenatge al Dr. Pere Tarrés. Doctor en Medicina, intenta promoure la figura del Dr. Tarrés des de l'entitat que presideix.

—Quina és la vinculació dels Metges Cristians de Catalunya amb la figura del Dr. Tarrés?

—Ell era metge, cristià i català, per tant ens havia de tocar algun any a nosaltres dur a terme l'organització de l'acte. És una vinculació natural amb nosaltres, ja que si visqués segurament seria membre de la nostra associació i potser algun dia serà el nostre patró. De totes maneres no ens volem apropiari de la figura del Dr. Tarrés, que és patrimoni de la humanitat i que esperem que sigui un exemple per als metges d'arreu del món. Els metges tenim com a patrons sant Lluç, sant Cosme i sant Damià, però com a referents ens queden molt llunyans en el temps i en l'espai. En canvi, el Dr. Tarrés va exercir a Barcelona i en un moment en què la medicina ja curava, ja que durant segles la medicina ha fet més mal que bé. A més, va exercir de metge classificador durant la guerra, una de les coses més terribles amb què es pot trobar un metge, però ell curava com si la mare de cadascun dels ferits fos al seu costat, tal com explica en el seu *Diari de guerra*.

—Què aportarà Metges Cristians a l'acte del 6 de novembre?

—Serà un acte eminentment espiritual, que presidirà el cardenal. Nosaltres ens ocupem de les qüestions organitzatives: un soci nostre presentarà les peticions, donarem als assistents un llibre sobre el Dr. Tarrés i algunes revistes... Hi haurà també parlaments sobre la seva figura al principi i al final de l'eucaristia. El que volem és que el seu exemple arribi sobretot a les noves generacions.

—Des de l'associació es promou la figura del Dr. Tarrés?

—La promovem i cada cop que hi ha una reunió o un congrés internacional de metges, que n'hi ha moltes i contínuament, sempre hi portem el Dr. Tarrés, ja sigui com a ponència o en tríptics, que tenim en quatre llengües. Creiem que és una figura que es pot presentar molt bé i que cal que es conegui.

—La seva personalitat i professionalitat és un exemple a seguir per a tots els metges cristians?

—Jo diria que per als membres de l'associació i que per a qualsevol cristià metge. Com que el Dr. Tarrés era un sant

en tots els aspectes de la seva vida també és un exemple per a qualsevol persona amb totes les seves virtuts. Un dels més importants és la seva pobresa, perquè quan va morir només li van trobar uns quants

cèntims, ja que donava sempre tot el que tenia.

—Quins aspectes destacaria del Dr. Tarrés com a metge?

—Com a metge la competència professional. Era també un bon docent, ensenyava molt bé la medicina i l'exercia bé. Quan va ser ordenat capellà va deixar d'exercir i es dedicà només al seu ministeri. Fins i tot, quan li demanaven consell ell els adreçava al seu metge. Però, de fet, deixar la medicina va ser un gran sacrifici. Aquesta és una mostra que era sant. També tenia una gran capacitat per comunicar-se per escrit i verbalment. En aquella època en què els discursos estaven en l'ordre del dia, feia parlaments a la Federació de Joves Cristians. Realment el Dr. Tarrés va ser una gran persona, un gran sacerdot i un gran metge.

Reportatge:
Sara Antoja

Foto: Oscar Monzonis

El Dr. Simón promou el coneixement de la figura del Dr. Tarrés.

El model Tarrés

«Necessiten tota la tarda per entrar a Barcelona per la Meridiana.» Això no passa en els nostres dies sinó el 1939, una mica abans que els nacionals entressin a la Ciutat Comtal. El doctor Pere Tarrés i els seus acompanyants —afirma Gabriel Martínez, un dels seus biògrafs espontanis— travessen penosament una densa formació de camions, cotxes, andròmines, animals de càrrega i persones que fugen cap a França. No van a Barcelona per resoldre cap assumpte particular. Tarrés hi va, com sempre, per ajudar algú. Aquest metge internista, professor universitari, orador excel·lent, escriptor de ploma fàcil, tinent metge de la República, amb consulta al barri de Gràcia i servei a l'Hospital de Sant Pau, es troba avui immers en un procés de beatificació al final del qual un català contemporani d'americana i corbata pujarà als altars com a model per a la professió mèdica. Espero que quan aquest dia arribi els titulars de premsa no resumeixin així la seva vida amb un «beatificat tinent de la República». La seva vida va més enllà. Recentment la publicació dels seus diaris íntims ens mostra la quarta dimensió del doctor, la seva faceta mística.

De la seva figura s'aprofita tot. Fins i tot es trobava afligit per un petit pecat avui molt comú: el fascinava recórrer els carrers de Barcelona amb excés de velocitat, amb el seu Opel d'últim model de principis de segle, sense cinturó de seguretat i tocant el clàxon sense parar. Anava i venia ocupat en assumptes estrictament científics, com el desenvolupament d'algun fàrmac nou (a un li va posar el nom de Nerial, en honor a Felip Neri); o més humanístics, com la campanya contra el cinema escombraria, semblant a la que va provocar als EUA centenars de tancaments per inanició. Als nostres dies, segurament, s'inscriuria en alguna associació de telespectadors i radiooients.

De la seva pràctica mèdica cal destacar l'entrega a cada malalt com si es tractés del seu pare, la seva tenaç formació continuada, el seu nul ànim de lucre, el seu respecte pels col·legues (el doctor Puigvert, de temible caràcter, va arribar a venerar-lo en vida i va fer posar una bella frase del seu apreciat col·lega en una paret de la clínica urològica) i la seva labor de divulgació de valors entre la joventut. Encara que la professió més dura del món és la de metge classificador en un front de guerra, que és qui decideix en segons qui té possibilitats de tractament i qui no. Tarrés no dona la sensació de rebutjar fàcilment ningú en la seva petita farmaciola de campanya durant la Guerra Civil. Al seu diari de guerra hi deixa constància de l'esgotament de totes les possibilitats terapèutiques òptimes, així com del consol que oferia als soldats malferits i a les seves famílies. Més tard, ja en temps de pau, es resistiria a la funció de classificador i fundaria un sanatori per tuberculosos pobres. Mig segle després de la seva mort encara el recorden fervorosament els seus pacients vius. Algú pot sentir-se indiferent davant d'un tipus així?

Tarrés era polifacètic. No hi havia cap moment del dia en què no estigués ocupat. Va llegir i rellegir Plató, Sèneca, Ramon Llull, Balmes, Chesterton, Shakespeare, Blasco Ibáñez, Folch i Torres, Carles Soldevila, etc. Va publicar poesia i nombrosos articles periodístics. Al capdavant, la Medicina i el Periodisme comparteixen el 50% de la tasca professional: una part transcendental de la labor mèdica consisteix a preguntar bé (l'anamnesia) i fer-se càrrec fiable de l'estat de la realitat. A Tarrés, d'altra banda, mai no li van haver de donar pressa per tancar una edició. Treballava sempre a tota màquina!

Josep M. Simón Castellví

Doctor en Medicina i president de Metges Cristians de Catalunya

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

al servei de grans persones grans

Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona

NIF: G-08862781. - Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

www.residenciapmiralles.org

e-mail: persones@teleline.es

Vaticà

església en el món

«La mort-resurrecció de Crist és el motiu més gran d'esperança per al món»

■ El cardenal Ricard M. Carles explica les seves impressions sobre el Sínode de Bisbes celebrat recentment a Roma

Ricard M. Carles ja ha tornat a casa. Després d'un mes a Roma, on ha assistit a l'important Sínode de Bisbes que allà s'ha celebrat, l'arquebisbe de Barcelona reprèn ara els seus quefers diocesans. Han estat uns dies intensos, on la figura del bisbe i les seves obligacions apostòliques han estat posades sobre la taula i analitzades en detall. El cardenal Carles ha pres bona nota i de tornada a Barcelona el primer que vol posar en pràctica és la crida a l'esperança cristiana, tema sobre el qual va tractar precisament la seva intervenció sinodal.

—Després d'un mes a Roma, amb prop de 250 bisbes de tot el món, com veu l'estat de l'episcopat catòlic?

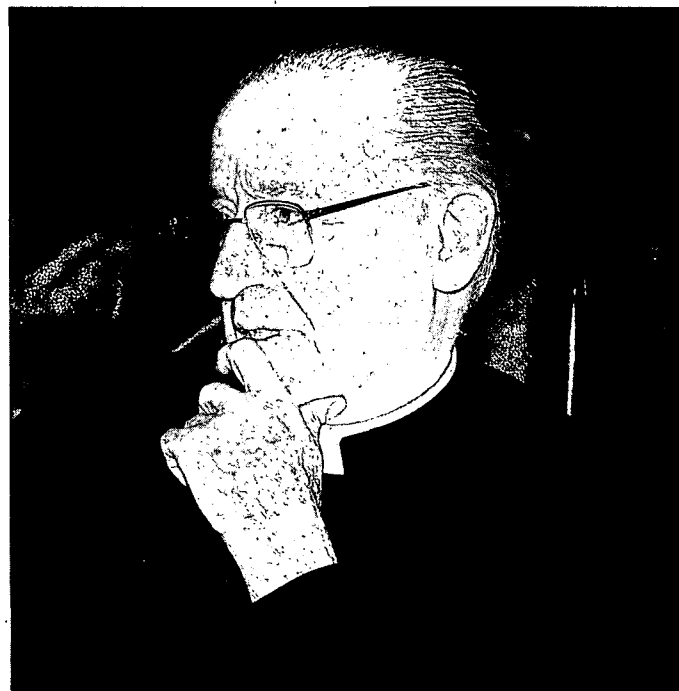
—El veig ple d'esperança, per una raó que és de sempre i per una altra que és molt actual. Esperança, en primer lloc, perquè la mort-resurrecció de Crist és la més gran raó que tenim d'esperança, ja que és la prova, no futura o previsible, sinó ja realitzada i històrica, que la fe, l'alegria, la gràcia, la bondat, l'amor i la vida poden més que el mal, el sofriment, el pecat, la maldat, l'odi i la mort.

El segon motiu, de plena actualitat, és la presència de 250 bisbes, més religiosos

dor de l'Evangeli de Jesucrist per a l'esperança del món», ja dona el fil conductor de la nostra reflexió: servir l'evangeli de Jesucrist per aportar esperança al món.

És un resum molt condensat, però encertat, del ministeri episcopal. Ha d'anunciar, o recordar als qui el coneixen però no el segueixen, Jesucrist i la seva Bona Nova. Sense deixar-se condicionar per un ambient massa vegades contrari a l'esperit evangèlic. Però sabent alhora treure a la llum —per aportar esperança al món— tant com hi ha de positiu en els nostres temps (que és fruit de l'acció de la gràcia) i recordar a tothom que la mort-resurrecció de Jesucrist, com he dit anteriorment, és el motiu més gran d'esperança per al món: un món fet «per Crist i per a Crist», com diu sant Pau, i un món al qual, rere l'ambigüitat en què el sumeix el pecat, «tant estima el Pare que li entrega el seu fill», com afirma Jesús de si mateix.

—Un altre dels temes que aquest Sínode també ha tractat amb interès és el de la violència i el terrorisme. La situació internacional que vivim així ho mereix. La condemna del terroris-

El cardenal Carles ha participat activament en la X Assemblea Ordinària del Sínode de Bisbes.

me ha estat i serà sempre evident i rotunda. No ho és tant però, la de la resposta armada dels Estats Units. Hi ha hagut molta discrepància entre els bisbes en aquest tema?

—El terrorisme ha de ser condemnat sempre i sense distincions de llocs o sistemes. Respecte al parer de l'aula, pel que fa referència a la resposta dels EUA, crec que un resum vàlid és el que jo vaig dir el diumenge següent a l'atemptat de Nova York en la missa de la catedral: que la defensa necessària davant del terrorisme es faci de manera que no hi hagi més morts innocents.

—La paraula *sinode* significa «caminar junts». S'ha viscut aquesta unitat durant aquests dies?

—S'ha viscut profundament des d'una amistat efectiva i afectiva. Han estat dies de llarga convivència entre tots nosaltres en les llargues sessions plenàries —sempre amb un fons de bon humor en què no són estranys els moments en què es riu cordialment a l'aula—, en els grups de treball, en els temps lliures, en els quals ens cercàvem no precisament els

amics d'abans sinó els encara no coneguts, per tal d'intercanviar experiències, criteris, problemes i avanços en les nostres tasques.

—Què ha d'aportar aquest primer Sínode Ordinari del tercer mil·lenni a l'Església universal?

—Ha de seguir aportant la valoració del que té de bo el món i el desarrelament del que té de dolent per endinsar-se en un nou mil·lenni en què la civilització sigui més propera a l'esperit de l'Evangeli, més respectuosa amb la dignitat integral de la persona —que no solament té dignitat, sinó que és dignitat— i que faciliti a totes les nacions i persones una vida realment humana i capaç de rebre el missatge del seu Creador.

—Des de la llunyania, des de Barcelona, fa l'efecte que un Sínode és un trobada molt oficial i burocràtica, una cosa molt seriosa, on es parla molt i no es fa gaire. Des de la seva experiència al llarg de tants anys com a bisbe, que hi té a dir?

—En un Sínode i més en aquest, que és universal, es fa molt. No es pot menysprear una reunió mundial, on es troben representants de totes les nacions i races per revisar les actuacions dels responsables de l'Església en cada diòcesi, des de la pau, el mutu enteniment, la franquesa d'expressió i la comunió amb el Sant Pare, per emprendre el camí d'un nou mil·lenni amb esperança, és a dir, amb amor mutu i il·lusió.

«Després dels sínodes per a cada un dels continents, hem celebrat un Sínode general, impensable en els vint segles de l'Església»

i religioses, laics i laiques de tot el món. Veure en aquell auditori persones de tots els continents, races i llengües, és una situació que no es donava ni a meitat del segle xx. És a partir d'aquesta època que la jerarquia —cardenals i bisbes i també els fidels— som representants de tot el món. Una ullada al color i a les faccions dels rostres presents evidencia que la catolicitat no és solament un mandat de Crist i un desig de l'Església, sinó una realitat palpable i establerta definitivament. És la realitat més esperançada a l'inici d'un nou segle i un nou mil·lenni. Després dels sínodes per a cada un dels continents, hem celebrat un Sínode general, impensable en els vint segles de l'Església.

—Un dels grans reptes del Sínode ha estat reflexionar sobre la figura del bisbe. Quins elements l'han ajudat més a vostè per a la seva autoanàlisi particular?

—El títol del Sínode, «El bisbe, servi-

El cardenal Carles al Sínode

D'acord amb la *Instrumentum laboris* (document-guia del Sínode), l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Ricard M. Carles, va centrar la seva intervenció en el Sínode en l'esperança cristiana, que tan assetjada es troba en l'actualitat per la nostra «cultura immanentista». En aquest sentit, el cardenal Carles va començar matisant que «els fidels—anomenats així perquè són portadors de la fe— haurien d'anomenar-se també portadors de l'esperança i desitjar i enyorar de veritat el que és l'objectiu de la seva fe: la visió de Déu».

Precisament, una de les grans missions avui dels bisbes i del poble de Déu és aconseguir passar de l'única espera de l'endemà immediat al desig d'aconseguir el futur escatològic, és a dir, «l'espera del fi per al qual hem estat creats: la contemplació de Déu, més enllà de la mort, espera mantinguda aquí com a desig o enyorança de la unió definitiva amb Déu». L'arquebisbe Carles, que és un home marcat per aquesta esperança, va assenyalar que aquesta virtut teològica «és el suport ferm de la fe en temps d'augment d'increença o indiferència davant de la fe».

El prelat barceloní, en un gest de gran humilitat, va acabar per confessar les seves pròpies debilitats en aquest camp i va demanar «al Senyor que no apliqui als possibles resultats pastorals la mesura de la meua fe ni la meua resposta a ella». No obstant això, conscient que tot depèn de Déu, és possible «mantenir l'esperança davant de tot». «En fi —va concloure el cardenal—, demano al Senyor que en l'evangelització i santificació del poble Ell vagi molt més enllà del que jo, en el fons de la meua ànima, veig com a possible, encara que no em considero pessimista.» (C.C.)

Samuel Gutiérrez

Vaticà

Reforçar el paper del bisbe que escolta i acull

■ Més relació amb la gent, més pregària i més sentit profètic

ROMA.— El bisbe ha de ser sant, defensor de la veritat i testimoni de la pobresa. En les propostes finals que es faran públiques aquesta setmana en el Sínode de Bisbes es perfila ja una tendència a enfortir el caràcter docent, espiritual i pastoral del bisbe. També es fa referència a la defensa de la pau i al rol del bisbe en un context de violència.

La sensació generalitzada és que en aquesta assemblea episcopal que finalitza a Roma el 27 d'octubre s'ha parlat pràcticament de tot, fins i tot de temes que fins ara havien tingut poc ressò. Així, per exemple, s'ha insistit a revaloritzar la figura del bisbe emèrit i es demana que se'l consideri més, tant en l'aspecte afectiu com efectiu.

Pel que fa a dades estadístiques, els bisbes participants al Sínode tenen una mitjana de 64,87 anys. En les seves intervencions a l'aula sinodal, 75 van usar l'anglès, 51 l'italià, 47 el francès, 42 l'espanyol, 10 l'alemany, 2 el llatí i un el rus. Els bisbes que van fer més propostes van ser els de parla hispana, mentre que els més escarits van ser els alemanys.

La cèlebre frase de sant Agustí «Amb vosaltres sóc cristià, i per vosaltres sóc bisbe», s'ha convertit en un leitmotiv d'aquest sínodo.

El cardenal Martini parla

Si bé a l'aula sinodal el cardenal Carlo Maria Martini, arquebisbe de Milà, no va pronunciar-se, sí que ho va fer durant una reunió informativa amb els periodistes on va expressar la seva «angoixa i temor» per la situació mundial després de l'11 de setembre. El cardenal de Milà va voler aclarir que aquesta situació «no ve motivada per una guerra de religions o de civilitzacions sinó que és un repte que la humanitat ha d'afrontar i fer un examen de consciència». Per a Martini aquest és un moment preciós per apostar per la pau i la justícia.

En relació a la davallada vocacional, el cardenal es va mostrar esperançat i va dir que «el Senyor no abandonarà la seva Església». Una de les tasques dels bisbes és precisament—va remarcar— fer acostar els joves perquè descobreixin la joia i

El «leitmotiv» d'aquest sínodo ha estat la frase de sant Agustí: «Amb vosaltres sóc cristià, i per vosaltres sóc bisbe».

la força de l'Evangeli.

D'altra banda, Carlo Maria Martini va remarcar que la meitat dels bisbes que participen al Sínode són prelats nous i joves i es va mostrar molt satisfet pel clima d'unió i comunió dels bisbes amb el Papa.

Martini va lliurar al Sínode una intervenció en què trobava a faltar el tema de la visita pastoral sistemàtica a totes les parròquies i institucions eclesíastiques de

la diòcesi. Martini suggereix que la visita es prepari bé i en un clima de fe, i que es podria fer una enquesta a la diòcesi per valorar si es practica i com aquesta forma privilegiada de contacte del bisbe amb els fidels.

El Sínode de Bisbes tancarà amb un missatge final i possiblement, encara que no és norma que sigui així, amb una exhortació postsinodal.

Miriam Díez Bosch

ISRAEL

Processó per la pau a Betlem

BETLEM.— La ciutat de Betlem, tan significativa per als cristians, va ser la setmana passada testimoni d'una tràgica operació militar israeliana. Com a contraposició a aquests esdeveniments dimarts dia 23 una processó en favor de la pau va recórrer els carrers de la població que va veure néixer Jesús. Amb el permís de les autoritats israelianes diversos líders religiosos de les diferents confessions cristianes amb presència a Terra Santa, així com també alguns musulmans, van donar un missatge ben clar al món: «Des d'aquest lloc en què va néixer Jesús, adresem una crida perquè s'acabi la guerra. Violència i guerra signifiquen mort i destrucció contra Déu i la dignitat de tot ésser humà», va dir Mons. Sami, enviat papal a Israel i Palestina. El líder musulmà Alí Saada va recordar la «fraternitat entre cristians i musulmans», i de Jesús va afirmar que era un «profeta de pau».

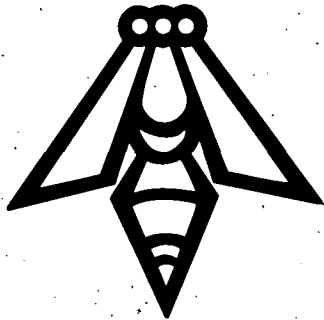

L'acte, amb un caire clarament reconciliador, va ser clausurat per una cerimònia religiosa a l'església de Santa Caterina. En aquest indret es va demanar expressament que Betlem, ciutat palestina amb una forta presència cristiana, i en especial la basílica de la Nativitat, no tornin a ser objecte de més atacs. En paraules de Mons. Sami, «volem la pau per al poble palestí. Volem la pau per al poble israelià. Una pau amb justícia i dignitat». (C.C.)

CERABELLA

zona industrial, A
ES. 08181 SENTMENAT (BARCELONA)
Tel. +34.93.715.31.02 Fax +34.93.715.02.51

CERERIA ABELLA,
Sant Antoni Abat,9
08001 BCN
t.934 41 09 07 / fax.934 41 70 47

CERERIA ABELLA,
Boters,5 (Portaferriça)
08002 BCN
t./fax. 933 18 08 41
NOC,
Comte Borrell,41
08015 BCN
t. 934 42 93 28 / fax. 934 41 90 47

cerers
des de
1862

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA BON VIURE

Som a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala de repòs, servei mèdic, sanitari i humà. Estades per sempre, i per a convalescències. Poques places.

Tel. 934 274 453

Bon dia!

Compren materials d'enderroc (teules, radiadors, fàbriques en desús, reixes, portals, etc.) i material antic (llibres, biblioteques, botigues velles, etc.).

Truqueu a en Raimón o en Pau al
972 645 262

Vaticà

El Papa beatifica per primer cop un matrimoni

■ Els nous beats són els esposos romans Luigi i Maria Beltrame Quattrocchi

ROMA.— El primer matrimoni cristià que ha estat declarat beat el formen Luigi i Maria Quattrocchi, que van pujar als altars el diumenge 21 d'octubre amb la peculiaritat que els seus fills, dos d'ells sacerdots, assistien a la beatificació. El vespre abans, Joan Pau II va viure una vetlla de pregària amb les famílies i va celebrar el 20è aniversari del seu document *Familiaris consortio*.

Per al Papa, Luigi Quattrocchi (1880-1951) i Maria Corsini (1884-1965) van dur a terme «una vida ordinària de manera extraordinària», rica d'espiritualitat, ferma en uns moments en què la fe no era fàcil de viure quotidianament. L'Eucaristia diària, el rosari del vespre, l'acompanyament dels fills al discerniment espiritual (dos d'ells són religiosos) i els consells per orientar-los fan d'aquest matrimoni un exemple que el Bisbe de Roma vol oferir al món.

En el seu discurs en la jornada de la beatificació, el Papa va fer una anàlisi realista de la vida familiar, reconeixent que està plena de dificultats i proves i de moments de desorientació. Joan Pau II va fer una referència explícita a les situ-

acions doloroses en la família: «Penso en particular en aquells que viuen el drama de la separació; penso en qui ha d'afrontar la malaltia o en qui viu la mort prematura del cònjuge o d'un fill. També en aquestes situacions es pot donar un gran testimoni de fidelitat en l'amor.»

L'estàtua de Loreto, per primer cop fora del santuari

L'estàtua de la Mare de Déu de Loreto va ser a Roma per festejar l'ocasió. És la primera vegada que aquesta marededéu abandona el seu santuari, conegut com la Santa Casa, un dels santuaris més estimats d'Itàlia. L'escultura va arribar amb tren i durant la vigília de pregària del

Papa amb les famílies va presidir la celebració. A la nit les monges de clausura del Vaticà van vetllar-la. Aquesta venerada estàtua negra és una donació feta el 1922 per Pius XI al santuari.

Els controls de seguretat per accedir a la plaça de Sant Pere no van espantar les famílies, que vingudes d'arreu del món, van reunir-se amb el Papa per pregar per la pau i el bé de la humanitat.

El Papa, en la seva carta a les famílies italianes amb motiu de l'aniversari de la *Familiaris consortio*, intenta respondre a la pregunta que, segons ell mateix, es fa molta gent: per què la família és tan important?, per què l'Església insisteix tant en el matrimoni i la família? Per al Papa, la resposta és simple: de la família depèn el destí de l'home, la seva felicitat, la seva capacitat de donar sentit a la seva existència. Joan Pau II repeteix incansablement que «el destí de l'home depèn del de la família». El Papa ha volgut insistir que cal que es

Els Quattrocchi van viure una vida ordinària de manera extraordinària.

reconeguin els drets d'aquesta institució fonamental de la societat, tot recordant que no sempre es compleixen els bons propòsits dels governs.

El Papa va demanar finalment que cal superar tot dualisme ingenu i impropï que separa la vida espiritual de la social, i va insistir que «el bé de la família és un bé integral i que les diferents dimensions de la seva existència no són separables».

Miriam Díez Bosch

Migracions i diàleg interreligiós

ROMA.— Actualment hi ha més de 150 milions de migrants al món, portadors de totes les religions. El papa Joan Pau II ha volgut dedicar el proper missatge per a la Jornada Mundial del Migrant i del Refugiat al diàleg interreligiós per tal de rebaixar diferències i aconseguir la pau. A l'Estat espanyol, aquesta jornada tindrà lloc el darrer diumenge de setembre del 2002.

La parròquia és el lloc suggerit pel Papa per exercir una «autèntica pedagogia de l'encontre amb persones de conviccions religioses i de cultures diferents». Joan Pau II considera que «la comunitat parroquial pot esdevenir escenari d'hospitalitat, lloc on es dugui a terme un intercanvi d'experiències i de dons». El Papa adverteix que quan un immigrant s'acosta a una parròquia se l'ha d'acollir i assistir materialment sense oblidar l'aspecte evangelitzador: «Amb el pa material és indispensable no oblidar l'oferta del do de la fe especialment mitjançant el propi testimoni existencial i sempre amb gran respecte per a tot hom.»

Per al Papa, no hi ha perill que el diàleg interreligiós dilueixi les pròpies conviccions. Joan Pau II afirma en el seu missatge que «el diàleg no ha d'amagar sinó exaltar el do de la fe».

Joan Pau II considera que «la comunitat parroquial pot esdevenir escenari d'hospitalitat».

El missatge papal convida els cristians a viure la cultura del respecte i la solidaritat, sobretot per a qui es troba en ambients multiculturals i multireligiosos. Finalitza amb un record a la Mare de Déu, que tal com recorda el Papa «també va patir les tribulacions de la migració i les proves de la soledat i l'abandonament».

El president del Pontifici Consell de la Pastoral per a Migrants i Itinerants, Stephen Fumio Hamao, considera que «parlar de migracions, sobretot ara, en què tantes nacions estan revisant les lleis sobre aquesta temàtica reforçant les mesures de control a les fronteres per treure la possibilitat que els terroristes s'introdueixin en els seus territoris nacionals pot semblar posar el dit a la llaga». Precisament per això, va remarcar Hamao en la presentació del missatge pontifici, les paraules del Papa són més actuals que mai.

Hamao va precisar que «el diàleg autèntic s'instaura entre persones que cerquen la veritat de manera que responguin a la dignitat de la persona humana». Hamao va defensar la llibertat religiosa i va fer una crida perquè l'amor regni entre tots els éssers humans i sigui aquest amor el que animi i empenyi les persones vers el diàleg interreligiós. (M.D.)

Presenten el nou martirologi romà en llatí

ROMA.— La Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sagraments ha presentat l'Edició Típica del Nou Martirologi Romà, on es recullen els noms dels sants i beats reconeguts oficialment per l'Església catòlica. Aquesta obra no s'havia actualitzat des del 1956. De moment, però, només es pot consultar l'edició en llatí, tot i que properament es traduirà a les altres llengües.

Segons Francesco Pio Tamburrino, secretari de la congregació que ha tingut cura d'aquesta nova edició, la característica més rellevant d'aquesta és que es tracta d'un llibre litúrgic reformat segons els dictàmens del Concili Vaticà II i constitueix la base per al calendari litúrgic.

El Martirologi Romà no és simplement un repertori hagiogràfic ni un simple catàleg de personatges il·lustres de l'Església. Tampoc s'ha de confondre amb el calendari romà general ni amb els calendaris regionals diocesans on hi ha indicats els sants celebrats diàriament. Del que es tracta no és de comunicar notícies sinó de «celebrar la santedat de Crist i dels seus sants».

El cardenal Jorge Arturo Medina Estévez, prefecte de la Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sagraments, va explicar que el primer martirologi és del 1586 i va ser aprovat pel papa Gregori XIII. (M.D.)

Espanya

Noces d'argent episcopals del cardenal Rouco

MADRID.— El 31 d'octubre passat l'arquebisbe de Madrid, el cardenal Antonio María Rouco Varela, president de la Conferència Episcopal Espanyola, va fer 25 anys de consagració episcopal. Amb aquest motiu, l'arquebisbe de Madrid va organitzar una solemne eucaristia d'acció de gràcies a la catedral de l'Almudena. Van participar-hi nombrosos prelats de tot Espanya.

Mons. Rouco va ser consagrat bisbe auxiliar de Santiago de Compostel·la el 1976 de mans de Pau VI. El 1984 Joan Pau II el va nomenar arquebisbe titular d'aquesta mateixa seu gallega, per finalment el 1994 ser nomenat arquebisbe de Madrid, en substitució del cardenal Àngel Suquía. El febrer del 1998 el mateix Joan Pau II el creava cardenal de l'Església catòlica.

Per celebrar aquesta efemèride, l'arquebisbat madrileny ha preparat també un cicle de conferències a la catedral sobre el ministeri episcopal. Seran els dies 5 i 7 de novembre a càrrec de Mons. Ricardo Blázquez, bisbe de Bilbao, Mons. Fernando Sebastián, arquebisbe de Pamplona i bisbe de Tudela, i Olegario González de Cardedal, eminent teòleg catòlic. (SIC)

Joves a la recerca de transcendència

■ Celebració de la XXV Trobada Nacional de Promoció Juvenil

SÒRIA.— Del 12 al 14 d'octubre va tenir lloc a Sòria la «trobada nacional», que ve a ser la trobada anual de l'Estat dels caps o representants principals del moviment de Trobades de Promoció Juvenil d'aquelles diòcesis on el moviment està present.

Aquest any es tractava d'una commemoració especial, ja que se celebrava la XXV Trobada Nacional, i per tant, vint-i-cinc anys ininterromputs en els quals el moviment es troba per tractar diverses realitats de les trobades. És per això que d'una manera molt especial es va recordar la figura de Mn. Josep Maria Pujadas (mort el 1984), fundador de les «Trobades» i al mateix temps iniciador d'aquestes trobades anuals en àmbit estatal on conviuen els joves procedents de diverses diòcesis espanyoles que tenen algun tipus de responsabilitat en el moviment i on es debaten i dialoguen diferents aspectes relacionats amb l'objectiu del moviment.

Així, per exemple, es va tractar sobre com enfocar les «trobades» (de quatre

Representants de les Trobades de Promoció Juvenil de la diòcesi de Barcelona que van participar en la Trobada Nacional de Sòria.

dies de durada) per a aquells joves que no tenen cap tipus de formació o cultura religiosa, ja que cada vegada són més els nois i noies que gairebé mai no han sentit a parlar del missatge de salvació i de llibertat de l'Evangeli. De fet, Mn. Pujadas va dissenyar l'estructura de les «Trobades» (fundades el 1969) pensant sobretot en els joves refredats en la fe, però amb una formació religiosa. Ara ja fa força anys que, com sabem, la manca d'una mínima educació religiosa en la majoria de les escoles obstaculitza en gran mesura la possibilitat que el jove pugui viure una experiència joiosa d'allò transcendent i descobrir la Bona Nova de Crist ressuscitat, que, en el fons, ve a ser l'objectiu de les «Trobades de Promoció Juvenil» amb els

nois i noies d'entre 17 i 25 anys que hi assisteixen.

Finalment, la «Trobada Nacional» celebrada a Sòria va confirmar en el càrrec d'assessor nacional el sacerdot català Mn. Jordi Cussó, rector de Sant Josep de Mataró, i a Aser Sesma, laic de la diòcesi de Pamplona, com a coordinador nacional del moviment. Aquest últim continua com a coordinador de la regió europea.

Només queda per dir que el setembre del 2002 tindrà lloc a El Salvador el que es coneix com a «Trobada Internacional», on es reuneixen representants d'arreu del món de les Trobades de Promoció Juvenil.

Joan Sabé

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 28.200 ptes.** ☐
Àsia i Oceania: 39.100 ptes. ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐
 Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Defunció dels bisbes Osés i Conget

OSCA/JACA.— Aragó ha perdut en aquestes últimes setmanes dos dels seus bisbes. Un d'ells emèrit des de feia ben poc, Mons. Javier Osés, de la diòcesi d'Osca, i l'altre encara en actiu, Mons. José María Conget,

de Jaca. Tant l'un com l'altre arrossegaven des de feia temps greus malalties que finalment no han pogut superar.

El seu substitut, en tots dos casos, ha estat el bisbe de Barbastro-Montsó, Mons. Juan José Omella, que ara passa a ser administrador apostòlic de totes dues diòcesis. Ja ho era des de feia uns quants mesos de la d'Osca, en substitució de Mons. Osés, i des del 19 d'octubre passat també ho és de la de Jaca.

Mons. Javier Osés, bisbe emèrit d'Osca, tenia 75 anys i s'havia jubilat feia poc. Després de 32 anys al capdavant de la diòcesi el Papa va acceptar-li la dimissió a causa de la seva malal-

Mons. Osés i Mons. Conget.

tia. El 22 de novembre passat moria a Tafalla (Navarra), la seva ciutat natal. Mons. Osés s'ha caracteritzat per una gran senzillesa i proximitat amb la gent. Durant tres triennis va presidir la Comissió Nacional de Pastoral.

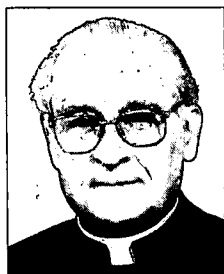
Mons. José Ma-

ría Conget pertanyia a la mateixa quinta que Osés, la del 1926, només que encara li quedava poc més d'un mes fins a la seva jubilació. No obstant això, des del mes de maig passat es trobava hospitalitzat a Pamplona, on els metges el tractaven d'un greu melanoma detectat a l'esquena. El 18 d'octubre moria a la capital de Navarra.

Abans de ser destinat a Jaca, el 1990, Mons. Conget havia desenvolupat el seu ministeri a la diòcesi de Pamplona. A la Conferència Episcopal va exercir diversos càrrecs en el camp de l'Apostolat Seglar, els moviments d'Acció Catòlica i Mans Unides. (SIC)

Carta Dominical

Els actes terroristes i la nostra actitud de cristians

Ricard M. Carles

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

En l'espai d'una setmana vam viure a Barcelona un contrast enorme. Recordareu que els dies 2, 3 i 4 de setembre vam celebrar la Trobada Internacional Interreligiosa d'oració per la pau, promoguda per la Comunitat de Sant Egidí, un grup que organitza des de fa quinze anys grans reunions en diverses ciutats buscant la pau i la trobada entre les diverses religions. El dimarts 4 de setembre, a la plaça de la Catedral, vam celebrar la clausura de la trobada i tots sentíem l'esperança de la unió entre totes les races —hi havia persones de moltes races—, entre tots els cristians —hi havia representants de moltes confessions— i entre totes les religions —jueus, musulmans, budistes, sintoistes...— formant una germandat

autèntica. I vuit dies després, el dimarts 11 de setembre, es va produir a Nova York i a Washington aquella tragèdia terrible, provocada, la qual cosa demostra que encara som ben lluny d'aquesta unió entre les persones.

Aquest fet constitueix un signe tràgic de la presència del mal en el món, un signe més dels molts que existeixen en aquest sentit, però aquest especialment diabòlic. Malgrat tot això, la persona està feta per a l'amor, perquè va ser creada a imatge i semblança de Déu i és un reflex de la Trinitat, de l'amor interpersonal de Déu en la Trinitat, ja que el nostre Déu no és un Déu solitari, com he escrit altres vegades.

Fer el mal és negar la condició autèntica de la persona. No obstant això, hem de recordar que sempre hi ha una possibilitat de salvació per als qui fan el mal, perquè «Crist va venir al món per salvar els pecadors». Hem de resar, doncs, en primer lloc, per la conversió dels terroristes, encara que ho vegem difícil. Potser a Espanya som més sensibles que a altres nacions a aquest fenomen, perquè fa molts anys que patim el flagell del terrorisme. Aquí mateix, a Barcelona, tots recordem aquell terrible atemptat d'Hipercor, i altres de més recents que han afectat personalitats de la nostra vida pública. Nosaltres hem arribat ja a la xifra de mil persones assassinades pel terrorisme.

Diumenge passat, en la missa que vaig celebrar a la catedral, vam pregar Déu per les víctimes dels recents atemptats, per les seves famílies, per les autoritats que han d'afrontar la situació actual i prendre mesures perquè no es repeteixin aquests actes. Déu vulgui que encertin en els camins per arribar a dominar aquest mal que amenaça tothom, intentant que no sofreixin els innocents les conseqüències dels actes dels terroristes o de les accions promogudes per neutralitzar-los.

Sol ocórrer que al costat del mal horrorós es manifesta també el bé heroic. Hem pogut veure en els mitjans de comunicació aquestes imatges dels bombers i policies que sortien de les torres tossint, tirant-se aigua als ulls perquè la pols i el fum els havia cegat, i tornaven a entrar una altra vegada. I encara no se sap amb exactitud quants d'ells han mort. Perquè ells, com a tècnics, sabien que les torres s'enfonsarien, però van seguir pujant i baixant escales fins a última hora, intentant salvar tots el qui podien. Això és estimar la vida aliena més que la pròpia.

Per això, el bé i l'heroisme de persones de vegades anònimes és un signe d'esperança. No podem desesperar de la vocació de la humanitat de viure en el respecte dels drets humans. Aquesta és la intenció de la nostra pregària, unint-nos als cristians, als creients i als homes de bona voluntat de tots els continents.

Paraula i vida

Una mirada de simpatia

Lluís Martínez Sistach

Arquebisbe de Tarragona i Prímat

La societat i la cultura moderna presenten reptes a l'anunci del missatge evangèlic. Davant les dificultats, l'Església ha d'evitar una actitud de profetes de calamitats, tal com ho denominava el beat Joan XXIII. En lloc de lamentar-nos enyorant els «feliços» temps passats, l'Església ha de reaccionar com ha fet especialment en les èpoques de grans canvis culturals i socials de les societats: lliurant-se a evangelitzar els temps nous en els quals ha de realitzar la seva missió de comunicar als homes i dones l'amor misericordiós i salvador de Déu.

Cal dir que després de tres-cents anys de confrontació amb els moviments culturals i ideològics que han transformat Europa, l'Església començà a passar a evangelitzar la modernitat amb el gir copernicà que donà el Concili Vaticà II.

Pau VI, al final del Concili, afirmava que «la religió del Déu que s'ha fet home s'ha trobat amb la religió de l'home que es fa Déu». I el Papa preguntava què va

succeir en aquell encontre, i responia que «l'antiga història del samarità de l'evangeli ha estat el paradigma de l'espiritualitat del Concili Vaticà II. Una simpatia enorme ho ha envaït tot. La descoberta de les necessitats de l'home ha absorbit l'atenció del Concili».

Aquesta mateixa actitud es posà en relleu d'una manera ben palesa en les primeres paraules del document conciliar sobre l'Església en el món: «El goig i l'esperança, el plor i l'angoixa de l'home contemporani, sobretot dels pobres i de tota mena d'afligits, són també goig i esperança, plor i angoixa dels deixebles de Crist, i no hi ha res verament humà que no ressoni en llur cor.»

Aquesta ha estat l'actitud del Concili Provincial Tarraconense, ja que en aquest esdeveniment eclesial «hem mirat tota la nostra realitat eclesial i social amb una immensa simpatia, alhora que il·luminats per la mirada del bon Pastor que desitja que les ovelles coneguin la seva veu i el segueixin per tenir vida». Aquesta mirada és indispensable per realitzar la tasca de l'evangelització, per tal que l'Església proposi la fe als homes i dones de la nostra societat.

Cal evangelitzar amb el testimoni de la pròpia vida i amb l'anunci explícit de Jesucrist, Déu i home, mort i ressuscitat. Tanmateix aquesta tasca evangelitzadora l'han de realitzar també les comunitats eclesials.

El goig i l'esperança, el plor i l'angoixa de l'home contemporani, sobretot dels pobres i de tota mena d'afligits, són també goig i esperança, plor i angoixa dels deixebles de Crist.

Joan Pau II fa aquesta afirmació important: «Fer de l'Església la casa i l'escola de comunió: aquest és el gran repte que tenim davant nostre en el mil·lenni que comença, si volem ser fidels als dissenys de Déu i respondre també a les esperances del món.»

Això demana revitalitzar les comunitats cristianes. Això motiva, també, avançar cap a la plena comunió eclesial amb un autèntic diàleg ecumènic, perquè la desunió dels creients en Crist contradiu obertament la voluntat del Senyor, és un escàndol per al món i perjudica la causa urgentíssima de l'evangelització.

opinió

Punt de vista

Llucià Pou i Sabaté
Historiador i teòleg

El viatge del Papa a Kazakhstan, una llum per al diàleg amb l'islam

El Papa ha fet, sense por dels perills que hi ha després dels últims esdeveniments, un viatge al país veí de l'Afganistan, Kazakhstan. Allà hi ha gent que ha fet mil tres-cents quilòmetres per veure el Papa a Astana. Per a la minoria catòlica de Kazakhstan, la visita de Joan Pau II era una ocasió única i valia la pena fer un esforç extraordinari per anar a trobar-lo. Un sacerdot espanyol que viu a Almaty explica la seva experiència. «D'Almaty vam sortir 800 persones en un tren especial cap a Astana, la nova capital. El tren va partir el dissabte 22, a les deu del matí, i va arribar 20 hores més tard, després de cobrir un trajecte de 1.300 quilòmetres. A l'estació ens esperaven molts autobusos i la policia, que va anar obrint pas i va escortar la caravana fins a arribar a la plaça on el Papa celebraria la missa. Allí va haver-hi un control policial seriós, cosa inevitable després dels atemptats terroristes de l'11 de setembre. Des de les 8 ja esperàvem el Papa, amb bastant fred. A les 10.15 va arribar Joan Pau II en el "papamòbil", i va recórrer tots els sectors de la plaça. La capacitat de la plaça és de 50.000 persones, i estava plena, amb un 90% dels assistents musulmans i la resta, cristians. El cel, que abans amenaçava pluja, es va anar buidant amb l'arribada del Sant Pare i, en pocs minuts, vam tenir un matí amb sol, molt maco. Així se'ns va treure el fred del cos. Molta gent plorava en veure el Papa, d'altres reien d'emoció, i fins i tot els musulmans cridaven "Papa, Papa", a pesar de no conèixer-lo gaire bé. Se'l veia molt ancià, i ens adonàvem que feia un gran esforç, i per això les seves paraules sonaven encara més veritables. Ens va parlar de com poden conviure les distintes religions, i del desig dels catòlics de contribuir a la pau. La gent sap tan poc del cristianisme que algú va preguntar —referint-se a la Comunió— si els sacerdots donàvem vitamines als catòlics...

»El dilluns al matí, els sacerdots que vam treballar a Àsia Central vam celebrar la missa amb el Papa a la nova catedral

d'Astana. Som uns 60 a Kazakhstan, i uns quants, pocs, en els altres països. Les monges eren més nombroses, incloses monges de clausura. En acabar la missa, vam saludar el Papa d'un en un, i vam rebre un rosari.»

El viatge papal a Kazakhstan i Armènia fet a finals de setembre ha estat una alenada de pau dintre dels preparatius per a la guerra. Aquests països estan en un enclavament de diàleg entre les civilitzacions occidental i musulmana. Són països de minoria cristiana, amb una independència recent, poc després de la caiguda del mur de Berlín, i queda molt treball per reconstruir el teixit social, de valors, en els àmbits econòmic, polític, cultural... En la seva trobada amb els catòlics, el Papa els va animar que encara que minoria havien de vivificar-ho tot: «Abans que proclamadors, cal ser testimonis creïbles de l'Evangeli»; va insistir també en la importància que tots els deixebles de Crist siguin llum del món i sal de la terra, i va afirmar: «Aquesta necessitat és encara més urgent a causa de la devastació espiritual deixada en herència per l'ateisme militant, com també a causa dels perills presents en l'hedonisme i en el consumisme.» En aquest país de «trobada» entre religions, el Papa va ressaltar l'autenticitat del cristià, i animava que «a la força del testimoniatge, uniu la dolçor del diàleg, ja que l'Església no vol imposar la pròpia fe als altres». Està clar que això no eximeix els deixebles del Senyor de comunicar als altres el gran do del qual són partícips: la vida en Crist. El Papa va concloure exhortant els sacerdots, religiosos i seminaristes que enfront de les dificultats en la labor apostòlica pensessin en «el bé que el Senyor realitza per les vostres mans, la vostra paraula, el vostre cor. Ell us ha posat aquí com a do per al proïsme. Sapigueu estar a l'altura d'aquesta missió». Al final d'aquella celebració, Joan Pau II va confiar Kazakhstan a la protecció de la Mare de Déu, reina de la Pau.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

La pregària és molt simple!

Quan viatjo i entro a les esglésies miro quins materials hi ha a l'abast dels fidels. La veritat és que sempre tinc sorpreses agradables. Un dels fruits de la meva recerca és el text francès que, traduït, poso a l'abast dels amics lectors.

«*Pregar és acceptar ser estimat* (Gabriel Marcel).

Llavors la pregària és infinitament simple. Simple com "bon dia", simple com el somriure d'un infant que reconeix el somriure de la seva mare.

»Pregar no és pas trencar-se el cap per dir coses, belles coses que hom inventa o recita. A Déu no li plauen pas les dissertacions laborioses. No ens demana pas de fer-li teatre o cinema.

»Pregar és, primerament, escoltar. Car ell té coses a dir-nos, coses importants, paraules vitals, com la que diu a Jesús, el seu Fill: "Tu ets el meu Fill, la meua alegria." Quin sentiment tindria repetir el Parenostre, si no haguéssim tingut temps de comprendre i assaborir aquesta paraula: "Ets el meu fill."?

»Pregar no és pas infantívol. És un infantament. És donar a Déu el dret de ser Pare, el temps de ser Pare, la joia de ser Pare, infantant-nos per aquesta paraula: "Ets el meu fill, en qui trobo la meua joia." Cada vegada que aquesta paraula paternal troba un eco en l'home, al llarg dels segles, Jesús

esdevé el primer nat d'una multitud de germans.

»Parlem de vegades sobre la pregària com si fos un exercici complicat, una escalada, una cursa, amb mètodes i receptes que, en la seva major part, provenen de religions paganes, les religions dels déus llunyans i sords. Quan, per a nosaltres, Déu és proper, més íntim a nosaltres mateixos que el cor del nostre cor, pregar és asseure's per mirar com ens mira.

»Pregar no és pas desllastar tot el que ens interessa, per ascendir com un globus estàtic. Déu s'apassiona pel que vertaderament ens apassiona. Per quina raó preferiria les existències buides i la gent complicada? Cal deixar que ens estimi amb tot allò que ens alegra i amb tot el que ens fa mal, amb les nostres solidaritats, els nostres entusiasmes i les nostres "planxes", amb tots els que ens porten al cor. Si correm cap a ell com viatgers sense maletes, alliberats de les pesantors d'aquest món, ens trobarà ben lleugers. Llavors ens acull amb el pes de tot el que portem.

»Per quina raó tenim tant malestar per enlairar-nos amb les pròpies forces vers un Déu que imaginem allà dalt de tot? Ens basta deixar-nos caure, aquí i ara, entre els braços d'un Pare (Jean-Noël Bezançon - Curé de Notre-Dame d'Auteuil.)»

A propòsit de...

P-J Ynaraja
Capellà del Montanyà (ynaraja@eresmas.net)

No tinc temps

Aquesta frase senzilla és una de les més repetides entre les persones d'avui. Dir no tinc temps és un disbarat. L'home es troba encabit en la realitat espai-temporal i l'absència d'algun d'aquests dos components suposaria la mort.

L'expressió que encapçala l'article significaria: no disposo del meu temps per dedicar-lo al que se'm proposa i el vull invertir en altres tasques. I les tasques sovint són ocupacions de poc valor cristià i de molta satisfacció personal. Sovint enyoro aquella prèdica jesuítica, o ignasiana, que s'anomenava *Del principi i fonament*.

No tinc temps, diu l'alumne, aclaparat per una sèrie d'exàmens o d'avaluacions. Que quedi clar que parlo d'alumnes, no d'estudiants. L'alumne sempre busca treure una bona nota per així, al final del cicle, aconseguir entrar a la facultat universitària que ofereixi més bones sortides professionals. És aquesta la millor manera de gastar el temps? Recordo que, en la meua època de seminari, un bon professor em deia un dia que se sentia obligat a suspendre'm. Reconeixia que jo era dels que tenia més coneixements teològics però, afegia, que havia estudiat el que havia volgut, quan havia volgut i com havia volgut. I sentenciava: això un alumne no ho pot fer. Al final em va posar un aprovat justet. I un altre, encara més eminent, em va aconsellar: has d'estudiar més i deixar de fer apostolat. Jo que era molt conscient del sagrament de la Confirmació que havia rebut i de la responsabilitat que se'n derivava, molt més important que les notes, no li vaig fer cas. Han passat 50 anys i continuo estudiant, aprenent i evangelitzant. I en dono gràcies a Déu. Potser aleshores podia haver dit als nois que em demanaven ajuda que no tenia temps, que tenia exàmens, treballs per presentar, o que havia d'assajar un sermó per a la classe d'oratòria. Potser, si hagués actuat així, el meu expedient acadèmic hauria estat més brillant, però segurament la meua vida actual seria insatisfactòria i pobra davant de Déu. Explico la meua experiència perquè no sembli que teoritzo sense fonament. Cal arriscar-se, cal saber gastar el temps en allò que davant de Déu val la pena. Ell és qui ens el dona i davant de qui hem de respondre.

Quants pares, avui dia, estan satisfets dels èxits escolars dels seus fills i després lamenten el seu fracàs en la vida adulta! O, quants expliquen orgullosos el que guanyen fent suplències als supermercats, o tenint cura de nens, o repartint propaganda per les cases, etc.! I, com cal suposar, aquestes feines impedeixen anar a missa, la formació cristiana en associacions eclesials o l'ajuda generosa en institucions que, a més, acompanyaran responsablement el seu creixement personal. Estan contents perquè aprenen i es preparen per guanyar-se la vida quan siguin grans i resulta que, quan aquests fills arriben a la maduresa, constaten que ningú no els ha fet ocupar el temps a descobrir els valors superiors, i arriben a la conclusió que l'existència no té sentit, que l'amor, el matrimoni, la fecunditat, dificulten la seva realització social, i al final creuen que els diners que guanyen en abundància només els poden fer servir per emmascarar el tedi en què viuen sense gaudir de l'esperança.

Notes insignificants

Germà Adrià

Un somriure únic

Aquest matí a les pàgines de tres suplementos dominicals, he vist molts famosos que somrien.

En uns quants, el seu somriure, semblava una màscara sobreposada. En altres, un rictus gairebé de dolor. En quasi tots els altres, una farsa forçada.

M'he mirat al mirall i he procurat assajar somriures. M'imaginava que era un cantant famós (havia cantat molt de joye); també m'imaginava que estava al costat d'una model... Però no, el somriure no em sortia.

Somriures assajats, forçats, prefabricats, falsos, despersonalitzats. Somriures tan perfectes que repugnen.

El mateix somriure d'aquell polític amb

qui ens vam trobar de cara quan sortia d'una casa de barrets.

Jo prefereixo el somriure del *negret* (dic *negret* sense cap menyspreu, només perquè als seus 22 anys és baixet i té cara d'àngel) aquell que, cada vegada que li obro la porta dels Alps els caps de setmana, m'obsequia amb el seu somriure i jo li corresponc.

Jo prefereixo el somriure de la Turi. Ja té 45 anys. En fa 17 que té la sida. Ha estat diverses vegades a les portes de la mort. Alguns dies, si s'aixeca d'hora, ve a esperar-me a les nou del matí. I des de lluny, el seu somriure als seus llavis vermells de pintura sembla un sol únic d'alegria interna.

Jo prefereixo el somriure de Margui de

6 anys, que amb el seu germà de 8, vénen a esmorzar. I a vegades penso que tenen tants pocs motius per somriure.

Jo prefereixo el somriure amb què m'han recreat l'Alo i la Luni que aquesta tarda han passat una hora amb mi. I l'Alo venia directament de l'hospital, perquè la sida li fa males jugades. Somriures d'una hora, sense ficcions, sense postures forçades. I crec que jo també he somrigut tota l'estona.

Jo prefereixo el somriure del germà que m'ajuda durant l'esmorzar dels nens. Per cada got de llet que serveix té un somriure diferent i especial.

Jo prefereixo el somriure dels nuvis que passen per la Rambla, agafats de la mà, i mirant-se l'un a l'altre.

Somriures que no cal assajar.

Somriures que surten d'una manera natural, sense que t'hagin d'avisar de la foto.

Crec que tots podríem anar pel món amb un somriure d'orella a orella.

I el món seria diferent. I tots ens podríem sentir estimats i complimentats interiorment.

Un somriure que ha de sortir del nostre cor d'home i de dona i encara millor, del nostre cor de cristià.

Cada persona, cada nen, cada adult, cada jove o cada ancià hauria de sentir el nostre somriure com un somriure únic per a ell.

No sé si al Cel se somriu. Crec que sí. I m'imagino la Mare de Déu que des de lluny ens anomenarà fills amb el seu somriure. I m'imagino sant Pere amb un posat seriós quan ens demani comptes a l'hora d'entrar-hi i amagant el rostre sota la barba perquè no veiem el seu somriure. I m'imagino el somriure de Crist Senyor, que després de tanta Creu per a nosaltres, espera el nostre cor somrient i ple d'amor.

Aquests somriures no serveixen per als dominicals dels diaris.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

Nombres

Pujo a l'estació Laurentina per anar al centre històric de Roma i agafo un exemplar de *Metro*, un diari de difusió gratuïta, que correspon al divendres 19 d'octubre. Si en traiem els anuncis, els esports i els espectacles, les 24 pàgines es redueixen a menys d'un terç destinat a notícies. Em crida l'atenció el nombre que parla de morts. Llegeixo que els míssils i les bombes han provocat 400 morts civils a l'Afganistan, xifra que els nord-americans creuen exagerada (quan llegiu aquest article les xifres s'hauran incrementat sensiblement); que un bandit perd la vida abatut per la policia quan anava a assaltar una oficina de correus; que un accident de trànsit a l'autopista causa tres morts i 41 ferits; que el govern xinès ha executat set persones, acusades de robatori i tràfic de drogues, amb les quals les condemnes a mort arriben a 1.800 i executades en quatre mesos, segons Amnistia Internacional; que un pres turc mor després d'un dejuni de 170 dies per protestar contra la reforma carcerària, i fa la víctima 41 d'enguany pel mateix tema; que set palestins han mort com a represàlia israeliana per l'assassinat del ministre Zeevi; que un helicòpter cau a Grosseto i moren quatre ocupants... No diuen res de les morts per causes naturals o morts per falta d'aliments o de medecines, sense aprofundir fins i tot en el polèmic tema de l'avortament.

Giuliano Ferrera, ateu, antic dirigent comunista, director del diari *Il Foglio*, ha concedit a Zenit una entrevista sobre Joan Pau II amb motiu dels 23 anys del seu pontificat. Li pregunten: «Quina és la paraula del magisteri que ha fet més impacte en qui no creu?» La seva resposta: «El primat de la vida (...) Que el Papa confirmi la vida com un absolut és la paraula més forta, més escandalosa i incomprensible, però al mateix temps és la més escoltada en el món no creient.»

Les morts sovint es redueixen a nombres, però els nombres són incapaços de recollir el drama personal de cada individu que mor, ni d'expressar el dolor dels seus familiars i amics. El cinema ha divulgat la mort com a espectacle i desconnectem les imatges del palpitant humà. La mort no és l'única solució a molts conflictes. Hi ha altres vies com el diàleg, la justícia, la tolerància... Però hi ha un problema, els adjectius. Si el mort és dels meus, sento dolor i ràbia. Si el mort és dels altres, indiferència i fins i tot alegria. Cal afirmar el primat de la vida, sense adjectius.

No m'estranya que Ferrara digui que defensar la vida avui constitueix la paraula més forta, escandalosa i incomprensible.

Qualsevol vida, en un moment o altre, traspasa el llinar de la mort. Amb la celebració del dia dels difunts, posem unes flors a les tombes de les persones que estimem i que ens van estimar, però obrim també una escletxa a l'esperança d'una vida definitiva. La fe encén un llum enmig de les tenebres del nostre coneixement humà.

Zoom

Eduard Brufau

El divendres 26 d'octubre uns desconeguts van assassinar a Ciutat de Mèxic Digna Ochoa, una destacada defensora dels drets humans. S'havia distingit especialment per defensar, entre altres coses, els drets dels pobles indígenes americans. Ochoa ja havia rebut amenaces de mort i fins i tot va arribar a ser segrestada i torturada fa un parell d'anys. Però malgrat aquests episodis violents, la pressió contínua perquè deixés estar les seves reivindicacions i la total indiferència del govern, Ochoa va perseverar en el que creia. Tot un exemple d'enteresa i coherència fins a les darreres conseqüències.

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 092 810

GESMOR

DES DE 1950

Servei permanent

24 hores

Ens desplaçem a domicili

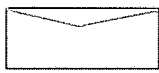
Tramitació d'enterraments

En cas de defunció, què s'ha de fer?

Truqueu al 902 11 65 93

Descomptes especials per a subscriptors, parròquies i comunitats religioses

Cartes del lector

□ Salm de la ceguesa

(Llegiu la curació del cec
Bar-Timeu, Mc 10,46-52)

Obre'ns els ulls, oh Déu.
La ceguesa del món l'omple
d'injustícia.

Som germans i ens odiam,
som germans i ens matem.

Arreu del món invoquem el teu nom.
Uns et diem Crist, altres et diuen
Al·là i uns altres Jahvè-Elhoim,
i molts altres et coneixen, sense
anomenar-te, per les teves obres
o a través de l'amor dels germans.

Tots ens creiem en possessió de la
veritat absoluta
i això ens fa intolerants.
I, en nom teu —el nostre nom teu—
ens inventem fronteres.
I, en nom teu —els nostres noms
teus— alcem barreres infranqueja-
bles de races i països; de creences i
d'ideologies.

Podrem, Senyor, —en nom teu—
fer un dia la pau?
Podrem, Senyor, —en nom teu—
semmar amor on ara hi regna l'odi?
Podrem, Senyor, —en nom teu—
abatre les fronteres?

Obriu, Senyor els ulls orbes de tots
els homes
com ho vàreu fer amb el pobre
Bar-Timeu
fins que el món hi vegi novament,
i novament retrobi l'esperança.

I ja amb la visió certa que tu estimes
tothom,
semmarem —en nom teu, sigui quin
sigui—
petites llavors d'amor i tolerància en
el nostre entorn.

I tots els noms de Déu units
realitzaran els miracles que tots hi

vegem clar
i descobrirem, encara que massa
tard, que tots érem germans
i fills del mateix Pare.

Et demanem avui, Senyor, amb la
mateixa fe de Bar-Timeu:
Fes que el món hi vegi.

I esperarem il·lusionats que Déu
—el Déu de tots— respongui al
nostre somni:
La vostra fe ha retornat al món la
llum.

Germà SALVADOR COMA
La Salle - Cassà de la Selva

□ Des de l'Escala

Com en anys anteriors, enguany
un grup de fidels de la nostra parrò-
quia de Sant Pere de l'Escala vam
participat, a inicis del mes d'octubre,
en la romeria al santuari de Lourdes
organitzada pels Amics del Rosari i en
la qual també hi van prendre part
altres parròquies del bisbat de Girona.

L'anada a Lourdes ens ha fet un
gran bé a tots i ens ha suposat, alhora,
una eficaç i molt necessària injecció
d'espiritualitat i de refermança en la
fe en Crist. Hem pregat molt per les
necessitats de la nostra parròquia de
l'Escala, sobretot per les espirituals,
més encara quan avui dia una devora-
dora cristianització ens vol engolir a
tots. D'una manera especial hem de-
manat a la Mare de Déu de Lourdes
que ben aviat es constitueixi a la nos-
tra parròquia —és prou important per
ja tenir-lo format— el Consell Pasto-
ral, el qual li ha de proporcionar una
vitalitat i empena important.

Jo recordaria que el Cànon 536 del
Codi de Dret Canònic preveu que es

constitueixin els consells pastorals si
el bisbe diocesà ho creu oportú. Al
Butlletí de l'Església de Girona, octù-
bre del 1996, es publicaven, per de-
cret episcopal, els estatuts marc dels
consells pastorals parroquials.

Llegeixo en la memòria de l'any
2000 del Consell Pastoral de la veïna
comunitat de Torroella de Montgrí el
següent: «El Consell Pastoral té com
objectiu animar la vida de la comuni-
tat i engrescar-hi tots aquells que, pel
Baptisme, han estat empeltats en el
Cos únic i universal de Jesús.» Això
és el que precisament necessita la
nostra comunitat parroquial de Sant
Pere de l'Escala.

RICARD GUANTER
L'Escala

□ Uns fanals de Gaudí

Pel que fa a la carta publicada en
aquesta secció en el número 1.149 de
Catalunya Cristiana sobre el mosaic
de Gaudí que es troba a la parròquia de
Sant Pacià de Barcelona, vull dir que
a la capella del Col·legi de Jesús i
Maria, del passeig de Sant Gervasi, a
Barcelona, hi ha uns fanals que són
també obra d'Antoni Gaudí. Això po-
ques persones ho saben.

FÈLIX LLOP
Barcelona

Catalunya Cristiana agraeix les car-
tes dels seus lectors i demana que no
superin les vint línies mecanografiades.
Les cartes han d'anar firmades
amb nom i cognoms i ha de constar-hi
l'adreça i el telèfon. *Catalunya Cristi-
ana* es reserva el dret de publicar les
que consideri oportunes i no s'identifi-
ca amb l'opinió dels lectors. No es
mantindrà correspondència ni s'aten-
dran visites o trucades respecte dels
originals no publicats.

Diàleg obert

Per tal d'augmentar la participació i el debat entre els nostres lectors, us oferim aquesta secció dins de «Cartes del lector», on els temes d'actualitat són els protagonistes. D'aquesta manera, esperem afavorir el diàleg obert en el nostre setmanari.

□ Va de monges

D'un temps ençà, hi ha una forta campanya contra
l'Església en general i les seves persones en particular.
Tots devem haver vist als carnavals noies i no tan noies
disfressades de monges; ben segur que les que en fan
mofa no farien el que per als altres fan aquestes monges
i tirant llarg ni per als seus.

Fa uns anys m'explicava una monja que un ves-
pre va trobar unes noies que, en veure-la, es van
posar a cantar *La cucaracha*. La monja, dona decidi-
da d'una gambada, es va posar al costat seu corejant-
la, tot convidant-les a passar la nit al capçal del llit
d'un malalt.

I una vivència: el meu pare, que fa anys que va morir,

va tenir en les seves darreres nits una monja vetlladora
a domicili d'una congregació d'advocació mariana que
enguany celebra els 150 anys de la seva fundació.
D'aquesta monja, jove llavors, m'ha quedat el record
d'una escena evangèlica. Agenollada en un gibrell,
rentava els peus del pare. També va preparar la seva
sepultura.

Aquella monja ara ja no és tan jove i fa poc que té
sobre seu la responsabilitat de superiora provincial.
Això en uns temps gens fàcils. Que el Senyor i la Mare
de Déu de la Salut, la seva patrona, ajudin la seva fidel
serventa de Maria.

LLUÍS SOLDEVILA MOMINÓ
Manresa

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL,
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Vestit sacerdotal

—Sovint els nostres sacerdots es presen-
ten davant del poble sense cap senyal que
els identifiqui. Jo crec que això no afavoreix
el seu apostolat. Què hi diu l'Església?

—L'hàbit no fa el monjo, però el vesteix. Em fa
l'efecte que en aquesta temàtica hem passat d'un
extrem a l'altre i caldria trobar l'equilibri. De no
deixar la sotana ni per dormir s'ha passat a vestir
com qualsevol civil. Sobre el tema que vostè em
pregunta recullo la resposta directament del *Di-
rectori pel ministeri i la vida dels preveres* que la
Congregació pel Clergat va publicar l'any 1994:
«En una societat secularitzada i tendencialment
materialista, on van minvant el signes externs de
les realitats sagrades i sobrenaturals se sent la
necessitat que el prevere (home de Déu i dispen-
sador dels seus misteris) es pugui reconèixer als
ulls de la comunitat també pel vestit que porta,
com a signe inequívoc de la seva dedicació i de la
identitat d'aquell que porta a terme un ministeri
públic. El prevere ha de ser reconegut en primer
lloc pel seu comportament, però també per la seva
manera de vestir, que posi de manifest de manera
immediatament perceptible per tot fidel —més
encara, per tot home—, la seva identitat i perti-
nença a Déu i a l'Església. Per aquesta raó el
clergue ha de portar un vestit eclesiàstic decorós
segons les normes establertes per la conferència
episcopal i segons les legítims costums locals... Per
la seva incoherència amb l'esperit d'aquesta disci-
plina, les praxis contràries no poden ser considera-
des legítimes costums i han de ser remogudes per
l'autoritat competent.»

Les disposicions de la Conferència Episcopal
Espanyola en aquest sentit determinen que el
vestit eclesiàstic sigui la sotana o el *clergyman*.
També s'ha de dir que els bisbes poden dispensar
singularment de la norma i de fet es pressuposa en
molts casos una dispensa implícita. Cal tendir cap
a l'assimilació madura i responsable de la norma
eclesial però cal tenir en compte que això no s'ha
de fer «a cop de decrets».

Aparer meu, els fidels agraeixen que el prevere
vesteixi com a tal, sobretot en certes circumstàn-
cies: ministeri parroquial, visites als malalts, pre-
sència a les escoles... Segons el meu parer caldria
evitar una assimilació total a l'estil laical. Avui, la
sotana, fora de l'Església i d'actes cerimonials és
un vestit molt poc pràctic, en canvi, el *clergyman*
és un vestit digne i senzill que pot facilitar el
ministeri pastoral del prevere i que el pot identifi-
car com a tal en el nostre context eclesial i cultural
i que també pot ajudar-lo a simplificar evangèlica-
ment aspectes organitzatius de la seva vida.

També es poden proposar altres opcions com
un vestit digne amb un distintiu, com pot ser una
creueta. Jo crec que en aquest assumpte cal
distingir la necessitat d'un signe (molt convenient)
de l'oportunitat d'un determinat signe concret
que s'ha de pensar, segons la mateixa orientació
de l'Església, en conformitat amb les circumstàn-
cies concretes. És a dir, un distintiu que pot ser
adient per una parròquia a les missions potser no
seria convenient per anar pel centre de Barcelona.
En tot cas, els preveres en la nostra manera de
vestir hem d'evitar tot esperit mundà i antievangè-
lic que es deixés portar per les modes vanitoses o
pel consumisme imperant. És bo que els fidels ens
aconselleu també en la nostra forma de vestir i ens
feu arribar el vostre parer.

• Si voleu enviar les vostres consultes al
Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a:
elconsultori@hotmail.com -
catcris@idgrup.iberinet.com - www.balmesiana.org
- Catalunya Cristiana
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69, 4t - 08014 Barcelona,
fax 934 092 820. Cal indicar sempre «Consultori».

Tots Sants a Roma

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

Un sepulcre venerable

La basílica de Sant Pere, com tothom sap, no és la catedral de Roma. Ho és Sant Joan del Laterà. La basílica de Sant Pere és una església edificada sobre la tomba de l'Apòstol. Les excavacions realitzades en els darrers anys sota la basílica actual han demostrat a bastament la voluntat tossuda dels cristians de les diverses generacions que han contribuït a la construcció d'aquesta església de dedicar una especial atenció a una tomba situada enmig d'altres tombes —no pas cristianes— i de salvar tots els obstacles del terreny per tal de situar el lloc principal de la basílica exactament sobre aquesta tomba.

El mateix succeeix, a Roma, amb algunes altres esglésies: Sant Pau fora murallès, Sant Llorenç al Verano, Santa Agnès a la Nomentana, Sants Pere i Marcel·lí a la Labicana, etc. L'origen de la festa de Tots Sants està en la dedicació del Panteó com a església en honor de

santa Maria reina dels màrtirs; allà, en efecte, foren traslladades moltes de les restes de cadàvers de les catacumbes, per preservar-les de profanacions.

Per això, celebrar la solemnitat de Tots Sants a Roma, i en concret a la basílica de Sant Pere, esdevé un privilegi espiritual. Allà, en efecte, juntament amb el sepulcre de sant Pere, hi ha una colla de restes venerables de sants, uns quants Papes en primer lloc, però també altres sants, com sant Josafat, sant Joan Crisòstom, etc.

Un testimoni de la santedat de l'Església

Visitar Sant Pere i moltes altres esglésies de Roma es converteix, així, en una experiència de la història de santedat de l'Església. Només a la basílica de Sant Pere, anem des de l'Apòstol al beat Joan XXIII, passant per sant Lleó i per sant Gregori. Només sortint de Sant Pere, l'obelisc de la plaça ens recorda el circ de Neró, en el qual moriren els

primers màrtirs romans.

Hi ha sepulcres que han motivat esglésies, com dèiem abans. Altres que tenen el relleu d'ornamentacions magnífiques: el de sant Ignasi de Loiola, al Gesù, o el de sant Lluís Gonzaga, a l'església de Sant Ignasi. Però també hi ha sepulcres gairebé amagats, en els quals pocs s'aturen. Penso en el sepulcre de santa Mònica, a l'església de Sant Agustí, per exemple, o en el de sant Robert Bel·larmino, a Sant Ignasi, o el de sant Josep Tomasi, a Sant'Andrea della Valle... Fa poques setmanes feia al·lusió, parlant de la basílica de Santa Maria la Major, al sepulcre humil·líssim de l'artista Bernini; encara que no està canonitzat, és tanmateix un testimoni excel·lent de fe cristiana.

Un regne gloriós

La litúrgia de Tots Sants és d'un esplèndid caràcter joios i contemplatiu, i quan hom la celebra amb aquesta proximitat del testimoni de tants sants ad-

quireix un relleu extraordinari. Quan, en acabar la jornada, hom canta l'antífona del Magníficat, expressa ben bé el que ha estat l'experiència del dia: «Que n'és de gloriós el regne en el qual tots els sants s'alegren amb Crist...!»

Com diu sant Joan, i llegim en la segona lectura de la missa, encara no s'ha manifestat què significa ésser fill de Déu, però es manifestarà quan el veurem tal com és. L'assemblea litúrgica de l'Església és la manifestació de la reunió dels fills de Déu dispersos, i la imatge anticipatòria del regne gloriós. Celebrem la solemnitat de Tots els Sants amb la consciència viva que les nostres celebracions litúrgiques no tenen només els presents a la terra com a actors, sinó també els sants del cel, en primer lloc la gloriosa sempre Verge Maria, Mare de Déu.

La familiaritat amb els sepulcres de sants de totes les èpoques, que hom pot viure a Roma, ajuda a viure amb més intensitat l'experiència d'aquesta solemnitat entranyable.

petites homilies

Aquell home petitó

Josep M. Aragonès, rector de Torrelavit i canonge de la seu de Barcelona

Es deia Zaqueu. El nom era un diminutiu de Zacaries? Li esqueia. Potser volia dir *el pur*? Ironies de la vida. De fet, era ric. També era *pecador*, cap de publicans. Col·laboracionista dels opressors del poble. Envejat segurament i odiat alhora. I motiu de riota. Era una baldufa. El poble sol dir allò d'home petit, carregat de... Zaqueu, però, desmenteix la dita. Era certament petitó. Per això la gentada li privava la vista de Jesús. El cas és que no gastava manies de cap mena. Tirava pel dret. En tot. També ara. Intentava de veure qui era Jesús. Brau intent. És l'inici de la salvació. Com que era un tap i la gentada l'hi amagava, *per poder veure'l, corregué endavant i s'enfilà en un arbre al lloc on Jesús havia de passar*. Home decidit, Zaqueu. Sense complexos. Potser per això havia arribat a ser *cap de cobradors d'impostos i ric*. Aquell home sabia anar a la seva. I hi anava. Envejat, odiat i escarnit, s'havia obert camí a través del mal. I se l'havia fet seu. Ara sap obrir-se'n també sense manies cap al bé, a través de la conversió. La força que el movia era la voluntat ferma d'arribar a *veure qui era Jesús*. Per això, no endevinant-hi altre camí, arrenca a córrer i s'enfila a un arbre com si fos un vailet. *Us ho dic amb tota veritat: si no us torneu com els nens, no entrareu al Regne del cel*.

Des de l'arbre, Zaqueu va veure Jesús. I va veure qui era. Fins va sentir que el cridava: *Zaqueu, baixa de pressa, que avui m'he de quedar a casa teva*. També era un home sense complexos, Jesús. També tirava al dret. Sense embuts. Va tirar de dret

Jesús i Zaqueu, miniatura gòtica del Còdex de Sant Lluís.

cap a la mort, fins a sortir, ell i nosaltres, humanitat nova, per l'esvoranc de la resurrecció. *Zaqueu baixà de seguida i el rebé tot content*. Expeditiu, l'home. I vingué el daltabaix. *Tothom criticava Jesús... pel fet que s'hagués quedat a casa d'un pecador*. El mal de la crítica absurda i envejosa li ve d'antic, al poble. Per això desgraciadament sol quedar-se fora de la salvació; Zaqueu era lliure i s'alliberava. *Avui s'ha salvat aquesta casa... És que el Fill de l'home ha vingut a buscar i a salvar allò que s'havia perdut*. Punt. Entesos, benpensants de tots els temps i llocs?

Us imagineu el Papa o el bisbe corrent pel carrer i grimpant arbre amunt? Us hi sabeu imaginar, vosaltres? I ara! Vet aquí perquè anem com anem a l'Església. Volem veure de debò qui és Jesús? Estem disposats al que sigui? Fins i tot a deixar al mig del carrer les nostres manies de compostura, de reverència i de prestigi? El nostre temps és temps de gentades. Per mica que badem, quedarem ofegats darrera la gent. Sense veure Jesús. Perquè ell és allà, al mig del poble. *Vós estimeu tot allò que existeix i no abomineu res d'allò que heu creat, ja que no heu fet res sense estimar-ho*. Ens manca el seny desas-

senyat d'aquell home petitó que volia veure qui era Jesús. I el veié. Què hi va veure en la mirada de Jesús que es creuava amb la seva? L'amor alliberador que el feu baixar del fals pedestal on s'havia enfilat i, a peu pla del penediment, li retornava la verdadera llibertat: *Senyor, ara mateix dono als pobres la meitat dels meus béns, i a tot els qui he defraudat, els restitueixo quatre vegades més*.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic C; ferial I)

Temps de durant l'any

(Salteri: setmana 3)

NOVEMBRE

4. Diumenge

XXXI de durant l'any Verd. Lectures: Saviesa 11,22-12,2 / Salm 144 / 2 Tessalonicencs 1,11-2,2 / Lluc 19,1-10

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Carles Borromeu, card.; Fèlix b.; Vidal i Agrícola, mrs.; Nicandre, b. mr.; Emeric, princ.; Santa Modesta, vg.

Festa Major: a Torre-serona.

5. Dilluns

Fèria. Verd. Lectures: Romans 11,29-36 / Salm 68 / Lluc 14,12-14. SOLSONA: Aniv. ord. episc. bisbe Antoni Deig.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Zacaries, prof. i Isabel (Elisabet), pares de sant Joan Baptista; Galacció i la seva esposa Epistemes, mrs.; Magne, b.; Santa Bertila, ab.

6. Dimarts

Fèria. Verd. Lectures: Romans 12,5-16a / Salm 130 / Lluc 14,15-24. BARCELONA: Sant Sever, bisbe, màrtir (MO) Vermell.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Leonard, anac.; Vinoc, ab.

7. Dimecres

Fèria. Verd. Lectures: Romans 13,8-10 / Salm 111 / Lluc 14,25-33. LLEIDA: Beat Francesc Palau i Quer, fundr. (MLI) Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Ernest, Engelbert i Herculà, bs. mrs.; Amarant, mr.; Florenci, b.; Santa Carina, mr. Beat Jacint M. Castañeda, prev. mr.

8. Dijous

Fèria. Verd. Lectures: Romans 14,7-12 / Salm 26 / Lluc 5,1-10

ALTRES CELEBRACIONS: El Patrocini de la Mare de Déu. Sants, Sever, Severià, Carpòfor i Victori, mrs. coronats; Deodat, I, p.; Godfried, b.

9. Divendres

La dedicació de la basílica del Laterà (F) Lectures: Ezequiel 47,1-2.8-9.12 (o bé 1 Corintis 3,9c-11.16-17) / Salm 45 / Joan 2,13-22

ALTRES CELEBRACIONS: Festa del Sant Crist de Balaguer. Sants, Teodor, sold., mr.; Orestes, mr.; Ursí i Agripí, bs.; Santa Eustòlia, vg.

Festa Major: a Balaguer i els Alamús.

10. Dissabte

Sant Lleó el Gran, Papa i doctor (MO) Blanc. Lectures: Romans 16,3-9.16.22-27 / Salm 144 / Lluc 16,9-15. SOLSONA: Dedicació de la Catedral (catedral, S / diòcesi, F) Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Andreu Avel·lí, teatí; Trifó, Respici i Tiberi, mrs.; Demetri, b.; Santes, Nimfa, vg. mr.; Florència, mr.; Trifena i Trifosa, mrs.

Festa Major: a l'Aleixar, Far d'Empordà, Sant Martí d'Albars, Sant Martí de Tous i Vilallonga de Ter.

Lectures bíbliques

Diumenge XXXI del
temps de durant l'any

Lectura primera

Sa 11,23-12,2

que proclamïn la glòria del vostre Regne i parlin de la vostra potència. R.

Us apiadeu de tothom perquè vós estimeu tot allò que existeix

Totes les obres del Senyor són fidels, les seves obres són obres d'amor.

El Senyor sosté els qui estan a punt de caure, els qui han ensopegat, ell els redreça. R.

Lectura del llibre de la Saviesa

Senyor, el món tot sencer davant vostre és com un gra que tot just inclina la balança, com un esquitx de rosada que cau a terra el matí.

Justament perquè ho podeu tot us apiadeu de tothom, i dissimuleu els pecats dels homes perquè puguin penedir-se. És que vós estimeu tot allò que existeix i no abomineu res d'allò que heu creat, ja que no heu fet res sense estimar-ho.

Com persistiria res si vós no ho volguéssiu? Què continuaria existint si no rebés la vostra invitació? I vós, Senyor que estimeu la vida, tot ho planyeu, sabent que tot és vostre, ja que el vostre alè immortal és present a tots.

Per això repreneu una mica els qui es desencaminen i, servint-vos d'allò mateix amb què han pecat, els amonesteu i els recordeu, les seves culpes, perquè s'allunyin del mal i creguin en vós, Senyor.

Lectura segona

2Te 1,11-2,2

El nom de Jesús, el nostre Senyor, serà glorificat en vosaltres i vosaltres en ell

Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Tessalònica

Germans, sempre preguem per vosaltres, demanant que el nostre Déu us faci dignes de la vocació cristiana, i amb el seu poder dugui a terme tots els bons propòsits i totes les obres que la fe us inspira. Així el nom de Jesús, el nostre Senyor, serà glorificat en vosaltres, i vosaltres en ell, per la gràcia del nostre Déu i de Jesucrist, el Senyor.

Pel que fa a l'adveniment de Jesucrist, el nostre Senyor, i la nostra reunió amb ell, us preguem, germans, que no perdeu el seny ni us alarmeu, encara que una suposada revelació de l'Esperit o una dita o carta que passés com si fos nostra anunciessin que el dia del Senyor és imminent.

Al·leluia

Jn 3,16

Al·leluia! Al·leluia! Déu estima tant al món, que ha donat el seu Fill únic; tots els qui creuen en ell tenen vida eterna. Al·leluia!

Evangeli

Lc 19,1-10

El Fill de l'home ha vingut a buscar i a salvar allò que s'havia perdut

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc

En aquell temps, Jesús anà de pas a Jericó. Un home que es deia Zaqueu, cap de cobradors d'impostos i ric, intentava de veure qui era Jesús, però la gentada li privava la vista perquè era petit d'estatura. Llavors, per poder-lo veure, corregué endavant i s'enfilà en un arbre al lloc on Jesús havia de passar. Quan Jesús arribà en aquell indret, alçà els ulls i li digué: «Zaqueu, baixa de pressa, que avui m'he de quedar a casa teva.» Zaqueu baixà de seguida i el rebé tot content. Tothom qui ho veié criticava Jesús i comentava el fet que s'hagués quedat a casa d'un pecador. Però Zaqueu es posà dret i digué al Senyor: «Senyor, ara mateix dono als pobres la meitat dels meus béns, i a tots els qui he defraudat, els restitueixo quatre vegades més.» Jesús li digué: «Avui s'ha salvat aquesta casa, ja que aquest home també és un fill d'Abraham. És que el Fill de l'home ha vingut a buscar i a salvar allò que s'havia perdut.»

Salm responsorial

144

Us exaltaré, Déu meu i rei meu, beneiré el vostre nom per sempre. Us beneiré dia rere dia, lloaré per sempre el vostre nom.

R. Beneiré el vostre nom per sempre, Déu meu i rei meu.

El Senyor és compassiu i benigne, lent per al càstig, gran en l'amor. El Senyor és bo per a tothom, estima entranyablement tot el que ell ha creat. R.

Que us enalteixin les vostres criatures, que us beneixin els fidels;

Urgell

diòcesis

Centenari de la mort del P. Manyanet

■ Tremp es va unir als Fills de la Sagrada Família i a tota la diòcesi en la commemoració

TREMP.— El 21 d'octubre Tremp es va unir als Fills de la Sagrada Família i a tota la diòcesi per commemorar el centenari de la mort del beat Josep Manyanet i Vives (1833-1901), fill de la ciutat, prevere d'Urgell i fundador de la congregació dels Fills de la Sagrada Família. L'homenatge va estar precedit d'una conferència sobre la universalitat i actualitat de la persona i l'obra del P. Manyanet.

«En la commemoració agraïda del centenari de la mort del beat Josep Manyanet, tots —fills de Tremp, religiosos i religioses de la Sagrada Família i sacerdots de la diòcesi— mirem cap aquí amb goig per aquest sacerdot del presbiteri d'Urgell que va esdevenir forjador d'un carisma renovador i actual en l'Església perquè consagrà la seva vida a Déu.» Amb aquestes paraules, Mons. Joan-Enric Vives, bisbe coadjutor d'Urgell, va resumir el sentit de l'homenatge que la ciutat de Tremp va retre al seu «fill il·lustre».

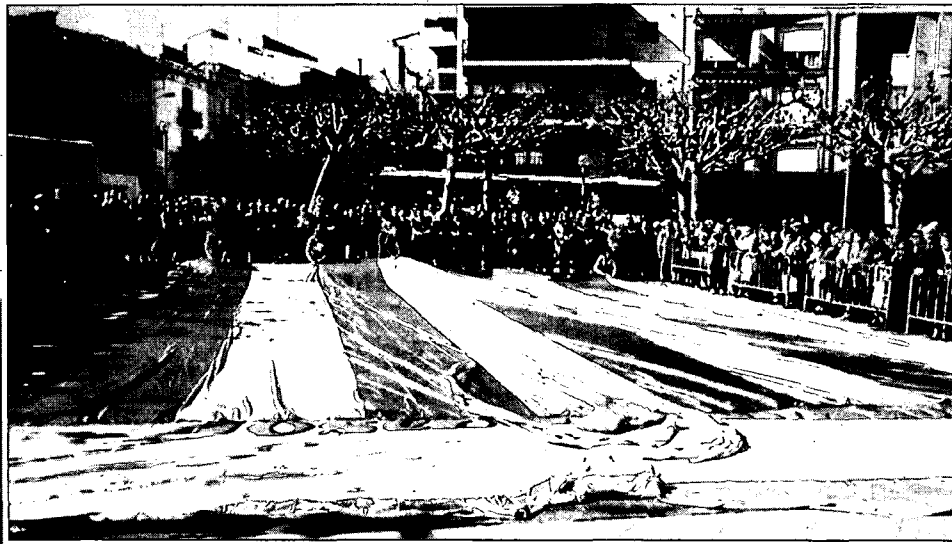
El dia va començar de bon matí, quan la banda de música del Col·legi P. Manyanet de Reus va fer una cercavila per animar la diada i congregar el poble a l'eucaristia i oferir també un concert. El bisbe Vives va presidir la concelebració eucarística juntament amb el vicari general de la diòcesi, Ramon Sàrries, el rector i arxiprest de Tremp, Josep M. Mauri, el superior general dels Fills de la Sagrada Família, Lluís Picazo, i molts altres preveres diocesans i religiosos. Grups d'alumnes de les escoles del Pare Manyanet, el Consell Parroquial i les Zeladores de la visita domiciliària de la Sagrada Família de Tremp van fer l'ofrena floral al beat. L'Orfeó de Tremp va interpretar els cants de la missa.

En l'homilia el bisbe Vives va precisar que el pare Manyanet és present encara

La imatge del P. Manyanet va presidir la celebració.

avui, després de cent anys de la seva mort, en la memòria de molts i en la vida de l'Església i de la societat, no tant pel que va fer —i va fer moltes coses i continua fent-les en tot el món per mitjà dels seus fills i

A la plaça Capdevila es va descobrir un mural gegant del beat.

filles— com pel que fou. Va ser un bon cristià, batejat en aquesta mateixa basílica i marcat per una predilecció especial de la Mare de Déu de Valdeflors, patrona de la ciutat; va ser un sacerdot zelós i fidel al servei del bisbe i de l'Església diocesana d'Urgell, i fou pare i fundador de les Filles i Fills de la Sagrada Família, que, seguint el seu carisma, porten els exemples de la Sagrada Família a les llars i als nens i joves.

A la plaça Capdevila el col·legi de Reus va construir un quadre monumental del beat, a tot color. El concert i una ballada de sardanes, interpretades per la Cobla Pare Manyanet de Reus, van posar punt final a la festa. El cap de setmana es va obrir el Casal Manyanet als visitants.

Josep Manyanet, nascut a Tremp el 1833, va cursar els estudis de Teologia al Seminari diocesà de la Seu d'Urgell i el 1864 va fundar l'institut religiós dels Fills de la Sagrada Família. Els exemples de la família de Natzaret inspiraren la seva obra en l'educació dels joves. Va morir a Sant Andreu, Barcelona, el 17 de desembre del 1901 i va ser beatificat el 1984. Tremp ha reconegut sempre l'obra del P. Manyanet: li va dedicar un passeig (1923), una làpida a la casa natal (1967), el va declarar fill il·lustre (1969), li va erigir un monument (1985) i el Museu de la Ciència (1999) recorda l'obra cultural de l'il·lustre fundador. A la Casa del Bisbat de la Seu d'Urgell, concretament a la galeria de personalitats de l'Església diocesana, també hi ha la imatge del beat.

Antoni Mirabet

Fotos: Jordi Sanahuja

BARCELONA

Inauguració del curs del Seminari conciliar

El Cardenal Carles va presidir una solemne concelebració eucarística.

BARCELONA.— El primer dia del Seminari conciliar de Barcelona d'aquest nou curs, dia 26 de setembre, es va dedicar a posar en funcionament els serveis comunitaris i acollir els nous companys que s'incorporaven. A la tarda, el cardenal arquebisbe de Barcelona, Mons. Ricard M. Carles, va inaugurar a la capella del Seminari el nou curs acadèmic amb una solemne concelebració eucarística amb

tot l'equip de formadors i els seminaristes. El rector del Seminari, Mn. Francesc Prieto, a l'inici de la celebració, va donar la benvinguda al cardenal Carles tot explicant la joia de tenir enguany deu noves vocacions que vénen a enriquir la comunitat del Seminari.

El cardenal Carles, en la seva homilia, tot invocant l'assistència de l'Esperit Sant, va demanar d'aprofundir en els àmbits

El Seminari s'enriqueix amb deu noves vocacions.

que van configurant la formació sacerdotal: la dimensió humana, espiritual, intel·lectual, comunitària i pastoral, així com créixer en l'amor al Sant Pare i al Magisteri de l'Església.

L'endemà es va dedicar el matí a un tema de formació sobre la maduració humana del candidat al sacerdot que va desenvolupar el bisbe auxiliar de Barcelona Mons. Carles Soler. A la tarda

la comunicació del rector sobre el nou curs va donar pas a un treball de grups per aportar suggeriments enriquidors del procés de formació. Ja al vespre va començar el recés que, dirigit pel director espiritual Mn. Homar, va omplir tot el dia següent amb la preparació espiritual per respondre al Senyor amb tota il·lusió i ganes de ser els pastors que espera el poble de Déu. (C.C.)

Tarragona

Nou curs de l'Institut Superior de Ciències Religioses

■ Es presenta com a novetat un màster sobre la Història de les Religions

TARRAGONA.— El dijous 18 d'octubre es va inaugurar el nou curs a l'Institut Superior de Ciències Religioses Sant Fructuós (Insf) de Tarragona. La lliçó inaugural va anar a càrrec del Dr. Andreu Muñoz Melgar, en un acte que va ser presidit per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Lluís Martínez Sistach, acompanyat del vicedegà de la Facultat de Teologia de Catalunya, Joan Bada, del degà de la Universitat Rovira i Virgili (URV) i professorat.

L'Institut Superior de Ciències Religioses Sant Fructuós és una institució acadèmica de l'arxidiòcesi de Tarragona que ofereix estudis teològics superiors (diplomatura i llicenciatura), reconeguts civilment i eclesiàsticament. L'Insf participa del conveni existent entre l'arquebisbat de Tarragona i la Universitat Rovira i Virgili. En virtut d'aquest conveni ofereix un ampli programa de crèdits lliures als estudiants d'aquesta universitat que desitgin escollir-los, i els facilita l'obten-

ció del bloc teològic de la Declaració Eclesiàstica d'Idoneïtat.

La novetat d'enguany rau en l'oferta d'un màster en Història de les Religions que és organitzat conjuntament amb el Departament d'Història i Geografia de la URV. Finalment, l'Insf organitza cursos per a la formació permanent del professorat, reconeguts pel Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya. Incidint en el màster, el curs es proposa donar a conèixer el fenomen religiós des

Andreu Muñoz, durant la lectura de la lliçó inaugural.

L'arquebisbe va lliurar el títol als llicenciats en Ciències Religioses.

EDITADA PER LA URC (Unió de Religiosos de Catalunya)

GUIA DE CASES D'ESPIRITUALITAT DE CATALUNYA

Santuari de Santa Maria de Puiggraciós

Benedictines
Puiggraciós - 08480 L'Ametlla del Vallès
Tel.: 937 445 030

El santuari de Santa Maria de Puiggraciós va ser bastit entre els anys 1701 i 1711 i en fou ampliat el cambril i una gran albergueria. Del 1910 al 1936 va servir de parròquia de Montmany. Profanat aquest any, fou restaurat el 1954 i la Mare de Déu declarada patrona de la rodalia vallesana. Des del 1973 resideix a l'antiga casa dels ermitans una comunitat de monges benedictines, filial de Sant Pere de les Puel·les.

L·LEGENDA

PODEU TROBAR LA GUIA A LES LLIBRERIES RELIGIOSES O BÉ A LA URC. TEL. 933 024 367

de diverses perspectives, tant reflexives com empíriques, i estudiar un ampli ventall de religions i expressions religioses de la humanitat, passades i presents.

Aquesta iniciativa és pionera a Catalunya. El director de l'Insf, Armand Puig, ha manifestat que la creació d'aquest màster «respon a una segona línia, entre la teologia i les religions del món. Ens vam adonar que una de les grans mancances que hi havia en el camp dels estudis universitaris catalans era això. Cinc anys enrere podia semblar que aquest tema de les religions era propi d'especialistes, però tal com ha anat evolucionant el món allò que era una intuïció ha esdevingut un tema de candent actualitat». El fet que una universitat com la Rovira i Virgili «hagi acceptat un curs de postgrau d'aquestes característiques indica que s'està al dia i que s'han superat posicionaments atàvics al voltant de la religió, palesos anys enrere. De moment s'han matriculat onze alumnes, xifra que per a una universitat mitjana com la de Tarragona no està gens malament», matisa Armand Puig.

La lliçó inaugural

El Dr. Andreu Muñoz Melgar va ser l'encarregat de pronunciar la lliçó inaugural sobre *El cristianisme a l'antiga Tarragona, des dels orígens a la incursió islàmica*. La brillant exposició d'Andreu Muñoz, recollida en el llibre que després es va distribuir entre els assistents, tracta de donar una visió globalitzadora del procés històric que el cristianisme va experimentar a Tàrraco, des de la incertesa dels orígens fins a la incursió islàmica. Alhora,

la lliçó va voler seqüenciar i contextualitzar les diferents dades històriques de què es disposa entorn de la bimil·lenària Església tarragonina així com fer intel·ligible tot aquell rastre de cultura material cristiana antiga que la història ha llegat.

Per la seva part, el vicedegà de la Facultat de Teologia de Catalunya, Joan Bada, va declarar que «enguany s'han creat uns crèdits pont que permetin accedir al doctorat als 2.000 estudiants que hi ha a tot Catalunya. És a dir, passar de la llicenciatura al doctorat, en la confiança que, a mig termini, es pugui accedir a la titulació des dels mateixos instituts». Posteriorment, el Dr. Josep Gil va pronunciar un sentit i emotiu parlament en memòria del professor emèrit Mn. Concordi Bonet, recentment traspasat.

L'acte acadèmic va acabar amb la intervenció de l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Lluís Martínez Sistach, que va declarar inaugurat el nou curs. L'arquebisbe va assenyalar que «la raó de ser d'aquest institut és l'estudi i aprofundir en la paraula de Déu. La lliçó inaugural ens ha introduït a les arrels cristianes de Tarragona. En estudiar teologia cal tenir present l'home d'avui, sovint orfe de la llum de la fe».

Més endavant, l'arquebisbe de Tarragona va indicar que l'Església ha estat present en el poble català des dels seus mateixos orígens, «una Església que vol continuar servant aquesta comunitat». En clara al·lusió al terrorisme, el prelat va afegir que «la pau és fruit de la justícia; Déu i la pau van junts».

Joan Boronat

Fotos: Joan Boronat

Tarragona

«Ens domina l'acció per damunt de la dimensió contemplativa»

■ El P. Josep Alegre és des del 1998 abat de Poblet

POBLET.— Josep Alegre Vilas (Vallobar, Osca, 1940) va ser elegit ara fa tres anys abat de Poblet. Tot i que la seva tasca al capdavant d'aquesta comunitat cistercenca és força minúscula si la comparem amb la llarga història que contenen les parets del monestir de Poblet, el cert és que Josep Alegre ha estat l'escollit per guiar la trentena de monjos que actu-

alment constitueixen la comunitat pel canvi de segle i de mil·lenni. En aquest segle XXI, l'abat Alegre, amb tota la seva comunitat, està cridat a afrontar els reptes d'una vida monàstica que en un món de crispació i de soroll eixordador es presenta ara més que mai com un oasi de pau i d'encontre amb Déu i amb un mateix.

—El 1970 era ordenat prevere i vint-i-cinc anys després es decidia a ingressar a Poblet. Què ha trobat en la vida monàstica?

—Sobretot hi he trobat el que no tenia a fora, que era una dimensió contemplativa que em permet de portar amb un sentit profund tota la meua acció pastoral. De vegades avui, i això afecta de forma general els capellans, els bisbes..., es porta una acció brutal; tan brutal, que no deixa temps per a res. Avui hi continua havent «aquestes ocupacions maleïdes», tal com s'hi referia sant Bernat, que no ens deixen viure una vida de pregària i de relació profunda amb Déu, encara que siguin molt bones i molt d'Església. Tota ocupació ha de partir d'un arrelament en Déu, ens ha de portar a viure aquesta acció amb la pau de Déu i a intentar transmetre-la. Arriba un moment que, en la vida pastoral, l'acció domina sobre la dimensió contemplativa i aleshores la persona no se sent a gust i cada vegada se sent més buida. Aquesta, doncs, va ser una de les raons que em va encaminar a una vida monàstica contemplativa, on hi hagi sempre aquest punt de referència que ha de ser Déu, des del qual es viu tota l'acció.

—Recomanaria més hores de pregària?

—Hi ha una anècdota que em van explicar del cardenal Pellegrino, de Torí, que

—El mateix fet de la presència d'un monestir és un testimoni per a l'Església. Recordo que en temps de seminarista hi havia bisbes de Llatinoamèrica que, de visita a la diòcesi de Saragossa, demanaven si era possible que una comunitat contemplativa anés a establir-se als seus països. I és que en definitiva una vida contemplativa és un testimoni dintre d'una Església local del que ha de ser tota comunitat, arrelada en la pregària i que visqui d'una manera viva la relació amb Déu. El simple fet de ser-hi és, doncs, un testimoni que recorda i prega constantment perquè l'Església diocesana sigui realment una comunitat viva.

—I per a la societat en general?

—Avui dia el fet que hi hagi llocs de pau i de serenitat és un servei a la societat. No tots els hostes que ens visiten són creients, sinó que de vegades senzillament busquen un ambient de silenci, de pregària i de recolliment tan difícil de trobar en la nostra societat actual de presses i soroll estrident.

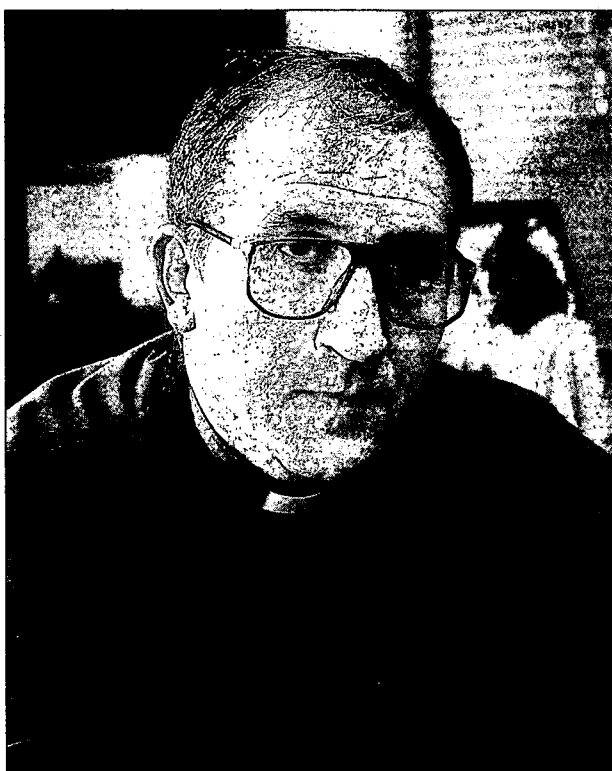
—És necessari el silenci per sentir la presència veritable de Déu?

—Sí, algú ha dit que la paraula de Déu és el silenci. Tot i que soni molt literari, el que està clar és que és mitjançant el silenci que podem escoltar Déu i, en definitiva, podem escoltar-nos a nosaltres mateixos i saber què i qui som. Sant Joan Crisòstom deia en aquest sentit: «Que el meu silenci doni lloc a la teua paraula.» Saber viure aquesta combinació de silenci i paraula manifesta una veritable saviesa, fins i tot en les relacions humanes.

—«Deixeu-nos ser monjos», va demanar en unes declaracions a la premsa. Quines dificultats assetgen actualment la vida monacal?

—Em referia concretament a Poblet, que, per la seva història, és un lloc que té implicacions molt diverses, culturals, socials i fins i tot polítiques. Amb freqüència, tenim visites de personalitats polítiques destacades i tot això té un efecte negatiu amb relació a la nostra vida pròpia de comunitat monàstica. La nostra tasca és la de dedicar-nos a la pregària i de ser un testimoni d'aquests valors espirituals. Totes les altres implicacions hi són un afegit que suportem de bon grat perquè Poblet s'ho mereix, però tot això és secundari amb

relació a la nostra vida. Era en aquest sentit que vaig pronunciar la frase «deixeu-nos ser monjos», que respectin també que el principal en nosaltres és estar dedicats en aquesta vida de pregària i de recerca de Déu. Això no vol dir que nosaltres vul-

L'abat Josep Alegre.

som més conscients de la dignitat de l'home, i no es pot admetre una persona que en nom d'una religió o d'una fe provoqui una divisió i una confrontació. Per la nostra feblesa humana podem cometre errors, però una cosa és cometre un error i una altra és tenir un camí ja predeterminat i la voluntat de crear divisió. La nostra religió cristiana ens recorda que Crist ha vingut a reconciliar els homes i, en aquest sentit, un cristià que en aquesta societat de manca de pau i de violència no estigui constantment amb una paraula i una actitud de pau no és un bon cristià. El nostre camí ha de ser constantment aquest esforç de reconciliació i de servei a la pau.

—Afirma que Poblet podria ajudar més en el diàleg entre les regions de l'antic regne d'Aragó. En aquest sentit però també com a fill de la Franja d'Aragó que és, què opina del litigi entre Catalunya i Aragó per les obres del Diocesa després de la disgregació del bisbat de Lleida?

—Tinc els meus dubtes de si veritablement en l'ànima del poble s'ha provocat una separació. El poble d'Aragó desitja el retorn de les obres d'art, però dubto que hi hagi una consciència viva d'aquest conflicte. Crec que la gent passa una mica d'això i no viu aquest problema en carn viva. De vegades donem massa importància a petits problemes quan l'únic que desitja la gent actualment és rebre un bon servei religiós. El que he vist quan he viscut a la Franja d'Aragó és que ens sentim aragonesos però s'estableixen moltes relacions amb Lleida, especialment comercials.

—Al P. Josep Alegre, com a abat, què li ha tocat d'aportar en aquest llegat que ha rebut de tants segles d'història i que constitueix Santa Maria de Poblet?

—En la vida monàstica és molt determinant i d'una gran riquesa tota una tradició. No consisteix tant a valorar com ha estat la meua tasca, que és un petit espai dintre d'un camí de molts segles, fins i tot potser que sense gaire repercussió, sinó a plantejar-se com aquesta rica tradició monàstica podem fer-la viva en aquest moment de cara a la nostra societat. Però això no és només tasca de l'abat, sinó de tota la comunitat que s'insereix en l'Església. La meua tasca personal no és res sense una comunitat monàstica, que, al seu torn, no és res sense la comunió amb l'Església. Parlar de la meua tasca de tres anys com a abat de Poblet crec que seria massa pretensions. Tant jo com tota la comunitat estem al servei d'aquesta tradició monàstica, tot i que no sigui un servei mimètic que es repeteixi mecànicament, sinó un servei per intentar avui ser un testimoni viu d'acord amb el que ens demana la societat.

Carme Munté

«No es pot admetre una persona que en nom d'una religió provoqui una confrontació»

tenia una reunió amb els seus capellans i els exhortava a dedicar almenys una hora de pregària al dia. Aleshores, un capellà es va aixecar i va exposar-li tota la seva agenda atapeïda d'activitats diàries. «D'on vol, eminència, que tregui aquesta hora que ens demana per pregar?», li va preguntar al cardenal, que li va respondre: «Miri, els havia dit que com a mínim necessitaven una hora de pregària diària, però vostè en necessita dues.» Crec que en el fons no ens acabem de creure que Déu és qui edifica la casa i ens domina l'acció per damunt de la dimensió contemplativa.

—En quin sentit l'estil de vida monàstica és una aportació a l'Església?

El problema del mal ens supera, com ens supera el tema de la mort.

Aviat seré vençut per l'albada

Qui no s'ha plantejat mai quant de dolor, quanta injustícia, quant d'horror, hi ha en aquest món? El problema del mal ens supera completament, com ens supera la mort. La nostra única intenció és fer-nos ressò d'una qüestió que des de sempre —des que l'home és home— ha preocupat la humanitat; i en la mesura de les possibilitats, obrir una porta a l'esperança. Especialment aquests dies, en què l'Església celebra la festivitat de Tots Sants.

FONAMENTACIÓ TEOLÒGICA DEL PROBLEMA DEL MAL

El problema del mal i la llibertat humana

Segurament que moltes vegades us heu preguntat: per què hi ha d'haver fam al món? Per què avui hi ha més de quaranta guerres en marxa? Potser tot això pot semblar molt llunyà. Acostem-nos una miqueta més, doncs: per què hem de patir el terrorisme? Per què tenim tan a prop tanta violència domèstica?

No pretenem fer ara una llista de situacions violentes —atracaments, robatoris, assassinats, etc.— que més o menys poden estar en consonància més directa amb cadascun dels nostres lectors. Tothom, i dic tothom!, hem experimentat situacions properes carregades d'odi, rancúnia, orgull, enveja, que han generat violència.

Qui és, doncs, el culpable de tanta violència? La resposta ens fa tot l'efecte de ser senzilla i contundent: el mateix home. En les situacions exposades a dalt i similars només podem acusar Déu de permetre-les, que no és poca cosa.

El problema del mal i la naturalesa

Cal preguntar-se si la llibertat humana és la causant de tot el mal al món, de nou és evident que no. Les catàstrofes, les malalties, la mort natural, no són causa de la

intervenció humana, per tant no podem acusar l'home de ser-ne el causant. De nou és lògic preguntar-se: per què Déu ho permet, aleshores?

Imaginem-nos un home que no estigués sotmès a la mort, a les malalties o a la força de la natura. El resultat seria una mena de «déu» en petit, gairebé totpoderós. Un

home que no estaria en consonància amb les lleis de la natura, no finit, no material, ja que tota matèria desapareix i tota vida s'acaba. Un home impossible tal com concebem ordinàriament l'existència, fora de tot esquema racional, ja que perquè alguna cosa existeixi —en aquest món nostre— ha de tenir forma i matèria. Hi ha qui objectarà que podríem parlar d'una altra mena de món aleshores, però, un món no material no és allò que hem anomenat cel tradicionalment?

L'altre tipus de mal que plantejàvem en el primer apartat és el generat per la llibertat humana: guerres, fam i violència de tota mena. Només té una solució, eliminar la mateixa llibertat; si l'home no tingués la possibilitat de triar, si l'home sempre hagués de fer el que cal o el millor que pogués fer, aleshores, quin sentit tindria la vida?, per què caldria passar per aquest món? Sense llibertat, no seria l'home una mena de màquina

perfecta? De nou una mena de «semi-déu» per al qual la vida tal com l'entendem no tindria cap sentit, viure sense llibertat de fer, de pensar, fent sempre el que cal, sense marge possible d'error, no tindria cap sentit.

El perquè del mal: una pregunta equivocada

Un proverbi xinès afirma que l'home ingenu mira el dit que assenyalava i no allò que està assenyalant. Potser, i només potser, preguntar-se el perquè del mal és no entendre la profunditat del problema, és com mirar el dit que assenyalava i no allò que està assenyalant. Crec que el problema del mal és el dit que apunta a la següent pregunta: quin sentit tinc jo en un món com aquest, carregat de dolor, injustícies, mort, horror?

I és aquí on cadascú ha de donar una resposta, on ja no hi ha cabuda per a equilibris racionals sinó implicacions personals, o més ben dit disposicions existencials.

Text: **Alexis Rodríguez**

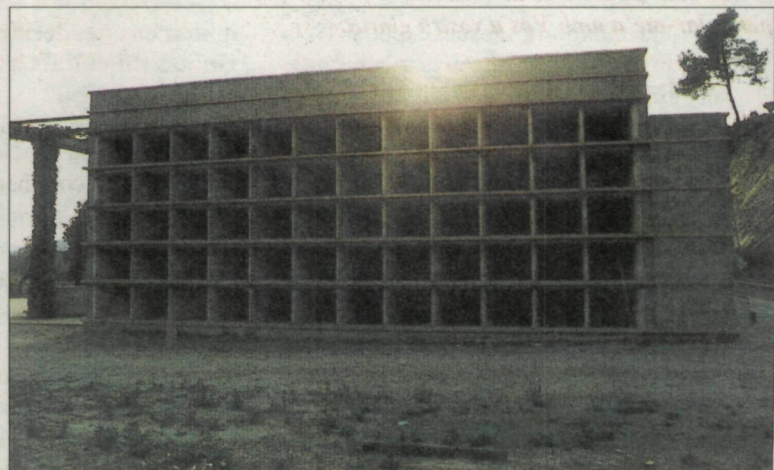
Fotos: Vicente Serrano

Qui és el culpable de la violència al món?

La mort genera una gran impotència.

La mort és un problema que ens supera a tots.

La poesia: expressió profunda davant de l'experiència de la mort

Un dels grans reptes que ha tingut des de sempre la poesia és intentar expressar, des de la part més pregona de l'ésser, els sentiments que genera una experiència límit com és la mort, un problema que ens supera a tots i davant del qual en moltes ocasions ens manquen les paraules, només fa mal i no s'entén. Sense cap rigor científic hem seleccionat textos poètics dels quals fem un breu comentari. El poeta és el savi de les paraules, el que intenta expressar amb elles l'inexpressable, el que posa lletra a sentiments que ens desborden i per això hi recorrem de vegades, cercant paraules per a allò que sentim en certs moments i que no podem verbalitzar.

«Me haces daño Señor, quita tu mano de encima. Déjame con mi vacío, déjame. Para abismo, con el mío tengo bastante. Oh, Dios si eres humano,

compadécete ya, quita esa mano de encima. No me sirve. Me da frío y miedo. Si eres Dios, yo soy tan mío como tú. Y a soberbio, yo te gano.

Déjame. ¡Si pudiese yo matarte, como haces tú, como haces tú! Nos coges con las dos manos, nos ahogas. Matas

no se sabe por qué. Quiero cortarte las manos. Esas manos que son trojes del hambre, y de los hombres que arrebatas.»

Blas de Otero, «Déjame»,
Redoble de conciencia; 1951.

La duresa d'aquestes paraules no pot més que fer-nos estremir, podria estranyar que citem un poema com aquest en aquestes pàgines, però pretenem ser honestos. Davant de la mort d'un ésser estimat, davant de la mort crònica que porta a la mort, són moltes les persones que es podrien identificar amb els sentiments que expressa Blas de Otero en aquest poema. Crec que podríem veure en aquests versos tota una pregària. De fet, el poeta no fa altra cosa que parlar amb Déu, i això és resar, oi? Quantes vegades, davant d'una situació d'enorme dolor, podem mirar Déu i sentir-nos abandonats, incompresos? El poeta diu que no sap per què cal morir i acusa Déu de tenir les respostes, no fa més que expressar la seva impotència per comprendre la mort.

«[...]Muria aquest cos insuportable, muria; cansat estic de tan feixuga càrrega; devore'l lo fossar, torne a la cendra d'on ha sortit, «sum vermis et non homo». Jo no só pas la industriosa eruga que entre el fullam de la morera es filaç de finíssima seda lo sudari. Jo me'l filo del cànem de mes penes; mes, dintre aqueixa fosca sepultura, tornat com Vós, Jesús, de mort a vida, jo hi trobaré unes ales de crisàlide per volar-me'n amb Vós a vostra glòria.»

Jacint Verdaguer, «Sum vermis»,
de Flors del Calvari; 1896

Podem observar com Jacint Verdaguer en aquest poema té una visió certament esperançadora de la mort, una mort que genera vida, com la de les crisàlides que teixeixen la pròpia sepultura per renèixer amb ales, com la de Crist mort i ressuscitat a qui adreça la seva desesperació. El mateix poeta fa del seu poema una pregària de súplica en què demana a Crist mateix que li doni aquestes ales per participar de la glòria de Déu.

«[...] I quan vinga aquella hora de temença en què s'acluin aquests ulls humans, obriu-me'n, Senyor, uns altres de més grans per contemplar la vostra faç immensa. Sia'm la mort una major naixença!»

Joan Maragall, «Càntic espiritual»,
de Visions i cants; 1900

Equests versos de Joan Maragall són els més clàssics sobre la mort que es coneixen per aquestes latituds. La seva força recau en la convicció del poeta que la mort no és la fi, sinó l'inici d'una cosa més bona, més gran. El desig del poeta s'expressa principalment en el darrer vers del poema, un vers que no deixa lloc a dubtes sobre l'esperança de Joan Maragall en una vida nova després de la mort. Però hem d'assenyalar també que adreça les seves paraules al Senyor, així de nou no podem dubtar que el poeta converteix els seus versos en una pregària. Cal assenyalar finalment que quan es refereix a la mort ho fa amb una dolcesa fora del que és normal, una naturalitat poc habitual en un tema tan espinós, s'hi refereix dient «quan se'm tanquin els ulls».

*«[...] ¿Y qué es una elegía?
Una elegía es una lágrima...
Lloremos... calladamente lloremos.
Y una plegaria, es también una elegía...
Recemos... calladamente recemos.
Y una elegía... es, sobre todo, silencio.
¡Callemos... callemos!
¡Oh, las piedras calladas de los cementerios!
¡No digamos nada!
¡Ya lo hemos dicho todo!
Borrada las palabras funerarias...
Los retóricos lamentos.
¡Que lo deshaga todo el viento!
Los hipos,
Las congojas,
Los cánticos...
¡Apagad las campanas!
¡Silencio!... ¡Silencio!
Ante la muerte sólo vale el silencio...
¡Shist...!
¡Silencio! [...]*

León Felipe, «Ángeles»,
¡Oh este viejo y roto violín!; 1965

Hem deixat aquest poema de León Felipe per al final precisament perquè penssem que és així com hem d'acabar aquestes línies, callant. El poeta assenyala amb una força expressiva impressionant que davant de la mort l'únic que val és callar, guardar silenci, les paraules no poden arribar a expressar uns sentiments tan profunds i quan això passa el millor és callar. Quantes vegades el consol d'una persona que ha perdut un ésser estimat no rau en les paraules? Què es pot dir en un moment així? N'hi ha prou amb la sola presència en el silenci. Xxt...!

Testimoni per a l'esperança

No volem acabar aquestes línies sense un alè per a l'esperança. Ens ha semblat que la millor manera de fer-ho era sortint al carrer i recollint un testimoni. Amaya és una jove creient de 27 anys que passa per uns moments difícils, fa molt poc que ha perdut un ésser estimat de forma sobtada, i quan la tragèdia colpeja una persona jove, l'horror de la mort, si és possible, s'incrementa molt més.

—La mort, fa només uns dies, d'un ésser estimat ha canviat d'alguna manera la teva forma de veure la mort?

—Al principi la mort es presenta de cop, de forma imprevista, sense avisar. Et colpeja fort, et fulmina, et derrota. No aconseguies comprendre, no pots ni tan sols pensar. És tan dur aquest cop que, durant un temps, no assimiles res. És com si no t'ho creguessis, com si fos una cosa que no t'estàs passant, com un somni. Un malson. Després, una mica més endavant, la impotència de sentir-se en la realitat i d'haver d'afrontar aquesta experiència des de la teva vida, ja que cal continuar en el camí, encara que no en tinguis gaires ganes. Impotència. T'agradaria, com tantes vegades en què sí que pots triar, canviar de sobte el rumb dels esdeveniments, tenir el poder de fer que les coses no passin així. Però no pots. Resignació.

Aquesta terrible experiència no ha canviat gaire la meua manera de veure la mort. Reafirma la meua idea que Déu existeix. Alguna cosa. Algú que ens supera, està clar. Potser el que sí que ha canviat en mi sigui la meua manera de veure la vida. Cada vegada aprofundint més en el meu interior, més clara, més sincera, més conseqüent amb mi mateixa.

—L'experiència de la mort ens supera a tots, oi?

—Sí, certament, l'experiència de la mort ens supera, des del més creient fins al més ateu. Ningú, absolutament ningú, davant d'una realitat tan dura i dolorosa com la mort no pot quedar íntegre i segur com ho estava anteriorment.

—Quant de dolor, no creus?

—Sí, i aquesta és la pena, la tristesa. Tot i que una fe cega ens ompli i ens porti a confiar plenament en el qui és tot Amor, el dolor és latent. No es pot substituir del tot per l'esperança. Potser, en una segona etapa, quan no sigui tan recent el record, hi pugui haver un lloc a l'esperança: la confiança en el Senyor. Al començament, és difícil. El cor està massa desassossegat.

—Com a creient la teua manera de veure la mort té alguna cosa d'especial, m'equivoco?

Viure la vida sense enganys, sense ficcions, sincerament, des de la realitat, sent coherent amb el que fas i dius, això és el que condiciona viure l'experiència de la mort des d'un pla de veritat. El pla del creient. Del qui se sap recolzat per Déu, encara que sense arribar a entendre-ho.

—Finalment, què diries tu a tantíssimes persones que han passat, passen i passaran per una experiència tan dura, tan dolorosa, tan difícil?

—Els diria que l'únic que es pot fer en aquesta situació és mantenir la confiança en el Senyor i en un mateix. Continuar vivint, continuar creient, aprofitar aquesta experiència per madurar, per molts anys que es tinguin. No compadir-se d'un mateix tant i acostar-se més als altres ajudant-los.

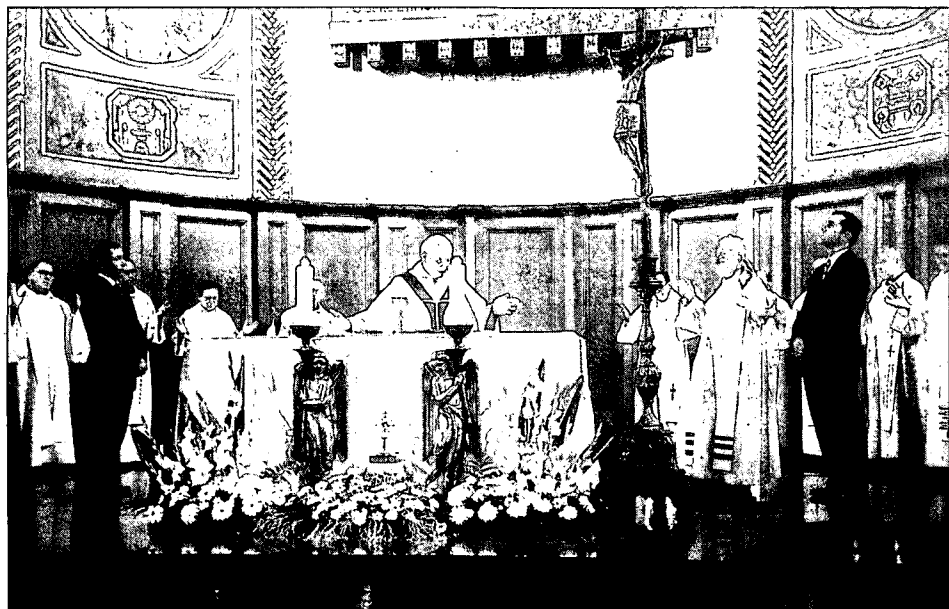

Per als cristians, la visió de la mort és esperançadora. No és el final del camí, sinó l'inici d'una nova vida.

Barcelona

Festa de Santa Teresa de l'Infant Jesús

■ Jornada de portes obertes al casal parroquial restaurat

Mn. Escala va presidir la solemne celebració de Santa Teresa.

La solemnitat va continuar amb una tertúlia amical al jardí Mn. Jaume Oliveras i va acabar amb la visita al casal parroquial restaurat, ja que era jornada de portes obertes.

El casal parroquial el va adquirir el fundador de la parròquia, Mn. Jaume Oliveras, i en va signar les escriptures el bisbe Manuel Iruja. S'hi fa catequesi infantil, catequesi d'adults, conferències. També és lloc de Pastoral Juvenil i Familiar, casal d'avis, Pastoral del Sord, i també lloc de trobada de pregària i d'amistat.

Ara s'ha fet una restauració gairebé total. Pel que fa a la rectoria vella, que s'ha abillat noblement, Mn. Xavier Pagés hi tindrà un despatx per atendre durant la setmana la Pastoral del Sord.

L'arxiu parroquial s'ha instal·lat a l'àtic d'aquesta mateixa casa totalment restaurada de dins i de fora. A l'arxiu es custodien tots els documents des de l'inici de la parròquia. S'han ordenat segons els rectorats respectius dels preveres Jaume Oliveras, Lluís Banqué i Josep Pons.

Un altre moment emotiu que ha viscut recentment la parròquia de Santa Teresa de l'Infant Jesús va ser el concert homenatge a qui durant vint anys va ser organista de la parròquia: Lluís Puigcorbó i Ribas. El concert va anar a càrrec de Marc Martínez Rex. «Els últims anys de la seva vida els ha viscut malalt», va explicar Mn. Joan Escala, «i va confiar sempre en el Senyor». El Nadal del 1999 Lluís Puigcorbó escrivia: «S'apropa clara, la dalla de la mort. Enceto, altra vegada, la treva de la vida i, novament, escuto el cel, tot esperant sentir la crida que em meni vers la ruta de l'estel.» (C.C.)

BARCELONA.—La parròquia de Santa Teresa de l'Infant Jesús de Barcelona va viure amb solemnitat la festa de la seva patrona l'1 d'octubre passat. El rector, Mn. Joan Escala, va presidir la concelebració amb els preveres Pere Farnés, Antoni Gómez, Xavier Pagés, Ricard Masclans, Joan Torrents, Josep Dausà, Josep Vall, Josep Albiol, Josep Cortina, Miquel Ribes i els pares Joaquim Coll i Ferran Colàs, c.o.

Comiat de Mn. Antoni

El diumenge 30 de setembre la parròquia de Santa Teresa de l'Infant Jesús va celebrar un emotiu comiat a Mn. Antoni Josep Gómez Mir. L'església era plena de feligresos, que volien acomiadar així el que durant set anys ha estat vicari de la parròquia i que ara serà rector de la parròquia de Sant Jordi.

El grup d'havaneres Xaloc de Vilafranca va amenitzar la reunió amical —amb copa de cava inclosa— que es va celebrar, un cop acabada la missa, al jardí Mn. Jaume Oliveras.

Molts feligresos li feren presents. Els comunitaris van ser de 400.000 pessetes, que li foren lliurades perquè les destinés segons el seu voler. Mn. Antoni Josep Gómez ho va agrair de cor i la parròquia li va demostrar així l'amistat entrenyable que li té.

Façana del casal parroquial restaurat.

BALCLI'S

SALA DE SUBHASTES

DES DEL 1979

COMPREM AL COMPTAT

ANTIGUITATS, PINTURA S. XIX I XX

MOBLES, OBJECTES

JOIES, ARGENT I RELLOTGES

PISOS SENCERS

VISITES A DOMICILI

☎ 93 217 56 07 C/ ROSSELLÓ, 227 BARCELONA

Sant Llorenç a la tardor

BARCELONA.—El cardenal-arquebisbe de Barcelona, Mons. Ricard M. Carles, presidirà a la parròquia barcelonina de Sant Llorenç (c/ Entença, 109-111) un ofici solemne el diumenge 18 de novembre, a les onze del matí. Cantarà la Coral Sant Llorenç, que estrenarà un nou himne amb lletra d'Elionor Cabré i música de Conrad Gili.

D'altra banda, el dissabte 17 de novembre, a dos quarts de nou del vespre, tindrà lloc un concert d'orgue amb motiu de la festa i com a inauguració del nou orgue parroquial, a càrrec de Domènec Cols, organista titular de la catedral de Barcelona. (C.C.)

Solsona

«El problema de la religió avui dia són les sectes»

■ La carmelita Ramona Angrill és missionera al cor d'Àfrica

SOLSONA.— Ramona Angrill Villaró, de 75 anys i nascuda a Castellar de la Ribera, és una monja solsonina de les Carmelites Vedrunes que fa 43 anys que treballa en missions a Àfrica, a la República Democràtica del Congo (antic Congo Belga). Ramona va passar recentment uns dies de descans a Solsona, mentre esperava tornar a la seva missió, a Kolokoso.

—Com va ser que després de fer-se monja decidís anar a missions?

—No m'ho havia plantejat mai. Estava destinada al l'hospital de Manlleu l'any 1948, i em van enviar a estudiar a Bèlgica per preparar-me per anar al Congo. Cal dir que els belgues, que havien colonitzat aquell país, ho portaven força bé: educació, sanitat, indústries. Si hagués prosperat més bé el procés de la independència les coses serien millors, però la gent que va pujar al poder no estava preparada. Entenien la independència com «no treballar». I així han vingut les guerres i el país ha anat encreu.

—Com és el lloc on està?

—Bé, fa 43 anys que estic a Àfrica. Els primers trenta anys vaig estar, amb sis germanes més, a Kimbau, una petita missió al començament que treballant vam fer créixer. Però com que les religioses sempre ens anem movent, actualment estic a la missió de Kolokoso, a 380 quilòmetres de Kinshasa, enmig de la sabana. Treballo a l'hospital i també ajudo a l'escola.

—És difícil transmetre un missatge de fe religiós i cristià a aquella gent?

—Als primers anys era força fàcil. Ara ha canviat molt la situació. La modernització ha afectat en aquest sentit l'actitud dels creients. Molts anaven a l'escola i, per a ells, el ser cristià era com un grau més. Però ara ens trobem que després de rebre tota una educació cristiana, amb els sagraments inclosos, acaben seguint les seves tradicions, com la poligàmia, que està molt arrelada. Jo penso que en realitat hi ha molta gent bona, i

creients malgrat ser pagans, perquè són bons de cor. La bondat hi és, existeix la creença en un Déu que ha fet totes les coses, que ha estat creador i que premia i castiga, una mica a l'estil de l'antic testa-

Foto: Ramon Estany

Ramona Angrill, missionera a Àfrica.

ment. Això allà tothom ho creu. Ara bé, el problema de la religió avui dia són les sectes, que estan prosperant molt, en particular per les influències d'Amèrica, i que s'han anat barrejant amb la religió tradicional. També les guerres han fet molt mal. Han portat males influències a la població, i moltes necessitats. Malgrat tot, tenen fe i necessitat de pregar.

—Ha passat perill?

—No. La nostra regió gràcies a Déu no ha tingut guerra. Amb tot, durant el govern de Kabila, alguna vegada vam

haver d'evacuar la missió perquè vèiem que s'apropava la rebel·lió, però després, a l'hora de la veritat, no ha passat cap enfrontament greu. En estar allunyats de la carretera principal, no hem viscut una situació tan dura del conflicte.

—Kolokoso és una ciutat molt gran?

—No és una ciutat. Els conceptes urbans allí són diferents. És un establiment on fa anys uns missioners van fundar una parròquia i més tard, amb l'ajut de l'Estat, una escola, i això dona servei a un conjunt de poblats dispersos, gairebé tots de barraques.

—Com ha vist evolucionar el país?

—Ha millorat molt l'atenció mèdica, l'ensenyament, etc. El problema és que hi ha molta corrupció i, com que els mestres no cobren a causa de la guerra i la mala administració, tot ha anat baixant. Aquest és un gran problema. Els sous són molt baixos i la gent no pot viure. El qui té una carrera no li serveix de res, i a sobre amb la corrupció, es dona el cas de rics que

comprende els títols d'ensenyament als professors i, és clar, aquests diplomes no tenen cap valor.

—Els mitjans de comunicació sovint ens mostren africans que fugen del seu país per entrar a Europa. Es dona aquesta situació allà on està?

—Certament que sí. El jovent té moltes aspiracions i vol sortir com sigui de la seva situació. Hi ha una anècdota referent a aquest tema. L'any passat hi va haver a Roma la trobada mundial de joves amb el Sant Pare, i del Congo n'havien de marxar un munt per participar-hi. Al final només van deixar anar-hi una petitíssima representació, perquè van descobrir o veure que aquell jovent no tenia cap intenció de tornar a Àfrica un cop fossin a Roma. També es dona el cas de capellans del país que han marxat a estudiar a fora i no han tornat, i és que la vida és dura, fins i tot per als sacerdots. Hi ha molta misèria. Nosaltres, les monges, podem viure gràcies al nostre hort i la nostra granja, perquè l'ajut de l'Estat i de la congregació és molt ajustat.

—Bé, ja deu estar a punt de tornar a Àfrica.

—I tant, ja en tinc ganes. És una cosa que trobes a faltar. A mesura que coneixes la gent, te'ls estimes i et preocupes per ells. No els pots deixar.

Ramon Estany

Metges Cristians de Catalunya

Membre fundador de www.e-cristians.net

I la comissió pro beatificació del Dr. Tarrés us conviden

a la missa concelebrada del 26 aniversari del trasllat del cos del Dr. Pere Tarrés

el dimarts 6 de novembre de 2001, a les 7.30 h del vespre, a la parròquia de Sant Vicenç de Sarrià.

Presidirà S. E. R. el cardenal Ricard M. Carles, arquebisbe de Barcelona

(Tots els assistents seran obsequiats amb un llibre del Dr. Tarrés, el setmanari «Catalunya Cristiana» i la revista catòlica «Decisions Mèdiques»)

BARCELONA

Jornades de Pastoral de Joventut

BARCELONA.— Els dies 10 i 11 de novembre tindran lloc a La Salle Bonanova de Barcelona les Jornades de Pastoral de Joventut Catalanobalears. Amb el lema «Mirada nova: per a un nou impuls de la Pastoral de Joventut», aquestes jornades esperen aplegar uns 500 responsa-

bles d'aquest àmbit pastoral, amb l'objectiu d'implicar-los en la renovació del treball pastoral amb joves i adolescents, i caminar cap a unes noves bases que promoguin un nou impuls de la pastoral juvenil a les diòcesis catalanobalears. (C.C.)

Lleida

Primera missa de Mn. Román Sol

■ Ordenat a Roma, és doctor en Teologia, filòleg i va ser fiscal a l'Audiència de Barcelona

Mn. Román Sol.

LLEIDA.— La catedral de Lleida es va omplir de fidels el 20 d'octubre per assistir a la primera missa de Mn. Román Sol Rodríguez. Als seus 39 anys d'edat va rebre l'ordenació sacerdotal de mans de Mons. Javier Echevarría, prelat de la Santa Creu i l'Opus Dei, el 6 d'octubre, juntament amb altres membres de la prelatura de l'Opus Dei, en una solemne celebració que va tenir lloc a la basílica de Sant Eugenio a Valle Giulia.

El nou prevere, que exercirà el seu ministeri a Madrid, va viatjar fins a Lleida per celebrar la seva primera missa solemne, acompanyat pels germans i la resta de familiars, molts d'ells residents a Lleida, on la família Sol-Rodríguez està molt arrelada. El seu germà és actualment el fiscal en cap de l'Audiència de Lleida i el seu pare havia estat també fiscal en cap de l'any 1970 al 1981.

El nou sacerdot, el setè de vuit germans, antic alumne dels col·legis Mater Salvatoris i Terraferma de Lleida, és doctor en Teologia per la Universitat de Navarra i ha continuat també la tradició familiar molt arrelada a la judicatura, ja que va exercir de fiscal a l'Audiència de Barcelona quan tenia 24 anys. Això al mateix temps que seguia estudis de Filosofia i Lletres, concretament la llicenciatura en

Filologia Hispànica, que va culminar amb una tesi sobre l'escriptor Eduardo Marquina.

«Els preveres hem de ser homes de pau, i ho serem si de debò estem units a Crist», li va dir el seu company en el sacerdoti Jesús Maria Pons en l'homilia de la missa, tot adreçant-se al nou prevere i en clara referència a l'actual situació mundial, marcada pel terrorisme i la guerra.

El celebrant va incidir en aquest servei del prevere a l'Església i als germans: «I ho hem de fer units amb el nostre bisbe. Unió que els sacerdots de la prelatura sempre hem de tenir present, ja que no som competència de res ni de ningú.»

Jesús Maria Pons es va aturar també en la reflexió sobre el «sacerdot, home de pau», perquè és l'home del sagrament del perdó. Va

evocar tot seguit un consell que el beat Escrivà de Balaguer donava sempre als nous preveres: «Sigueu en primer lloc sacerdots, en segon lloc, sacerdots i en tercer lloc, sacerdots.»

Va finalitzar la seva homilia tot convidant les famílies a ser responsables en l'educació dels fills, alhora que va fer referència a la jornada del Domund que se celebrava aquell cap de setmana (la col·lecta va ser destinada a les missions). Finalment, va encomanar el nou prevere a les mans de Maria, la reina de la pau.

L'eucaristia va prosseguir tot seguit presidida pel nou prevere, que va culminar solemnement amb el cant popular de la *Salve Regina*, per acabar amb el tradicional besamans al nou sacerdot, un costum que s'ha anat perdent en les celebracions de missa cantants i que, en paraules del predicador, «és un gest dels fidels envers les mans del nou sacerdot, que són les mans del mateix Crist».

Mn. Román Sol exercirà el seu sacerdoti a Madrid, en ambients universitaris, alhora que s'ocuparà de realitzar investigacions històriques sobre l'Opus Dei.

Jordi Curcó

Inaugurades les trobades del grup Francesc Eiximenis

LLEIDA.— El secretari general de la Família del Departament de Benestar Social de la Generalitat de Catalunya, Joan Vallvé, va protagonitzar la primera de les trobades mensuals d'aquest curs del grup Francesc Eiximenis de Lleida.

La primera d'aquestes trobades, en què va participar el bisbe Francesc X. Ciuraneta, va tenir lloc el 6 d'octubre passat, a la seu de les Missioneres Auxiliars de l'Església, seu habitual del grup. En el decurs de la trobada es va abordar i es va reflexionar sobre els canvis actuals de la societat, tan importants i nombrosos que conviden a fer nous plantejaments per mirar de conservar la unitat familiar.

Fonts del grup han informat que el tema de la família serà el protagonista en totes les trobades dels primers dissabtes de cada mes: «Ho farem abordant la problemàtica familiar i com les diferents edats de la persona afecten aquesta institució. És per això que al llarg del curs mirarem de comptar amb persones que treballen en els diferents camps on conflueixen persona i família i per tant són coneixedores de les situacions del dia a dia.» (J.C.)

Un marista marxa de missioner a Colòmbia

LLEIDA.— El germà marista lleidatà Ramon Benseny i Beso, als seus 60 anys i 40 de vida religiosa, va marxar el 2 de setembre cap a Medellín, a Colòmbia, per fer-hi un servei missioner durant quatre anys. El germà Benseny tindrà cura de la formació permanent dels germans maristes i de l'acompanyament espiritual, així com dels professors laics dels col·legis maristes.

De la seva ja llarga biografia a l'Institut Marista, cal dir que el germà Benseny, que

fou alumne del col·legi Montserrat dels Germans Maristes de Lleida, ha estat provincial dels Maristes de Catalunya, mestre de novicis, encarregat dels cursos sobre espiritualitat marista a El Escorial, així com superior de la comunitat de Mataró, mentre que en els darrers dos anys ha actuat com a visitador de les comunitats maristes d'Hispanoamèrica.

Un altre marista lleidatà, el germà Xavier Bometón, es troba actualment de missioner a l'Equador. (J.C.)

Ampli programa d'activitats de Pastoral Juvenil

LLEIDA.— Més d'un centenar de joves van participar el 23 d'octubre passat en una vetlla de pregària organitzada per la Delegació de Pastoral Universitària de les diòcesis de Lleida, Solsona i Urgell, que va tenir lloc al santuari de Sant Antoni de Pàdua dels Pares Franciscans.

Aquesta vetlla va ser alhora la primera activitat que s'inclou en el programa que ha confeccionat per a aquest curs la Delegació de Pastoral Juvenil de la diòcesi de Lleida i que tindrà la seva continuïtat el dissabte 17 de novembre amb la XX Trobada diocesana de Moviments i Serveis Juvenils, organitzada per la coordinadora diocesana i que tindrà com a marc el col·legi Santa Anna de Lleida, amb el lema «I al segle XXI: et toca a tu!».

En aquesta vintena trobada hi participaran els moviments MIJAC, MUEC, Ajmacor, Agrupació Escolta Garbí, Comitè Óscar Romero, Jarc, CEC, CVX, Equip de Campaments i l'AEiG Renaix l'Esquing.

Els dies 10 i 11 de novembre, una representació de la Delegació de Pastoral de la Joventut de la diòcesi viatjarà a Barcelona per assistir a les Jornades de Pastoral de Joventut de Catalunya i Balears, que tindran lloc a La Salle de la Bonanova.

Un altre acte important serà la celebració del III Festival Missioner, organitzat per la Delegació diocesana de Missions, que tindrà lloc a la sala d'actes del Col·legi Montserrat dels Germans Maristes, el dissabte 24 de novembre a la tarda. Alhora que el dia 28 és previst celebrar a la parròquia de Sant Ignasi l'eucaristia d'Advent, organitzada per la Delegació de Pas-

toral Universitària.

Per als dies 1 i 2 de desembre està previst un recés d'Advent per a joves organitzat per la Delegació al Col·legi Claver de Raimat, que se celebrarà a fi de preparar el temps de Nadal. En aquest sentit i amb la mateixa línia s'anuncia la Vetlla de Nadal el 18 de desembre a la parròquia de Sant Andreu, al barri antic de Lleida, a les 21.15 de la nit. L'any acabarà amb la participació en la Trobada Europea de Joves de Taizé, a Budapest.

Per al mes de gener vinent, concretament el dia 3, s'anuncia la XXV Jornada diocesana de Pastoral Juvenil, organitzada pels consiliaris i assessors diocesans. En el mes de febrer, concretament el dia 13, tindrà lloc la celebració universitària i juvenil del Dimecres de Cendra, organitzada per la Delegació a la parròquia de Santa Teresina, a les 21.15 h.

En ple temps de Quaresma hi haurà una tanda d'exercicis espirituals per a joves, organitzada també per la delegació, del 22 al 26 de març al col·legi Claver dels Jesuïtes de Raimat. A l'abril, el dia 10, tindrà lloc un cinefòrum organitzat per la delegació a la residència universitària de les Dominiques Pare Coll, i el dia 21 del mateix mes 24 hores de pregària per les vocacions.

Tot aquest ampli programa d'activitats acabarà de forma singular el mes de maig amb la celebració de l'Aplec de l'Esperit a la Seu d'Urgell i la convocatòria de la Jornada Mundial de la Joventut, a Toronto (Canadà). La delegació pretén estar també present en aquesta trobada mundial de joves cristians convocada pel papa Joan Pau II. (J.C.)

MATRIMONI de mitjana edat busca persona per a les feines de casa. Pot ser un matrimoni (amb fills o sense) o dues germanes solteres, casades o viudes (amb fills o sense). Desitjable permís de conduir. S'ofereix habitatge (110 m²) a la mateixa finca on vivim nosaltres, al centre de Barcelona. Retribució a convenir. Edat mínima 38/40 anys. Es valoraran informes. No busquem una «minyona» ni una «serventa», sinó un col·laborador que serà tractat —com esperem ser-ho nosaltres— a la llum de l'evangeli. Contestarem totes les cartes. Confidencialitat garantida.

Apartat de correus 5579 - 08080 Barcelona

Vic

Mons. Setién parla de la pau a l'ISCRV

■ El bisbe va demanar la implicació de tots els estaments socials en la resolució del conflicte del País Basc

VIC.— El bisbe emèrit de Sant Sebastià José María Setién va demanar a Vic la implicació de tots els estaments socials en el treball a favor de la pau al País Basc i va negar que aquesta tasca sigui només responsabilitat dels subjectes del conflicte que apareixen als mitjans de comunicació. Setién va opinar així en una conferència que va pronunciar el 23 d'octubre convidat per l'Institut Superior de Ciències Religioses de Vic (ISCRV).

La conferència *Al servei de la pau al País Basc. Perspectiva civil i eclesial* de Mons. José María Setién va aplegar prop de 200 persones interessades a conèixer més de prop l'opinió del bisbe emèrit.

En un dels moments claus de la seva exposició el conferenciant va demanar la implicació de tots els estaments socials en el treball a favor de la pau al País Basc, de manera que no siguin només els subjectes que surten a la premsa els que treballin a favor de la pau, sinó que aquesta tasca es porti a terme també des de les universitats, centres educatius, la família o l'Església.

Amb relació a la universitat, Setién va recordar que «ha de ser un lloc d'estudi objectiu i científic des de la perspectiva d'una veritat no condicionada per interessos immediats de tipus polític, econòmic o de grup, certament ha de ser el lloc de la sapiència. A la universitat s'ha de poder dir la veritat». La implicació demanada pel bisbe a l'hora de defensar i aclarir la veritat sobre el conflicte que es viu al País Basc afecta també els centres educatius, la família i l'Església, en la mesura del contacte que tenen amb les generacions joves.

L'encíclica de Joan XXIII *Pacem in terris*, que parla sobre la pau, va ser objecte de referència per part del bisbe emèrit quan va ressaltar que el document expli-

ca que la pau ha d'estar edificada en els valors fonamentals de la veritat, la justícia, la llibertat i l'amor. En aquest sentit, per a José María Setién la veritat, la justícia, la llibertat i l'amor no són una «exclusiva d'uns determinats nivells de decisió, sinó que és cosa de tots». Així mateix, va afegir que «si es tracta de justícia hi haurà algú que tindrà el dret en qüestió i si hi ha llibertat caldrà defensar els drets humans sobre els quals la llibertat ha de sustentar-se».

El valor fonamental de l'amor

Sobre el valor fonamental de l'amor el conferenciant va dir que haurà de ser universal i no posar condicionaments a l'amor: «Per sobre de tot, l'Església ha d'estar amb les persones que sofreixen, i això ha de poder ser així, sense haver d'imputar-se-li que pel fet d'estar a favor d'unes persones, o d'unes altres, estigui prenent una postura política defensada per algú en concret. Des d'aquesta perspectiva l'Església té una funció pacificadora que pot ser molt desagradable en algunes ocasions per totes les implicacions que això té.»

Una altra reflexió de la conferència va tractar sobre les conseqüències que l'atemptat de l'11 de setembre als Estats

Prop de 200 persones es van aplegar a l'ISCRV.

El perfil

José María Setién Alberro és bisbe emèrit de Sant Sebastià des que el 13 de gener del 2000 va presentar la renúncia al càrrec de bisbe, ministeri que va ocupar durant onze anys, i durant set anys com a bisbe auxiliar. Del 1989 al 1990 va ser president de la Comissió Episcopal de Pastoral Social i membre de la comissió permanent. Entre altres coses, també va ser membre, del 1984 al 1989, de la comissió permanent i del comitè executiu de la Conferència Episcopal Espanyola, i catedràtic i degà de la Facultat de Teologia a la Pontifícia Universitat de Salamanca.

José María Setién, que va néixer el 18 de març del 1928 a la localitat guipuscoana d'Hernani, compta entre les seves publicacions amb *Naturaleza jurídica del estado de perfección en los Institutos Seculares*, *La Iglesia y lo social*, *La Iglesia y libertades políticas*, *Catequesis conciliar*, *Síntesis de formación cristiana*, *Comentario a la «Mater et magistra»*, *Al servicio de la paz en la justicia* i *Conflicto cultural y comunidad cristiana*.

Units té per a la violència al País Basc. Des de l'agressió, el terrorisme ja no es planteja des d'una perspectiva localitzada sinó que s'ha produït la «internacionalització de la violència i la internacionalització de la lluita contra la violència».

Per a Setién a l'Estat espanyol això equival a considerar que «tots els terrorismes són iguals» i a legitimar qualsevol mitjà per lluitar contra els conflictes ar-

mats, encara que, tal com ha dit George Bush en la seva lluita contra Bin Laden, això signifiqui «apressar-lo i matar-lo». La legítima col·laboració internacional contra el terrorisme no pot esdevenir la utilització d'uns procediments en els quals, «per tal d'aconseguir eliminar els terroristes, tot sigui lícit».

Fátima Alemany

Precisió de la CEE

Davant de la polèmica que les manifestacions de Mons. José María Setién, en dues conferències pronunciades a Palma de Mallorca i Vic, han provocat en certs sectors de la societat espanyola, la Conferència Episcopal Espanyola ha fet públic un comunicat de premsa en què precisa:

1. La Conferència Episcopal Espanyola no ha tingut notícia prèvia d'aquestes conferències, ni en aquests moments en coneix el text complet. La seva única font d'informació han estat els mitjans de comunicació social.
2. Mons. Setién ha exposat les seves opinions a títol exclusivament personal.
3. La Conferència Episcopal Espanyola s'ha manifestat en moltes ocasions sobre el terrorisme. L'últim pronunciament procedeix de la Comissió Permanent, que en la seva reunió dels dies 18 i 19 de setembre passat, va condemnar els atemptats de Nova York i Washington en una nota que va ser llegida a totes les esglésies d'Espanya. Hi pertany el paràgraf que es transcriu a continuació: «Amb la mateixa rotunditat amb què hem condemnat sempre el terrorisme d'ETA, condemnem aquests cruels atemptats, que constitueixen també una gravíssima ofensa a Déu, una violació dels drets fonamentals a la vida, a la seguretat i la llibertat de les persones i dels pobles i degraden els que els cometen, projecten o encobreixen. El terrorisme, en qualsevol de les seves formes, llocs i expressions mai no té justificació ni és camí per a la consecució de cap mena de finalitat. Només la conversió dels cors, el treball i el compromís per la justícia i per la pau i la solidaritat entre els pobles podran conduir-nos a una nova civilització, més justa i fraterna, la civilització de l'amor.»

Casa Graupera Mestres Neulers des de 1895 a Mataró
 Les autèntiques Neules Graupera són d'Enric Graupera.
 Tres segles d'experiència ens avalen.

C/Sant Simó, 5 cant. Fossar Xic (MATARÓ) Tel.: 93 755 02 22 Fax: 93 755 03 26
 E-mail: info@casagraupera.com web: www.casagraupera.com
 Horari: Dilluns a Dissabte de 10h. a 14h. i de 17h. a 20.30 (novembre i desembre tots els dies).

Les millors Neules de tot Catalunya les de Casa Graupera. És clar!!!
 Probi les primeres Neules en "Pot de Vidre" de dissony
 Així com els assortits en capsa, record de Mataró.
 Torrons i Polvorons com els d'abans, de fabricació pròpia i d'ingredients naturals.
 Aquest Nadal demani Neules de "Qualitat Alimentària".

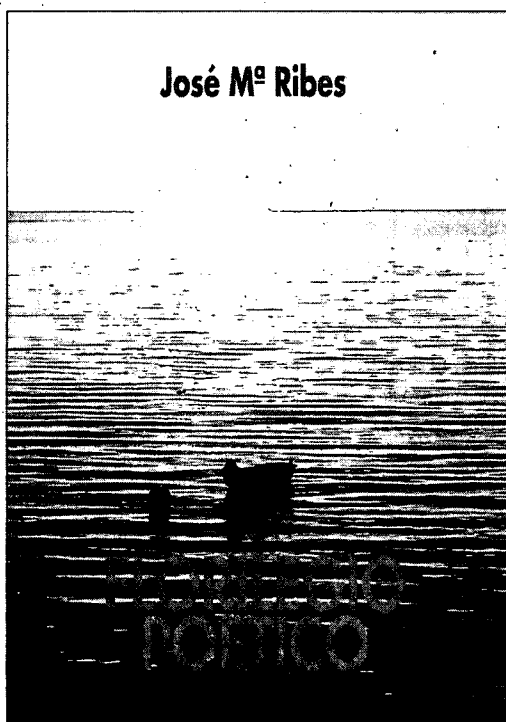
Servei a Domicili

Tortosa

Evocació de Mn. Ribes, sacerdot polifacètic

TORTOSA.— Tots els capellans de la diòcesi de Tortosa han rebut *Florilegio poético*, que recull vint-i-cinc poemes seleccionats d'entre els molts que va escriure com a bon *amateur* aquest apòstol de la ploma que va ser Mn. José M. Ribes. L'entitat editora és el bisbat de Tortosa, en la cúria del qual Mn. Ribes va treballar els millors anys de la seva vida.

És cert que Mn. José Ribes Herro, que va morir a Tortosa als 70 anys d'edat el febrer del 2000, té un currículum que expressa la seva gran capacitat de treball. El bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas, escriu d'ell: «Tots recordem Mn. Ribes com un sacerdot d'una gran capacitat de treball: la Secretaria General del bisbat i la parròquia, la Delegació diocesana de Mitjans de Comunicació Social i el Full Parroquial, i el Butlletí Oficial del Bisbat; el fet d'estar sempre dispo-

«Florilegio poético.»

sat, segons les circumstàncies, a embrutar-se les mans, fer anar les tisores o la serra, dirigir teatre, fer un ram de flors, adornar una capella, una sala de

reunions i organitzar actes festius són el testimoni de la seva capacitat de treball. Però no sé si és coneguda una altra faceta seva, més íntima, com és la de poeta. A Mn. Ribes li agradava caminar pel camí interior de l'esperit. Trobar espais de silenci per fer de la seva vida un Tabor i trobar-se, cara a cara, amb Déu...»

Per això la poesia de Mn. Ribes, indica el bisbe, no és una elucubració abstracta, neix i es realitza en la vida. En ella, el perquè humà i la resposta divina, la lluita i el respòs, la llunyania i la proximitat, són companys.

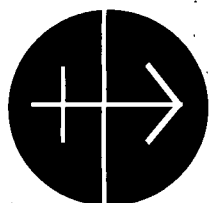
«El seu estil és molt personal. Se sent lliure. Per això la seva mètrica no s'ajusta a cap regla poètica i l'amor és l'única rima dels seus versos», conclou el bisbe Xavier Salinas.

J. Blanc i Bahima

Acòlit camí del diaconat permanent

MASDENVERGE.— El diumenge 14 de novembre el laic Llorenç Callau va rebre el ministeri d'acòlit a la parròquia de Masdenverge, prop d'Amposta. El 23 de setembre havia rebut el ministeri de lector en la clausura del XXVI Curset de Catequesi. Com a entès en economia, fa temps que treballa com a voluntari a la cúria, estudia a l'Institut diocesà de Teologia per a Laics i mira la fita del diaconat permanent intensificant-ne la preparació espiritual i teològica. Natural de Vinallop (Tortosa), casat i pare de família, està ben relacionat amb les bases de molts pobles. (J.B.B.)

Ajuda a l'Església Necessitada

Associació Pública Universal depenent de la Santa Seu
Ferrer del Río, 14 - 28028 Madrid

Filial: Lluís Antúnez, 24, 2n 2a - 08006 Barcelona - Tel. 932 373 763

BSCH: C.C.C.: 0049-1260-35-2110027312

Ajuda a l'Església Necessitada

Mides: 23x32 cm.

Ja podeu demanar! el vostre Calendari

Com cada any us oferim el nostre calendari familiar. El tema gràfic de l'any 2002 és **Advocacions Marianes**, amb el qual volem inaugurar una sèrie de diversos anys.

Al calendari hi trobareu els cicles litúrgics, el santoral actualitzat i les pregàries marianes més comunes, juntament a accions concretes d'ajuda i pregària per a cada mes.

A més, amb un **donatiu en la mesura de les vostres possibilitats** fareu possible l'**ajuda pastoral** a la l'Església necessitada d'**Europa de l'Est** i del **Tercer Món**.

OBSEQUIEU-NE UN ALTRE AL VOSTRE AMIC O FAMILIAR MÉS PROPER!

Vull rebre..... Calendaris. / Envio..... pessetes per:

☐ gir ☐ transferència ☐ xec ☐ reembors

Nom i cognoms:

Carrer: Núm: C.P.

Població: Província:

Noves tecnologies

Amb la col·laboració del SOL: <http://www.ua-ambit.org/soi/>

Sembla una paradoxa parlar de santedat en un moment com l'actual, quan el sentiment d'incertesa i temor s'apodera de molts cors. No obstant això, la mateixa història és testimoni que situacions com la que avui vivim provoquen en innumbrables persones l'empenta per donar el millor de si mateixes per, com a mínim, compensar tant com sigui possible l'horror de la violència. Els creients ho fan, a més, confiant en l'acció de Déu en ells mateixos i en l'esdevenidor de les coses. Avui més que mai cal una onada de santedat, regal de Déu que només floreix amb el sentiment personal.

Temps enrere, quan una persona es mostrava pietosa, bondadosa, amb molta paciència i molt devota, es deia d'ella que tenia «aires de santedat». Aquesta expressió popular molt utilitzada, sense cap intenció de prejudicar ni «penjar l'etiqueta» a ningú, a voltes, sense voler, ha desvirtuat el veritable sentit de la paraula santedat.

Tots estem cridats a ser sants, però quin és el veritable sentit d'aquesta paraula, d'aquesta actitud davant la vida, d'aquesta opció i crida? La santedat no consisteix en la perfecció exterior sinó en un abandonament total en la caritat de Déu tal com som, i posant molt d'amor en la nostra vida diària i en la relació amb els altres. La santedat és la fusió de la nostra prèp i llibertat amb la llibertat de

Aires de santedat

Per Anna-Bel Carbonell i Marta Miquel

Crist, per pur amor. Aquest estat intern s'expressa en actituds molt concretes: misericòrdia, perdó i amor a l'enemic, vivència de les benaurances.

El papa Joan Pau II, durant la celebració de l'Any Jubilar 2000, va instar tot hom a la santedat, amb una prioritat pastoral, com a fonament necessari de la nova evangelització.

La paraula *sant* etimològicament procedeix del llatí *sanctus*, que al seu torn té l'arrel en l'hebreu *sançire*, «separat». Però no separat de manera negativa, referent a exclusió, sinó separat com una cosa positiva, de reserva, de dedicació, de consagració. Els homes i les dones del segle XXI, cridats a ser sants, han d'estar atents i sentir la gratuïtat de la Bona Notícia, construint a partir d'ella tota la seva vida. Aquest regal és a l'abast de qualsevol batejat, n'hi ha prou que es decanti per obrir la seva vida, decididament, a l'acció de Déu.

Navegant per la xarxa hem trobat diverses pàgines que tracten aquest tema. A la Biblioteca Multimedia (http://www.multimedios.org/bec/etexts/stgo6.htm) trobem l'homilia de Sa San-

tedat Joan Pau II *No tingueu por de ser sants!*, que va pronunciar a la missa del Monte del Gozo, en la IV Jornada Mundial de la Joventut (Santiago de Compostel·la, Espanya 20 d'agost del 1989).

En el portal de Encuentra.com també trobem la secció «Santedat per a tot hom», <http://www.encuentra.com/creo/resumen/llamada.htm>. D'altra banda, a la pàgina de <http://members.aol.com/hugogibf/church/estudio.htm>, sota el títol *A la recerca de la santedat*, es convidava a la santedat a través d'un text: «Com a fills obedients, no us conformeu amb els desitjos que abans teníeu en la vostra ignorància, sinó que així com aquell que us va cridar és sant, així també sigueu vosaltres sants en tota la vostra manera de viure; perquè està escrit: Sigueu sants, perquè jo sóc sant.» (1Pe 1,14-16, LBLA). A més, intenten respondre preguntes bàsiques sobre el tema amb cites de l'Evangeli: per exemple, què és la santedat?, per què ens costa viure en santedat? La santedat de Déu o La necessitat de santedat.

D'altra banda, a la pàgina <http://www.dailybible.com/rvr/04/>

[rvr0422s.htm](http://www.dailybible.com/rvr/04/) es pot llegir un text amb un títol molt suggeridor: *Crida a una vida santa*, citant Pere 1,13-25.

A la pàgina d'Iglesia.net <http://estudios.iglesia.net/asp/lasantidad.asp> trobem una pàgina en què es parla de santedat amb referències bíbliques continuades, justificant la importància de la santedat en el món actual i clarificant-ne el concepte.

El resum del Congrés del laïcat catòlic en el seu Jubileu, *No tingueu por: Sigueu Sants!*, es pot consultar a <http://www.archimadrid.es/alfayome/menu/pasados/revistas/2000/nov2000/num236/mundo/mundo2.htm>.

Per la seva part, a la Bíblia Viscuda, Associacions Catòliques <http://biblia.com/p0000130.htm> es comenta que en l'Església catòlica hi ha dotzenes d'associacions, en què seglars o religiosos viuen junts, en grups, com en les primeres comunitats descrites en els Fets dels Apòstols! S'ajuden els uns als altres per ser sants. Viuen i conviuen les meravelles del cristianisme, ajudant-se en l'aspecte espiritual i material, com a veritables germans!, i fent apostolat, amb el qual ajuden d'altres a viure ja des d'aquí el Cel iniciat per Crist. En aquesta pàgina s'invita a participar en alguns grups: Acció Catòlica, Cursillistas, Carismàtics, Legión de María, altres associacions catòliques, ordes religiosos i instituts seculars, entre altres.

Col·labora amb Germanor

GERMANOR

Diòcesis de Barcelona, Girona, Lleida, Solsona, Tàrragona, Tortosa, Urgell i Vic

18 DE NOVEMBRE DE 2001

CAMPANYA PERMANENT PER A L'AUTOFINANÇAMENT DE L'ESGLÉSIA DIOCESANA

- ☐ Vull col·laborar fent la meva aportació a l'Arquebisbat de Barcelona
☐ Vull col·laborar fent la meva aportació a la Parròquia

Nom i Cognoms _____
 Domicili _____
 Codi Postal _____ Població _____
 Telèfon _____ DNI o NIF _____

CC01

☐ amb aportacions periòdiques

- ☐ 2.000 ptes. 12,02 E ☐ mensual
☐ 4.000 ptes. 24,04 E ☐ trimestral
☐ 12.000 ptes. 72,12 E ☐ semestral
☐ 25.000 ptes. 150,25 E ☐ anual
☐ _____ ☐ _____

☐ amb aportació única

- ☐ 10.000 ptes. 60,10 E
☐ 25.000 ptes. 150,25 E
☐ 50.000 ptes. 300,51 E
☐ 75.000 ptes. 450,76 E
☐ _____

DOMICILIACIÓ DE REBUTS EN BANC O CAIXA

Titular _____
 Nom del Banc o Caixa _____
 Adreça de l'agència _____
 Població _____

Codi Compte Client _____
 Entitat _____ Oficina _____ DC _____ Núm. Compte _____

Data _____ Signatura _____

Aquest compromís quedarà extingit en el moment que el sotasignant ho decideixi.
 Tots els donatius realitzats per al sosteniment de l'Església desgraven un 20% de l'IRPF.

Assessorament jurídic gratuït per a associacions

■ Es tracta d'un servei que ofereix l'Incavol i el Suport Associatiu

L'Institut Català del Voluntariat (Incavol) en col·laboració amb el Suport Associatiu de la Fundació Catalana de l'Esplai van posar en funcionament, l'any 1998, el Suport Jurídic per a associacions. El servei de consultes, gratuït i obert a totes les entitats sense afany de lucre de Catalunya, dona resposta sobre qualsevol dubte referent a assumptes de caire jurídic.

El Suport Jurídic es va crear amb la finalitat d'ajudar les entitats a tenir una millor gestió interna, problema que sovint és de difícil resolució. Actualment encara són moltes les associacions que no tenen resolts temes com l'IAE, les actes de junta, els contractes de lloguer dels locals... per oferir assessorament sobre tots aquests temes es va posar en marxa aquest servei.

L'origen de Suport Jurídic va tenir lloc l'any 1996, quan hi va haver un estudi per avaluar si es necessitava aquest servei. La conclusió a la qual es va arribar és que el sector estava molt desassistit. A més, es preveia l'entrada d'una llei referent a les associacions i per tant calia un servei que aclarís els dubtes a les entitats perquè tinguessin un funcionament més estable i menys problemes administratius i burocràtics. A partir d'aquell moment s'engegà una experiència pilot que durà d'octubre a desembre del 1996 i que va ser tot un èxit. Així es va posar definitivament en funcionament el servei de Suport Jurídic.

En convertir-se en un telèfon útil i conegut, va arribar un moment en què les entitats trucaven per consultes de tot tipus, sobretot de temes econòmics i informàtics. Per poder donar respostes a aquestes consultes cada cop més nombroses,

Les consultes telefòniques són el servei més utilitzat de Servei Jurídic.

Suport Associatiu va posar en marxa Suport Informàtic, l'any 1998, i Suport a la Gestió Econòmica, el 1999, serveis que comparteixen local amb Suport Jurídic.

Un servei gratuït i útil

Les consultes que es fan a Suport Jurídic són completament gratuïtes, l'única despesa és el cost de la trucada telefònica. En cada consulta atén la trucada el

professional de l'àmbit que toqui la pregunta, donant, si és possible, una resposta immediata o, si el tema és més complex, en un termini màxim de 48 hores. Si és necessari, les consultes són analitzades per advocats col·legiats experts en els temes que afecten les associacions.

Suport Jurídic ha tingut des de la seva creació una molt bona acollida, tal com diu el gerent de Suport Associatiu, Josep Vallecillos, «ni en les previsions més optimistes ens havíem imaginat que arribaríem a aquestes xifres». I és que en el conjunt global de Suport Associatiu la mitjana de consultes és de 15.000 anuals. A més, el gerent explica que no va ser un servei gaire utilitzat en un principi que després hagi caigut en desús, sinó que ha tingut una acceptació constant per part de les entitats. «Això —afirma Josep Vallecillos— millora la consolidació no només del servei que donem sinó també de les mateixes entitats.»

A part de les consultes gratuïtes, es poden contractar serveis com ara l'assessorament continuat de les entitats o l'estudi personalitzat per a la implantació de mesures correctores. També es tramiten tot tipus de documents legals, incloses les altes, baixes o modificacions en el registre d'associacions; s'assessora en les liquidacions d'impostos i en la gestió de tràmits per a la contractació de personal.

Un altre servei que ofereix Suport Jurídic és la formació, amb cursos sobre el marc jurídic i fiscal de les associacions, sessions monogràfiques i taules rodones sobre temes específics.

Suport Associatiu va desenvolupar,

l'estiu passat, un programa d'informatització d'associacions anomenat Pia2001. Oferint ordinadors i impressores a preus molt assequibles es va intentar facilitar l'accés de les entitats no lucratives a les noves tecnologies.

Problemes i anècdotes

A Suport Jurídic es nota molt quan hi ha canvis en la legislació que afecten les associacions, ja que el nombre de consultes augmenta de manera molt exagerada. Concretament es recorden dos casos: l'any 1997, quan s'aprovà la llei d'associacions, i el març d'aquest any, quan hi hagué una reforma laboral. Les entitats també es mostren més preocupades en períodes de liquidació fiscal i de tancament de l'any.

D'anècdotes en tenen de tot tipus. Tal com diu el gerent de Suport Associatiu «amb cinc anys de vida n'hi ha hagut moltíssimes. Algunes són molt típiques, d'altres, realment increïbles, però puc donar fe que passen de veritat. La més curiosa potser és quan ens trucaven perquè confonien el CD-Rom de l'ordinador amb una safata per posar-hi el got». Aquest desconeixement de la gent sobre alguns temes bàsics són «elements que demostren que el sector necessita que se l'ajudi en els processos de gestió, cosa lògica d'altra banda, perquè la gent no fa associacions per fer una bona gestió sinó amb altres finalitats. Encara que després s'adonen que la bona gestió és necessària», comenta Josep Vallecillos.

Sara Antoja Xirau

SUPORT JURÍDIC
c/ DOLORS ALMEDA, 1-3,
LOCAL 6
08940 CORNELLÀ DE
LLOBREGAT
TEL. i FAX: 902 397 397
a/e: sjuridic@servimail.ari.es

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social
Institut Català del Voluntariat

3 cites
amb el món
de l'Associacionisme
i el Voluntariat

No hi podeu faltar.
Us hi esperem!

OCTUBRE
di di di di di di di
1 2 3 4 5 6 7
8 9 10 11 12 13 14
15 16 17 18 19 20 21
22 23 24 25 26 27 28
29 30 31

28 d'octubre de 2001
Annex del Palau Sant Jordi

Gran Festa del Voluntariat
Diada de tècniques
• Tallers simultanis
• Dinar popular
• Fi de festa a càrrec del grup POMADA

NOVEMBRE
di di di di di di di
1 2 3 4
5 6 7 8 9 10 11
12 13 14 15 16 17 18
19 20 21 22 23 24 25
26 27 28 29 30

24 de novembre de 2001
Palau de Congressos de Catalunya

II Jornades d'Associacionisme i voluntariat
• Taules rodones
• Ponències

NOVEMBRE
di di di di di di di
1 2 3 4
5 6 7 8 9 10 11
12 13 14 15 16 17 18
19 20 21 22 23 24 25
26 27 28 29 30

26 de novembre de 2001
Auditori de Barcelona

Celebració del Dia Internacional del voluntariat

• Abecedari Solidari de Miquel Martí i Pol
• Premi Voluntariat 2001
• Orquestra Sinfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya, Carmina Burana de Carl Orff

Més informació

900 300 500

Telèfon-gratuït: 900 300 500 - Web del Servei Català del Voluntariat: www.voluntariat.org - Correu electrònic: informacio@voluntariat.org

societat

La veu del metge

La relació metge-malalt (2)

Com preparar una visita amb el metge

Tot i que en els darrers cent anys a gran part dels països l'atenció mèdica s'ha perfeccionat i dotat de grans avenços, tant pel que fa a les tècniques com a les institucions, a l'hora de la veritat, l'assistència mèdica es concreta, igual que des de sempre, en una consulta personal entre una persona afectada i una altra capaç de triar una teràpia adient.

Una consulta mèdica es basa sobretot en un acte de comunicació. La relació metge-pacient és la base de l'art mèdic. L'estudi de les consultes mèdiques des del punt de vista psicològic s'ha analitzat molt en psiquiatria, on sovint la consulta és també l'única teràpia. Malgrat la importància que tindria millorar l'eficàcia de la consulta, les investigacions i els coneixements que ja tenim sobre l'entrevista clínica s'han aplicat des de fa pocs anys i de manera molt parcial i voluntària.

Per a un pacient, independentment de la importància dels símptomes, una consulta mèdica és una situació d'estrès a causa, entre d'altres, del fet que és una de les poques situacions en què, de vegades, les persones podem tenir alguna dada certa sobre el nostre futur i per això hem d'explicar fenòmens íntims i deixar-nos realitzar una exploració física. És aquest fet que provoca estrès el que fa que, en moltes ocasions, endarrerim anar al metge, oblidem preguntar el que ens preocupa i no sapiguem contestar completament les preguntes del metge. Si poguéssim preparar per escrit la nostra consulta, milloraríem força l'eficàcia i el rendiment del diàleg amb el nostre metge.

La preparació d'una consulta

Si una persona vol preparar la seva visita mèdica pot escriure un text, ajudat

per un familiar, i seguir aquestes recomanacions:

1. Identificació de la persona. A la capçalera escriu el vostre nom i la vostra data de naixement.

2. Motiu de consulta i malaltia actual. Cal identificar el problema pel qual anem a la consulta. Si el metge no coneix detalladament el que més ens preocupa, possiblement no sabrà de quina manera ens pot ajudar.

Una descripció dels símptomes permet al metge poder identificar la malaltia. El que serveix és descriure detalladament els dolors, el moment en què van aparèixer, la seva durada, la seva localització, els factors que fan que augmenti o disminueixi, les secrecions, les activitats que no es poden fer, etc. No consisteix a parlar de diagnòstics ni d'òrgans —tasca del metge— sinó de sensacions, descripcions i signes de la malaltia. Dur una

taula amb les dates i hores de la presentació dels símptomes ajuda a diferenciar les malalties i a preveure'n l'evolució.

3. Antecedents personals. Donar a conèixer les malalties i incidències mèdiques prèvies permet al metge valorar més bé la malaltia i preveure els efectes de la teràpia. La millor forma és aplegar les malalties, ingressos, visites d'urgències, tractaments i traumatismes per ordre d'edat, agrupats de deu en deu anys. És a dir, fins als 10 anys va passar això o allò, dels 10 als 20, dels 20 als 30, etc.

4. Antecedents familiars. Algunes consultes es beneficien de conèixer les malalties prèvies dels pares i persones consanguínies. Podem posar al costat de cada parentiu si presentaven malalties

EN FORMA D'IMPRES:

Nom: Data de naixement:

Motiu de consulta i malaltia actual

Prèviament bé, des del dia

Antecedents personals (ingressos, urgències, cirurgia, exploracions, etc.)

0 a 10 anys:
10 a 20 anys:
20 a 30 anys:
30 a 40 anys:
.....

Antecedents familiars (malalties importants de familiars consanguinis).

Pare: Avi: Àvia:
Mare: Avi: Àvia:
Germans:
Fills:

Fàrmacs i vacunes.

FÀRMACS	DATA	MOTIU	EFFECTES SECUNDARIS
Penicil·lina	Juliol 1999	Amigdalitis	
Merisinone	Abril 1998	Febre	Diarrea

Informes i exploracions (data, tipus d'exploració i diagnòstic).

Model d'impres.

«La relació metge-pacient és la base de l'art mèdic»

que van afectar greument la seva salut.

5. Fàrmacs i vacunes. L'ús de fàrmacs, motius i efectes és una informació privilegiada sobre la salut d'una persona. La forma de recollir-la és redactar una llista dels medicaments i vacunes que hem pres, la data, el motiu i les incidències.

6. Informes i exploracions. Una llista juntament amb els últims informes, radiografies i receptes ordenades cronològicament farà que el nostre historial estigui preparat per ser avaluat.

Moltes persones viuen durant anys «sense malaltia» i per a ells aquesta preparació és innecessària. En altres casos (malalties cròniques o hereditàries, en al·lèrgies importants, en intervencions quirúrgiques, en infants, en persones amb dificultat idiomàtica, de parla o d'audició) anar amb un document com l'exposat pot significar obtenir una atenció mèdica més àgil.

Un document com el descrit —molt més complet— està inclòs en la història clínica del nostre centre d'assistència primària si s'hi ha anat anteriorment, però no sempre les dades recollides es troben disponibles per a altres centres sanitaris, el metge de visites domiciliàries, el d'urgències de l'hospital, l'especialista o altres metges privats.

A més, la informació sobre antecedents personals, familiars i ús de fàrmacs habituals seria molt útil portar-la sempre, per oferir-la en qualsevol urgència mèdica.

Dr. Ferran L. Tognetta

(22324fta@comb.es)

President de la Societat Catalana d'Informàtica i Enginyeria Mèdica

Pel respecte dels drets humans

BARCELONA.— Davant dels dramàtics fets esdevinguts l'11 de setembre passat als Estats Units, la Federació Catalana d'Organitzacions No Governamentals pels Drets Humans ha fet pública una nota en què manifesta «el seu rebuig més enèrgic a qualsevol acció terrorista, per immoral i perversa de les finalitats que persegueix». També ha expressat la seva preocupació, «perquè la legítima acció de la justícia que ha de recaure sobre els culpables no es transformi en un acte insensat de venjança».

Així mateix, aquesta federació ha subratllat la «necessitat de reflexionar sobre les causes que originen fets d'aquesta natura» i el convenciment que «només el respecte per part de tothom i en tota ocasió dels drets humans i el progrés de la legalitat internacional pot permetre la superació de les fractures que pateix el món actual i pot conduir-nos a un nou ordre on regni la justícia i la pau». (C.C.)

Una ajuda a la inserció laboral i social

BARCELONA.— La Fundació Prah i l'Associació Anna són entitats sense ànim de lucre i de caràcter cristià que ofereixen la possibilitat a persones majors de 40 anys de trobar un lloc de treball a través d'un programa d'inserció laboral i social que duen a terme conjuntament. Es tracta d'un servei totalment gratuït. Les persones interessades a obtenir aquest servei s'han de dirigir a Prah, c/ Sant Elies, 11, despatx núm. 115 - Barcelona, tel 932 092 432 (de dilluns a divendres, de 10.00 a 14.00).

A més, Prah ofereix un servei de suport moral i material per a treballadors majors de 40 anys que s'han vist apartats del món laboral, normalment amb càrregues familiars. Aquest servei anomenat «Començar de nou» consisteix en sessions setmanals on es comparteixen les experiències viscudes, així com la força i l'esperança que és possible tornar a començar. La finalitat és tornar-los l'actitud positiva i l'autoestima mitjançant uns cursos que inclouen borsa de treball. Les sessions són els dimarts i dimecres, de 20.00 a 21.00. (C.C.)

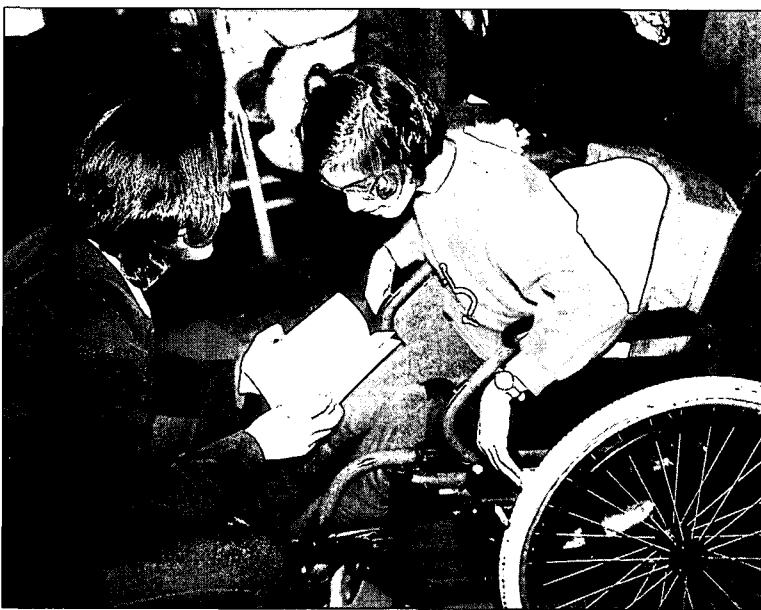
La Fràter reclama transport públic adaptat

VALLS.— La Fraternitat Cristiana de Malalts i Minusvàlids (Fràter) de les comarques tarragonines de l'Alt Camp i de la Conca de Barberà fa un any que demana a l'Ajuntament de Valls l'entrada en funcionament d'un servei de transport «porta a porta» adaptat per a persones discapacitades per desplaçar-se.

Segons ha declarat Pepita Machado, portaveu de la delegació local de la Fràter, «des de fa mesos que tenim el vistiplau per part de la Generalitat de Catalunya, un cop aprovat l'expedient, per a la posada en marxa d'un taxi adaptat per a persones amb mobilitat difícil». La portaveu del col·lectiu lamenta el silenci del consistori al voltant d'aquesta problemàtica, tot i entenent que el retard «pot ser ocasionat pel relleu que hi hagué a l'alcaldia».

A hores d'ara l'únic mitjà de desplaçament a domicili de què disposa el col·lectiu és el que facilita el Consell Comarcal de l'Alt Camp, que resulta insuficient per donar servei a les necessitats creixents de l'Alt Camp i de la Conca. Així mateix, la representant de la Fràter ha denunciat el fet que «els autobusos urbans de Valls no donen resposta al condicionament que es requereix i sovint no podem ni accedir a les parades on s'atura el vehicle».

Joan Boronat

Manca un servei de transport per a les persones amb dificultat de desplaçament.

Coses de la vida

Recordant el Dr. Pere Tarrés

Hola, amics! En aquest 26è aniversari del trasllat de les despulles del Dr. Pere Tarrés a la parròquia de Sant Vicenç de Sarrià, li ofereixo el meu petit poema amb tot el meu respecte i record:

«El jonc entre la malesa
s'aixeca cap al cel segur,
així creix en fortalesa
aquest cor tan pur;
metge de cos i ànima
va guarint les ferides
ahora que ensenya
a caminar per la vida;
puresa, coratge i amor,
aquesta era la seva bandera
i en el llit del dolor
ofereix a Déu la seva carrera.
Manresa, que va ser el seu
bressol,
ja mai més l'oblidarà,
beneeix-nos des del Cel,
protegeix el país sencer
i recorda també una mica
el barri de Sarrià.»

Cecília Aranés Mallo

Acostar-nos als «avis» més populars

SANT JOAN DESPÍ.— Recentment Televisió de Catalunya ha començat a emetre *El meu avi*, una sèrie documental que aborda la biografia de tretze personatges notables de la cultura catalana del segle xx. Del poeta Joan Maragall al futbolista Ricardo Zamora, passant pel filòsof Eugeni d'Ors, el pallaso Char-

lie Rivel o l'actriu còmica Mary Santpere, el ventall de personatges seleccionats reflecteix el món de la cultura en el sentit més ampli de la paraula. La sèrie està dirigida per Joan Úbeda i s'emet els dimecres, a les 21.25, per TV3. Cada capítol, que té una durada de mitja hora, és un repàs a la vida, l'obra i el

llegat del personatge en qüestió a través de les paraules dels seus néts, familiars i amics, així com també d'experts en l'homenatjat. Fotografies i imatges d'arxiu, sovint inèdites, complementen el relat i acosten el protagonista a l'audiència. *El meu avi* es dirigeix al gran públic amb vocació divulgadora. (C.C.)

106.6 FM Barcelonès, Maresme, Vallès Oriental, Vallès Occidental i Baix Llobregat

93.7 FM Alt Penedès, Baix Penedès, Anoia, Bages, Berguedà i Garraf **ARQUEBISBAT DE BARCELONA**

103.4 FM Gironès, Selva, Alt Empordà, Baix Empordà, Pla de l'Estany i Garrotxa **BISBAT DE GIRONA**

105.0 FM Ràdio Principat: Alt Urgell, Cerdanya, Noguera, Segarra, Pla d'Urgell i Urgell

107.5 FM Ràdio Principat: Andorra **BISBAT D'URGELL**

cultura

Restauració dels esgrafiats del convent de la Puríssima Concepció de Tortosa

TORTOSA.—Es preveu que ben aviat quedí enllestida la restauració dels esgrafiats del temple del convent de la Puríssima Concepció Victòria, ubicat a Tortosa. L'empresa Rehabilitació i Pintures Martos, de Gandesa, ha estat l'encarregada de dur-la a terme.

Segons l'abadessa del convent, sor Margarida Llorca, la comunitat tan sols volia canviar el paviment del terra, però s'hi van descobrir humitats que perjudicaven els baixos i les columnes de les capelles laterals. Així és com van aparèixer els esgrafiats mig malmesos que coincidien amb els de les voltes. L'arquitecte Alfons Llorca va encoratjar la comunitat a completar a fons tot l'interior del temple. A part de les despeses del marbre del terra, la restauració dels esgrafiats costarà uns tres milions de pessetes. Les religioses de la

Els esgrafiats són de l'època renaixentista.

Puríssima Concepció confien en la província. Val a dir que és una església de portes obertes perquè són molts els fidels que senten una gran devoció pel Sant Crist, una talla italiana del segle XVII. També s'hi

venera la imatge de la Puríssima Concepció.

La fundació d'aquest monestir està essencialment vinculada des del 1644 al bisbe italià Giovanni Battista Veschi. Aquest prelat va fer construir el convent i el temple en terrenys que eren propietat dels jesuïtes i on s'edificava l'església de Sant Antoni. Aprofitant els murs de l'antiga

església, el famós arquitecte Joan Ibáñez, un aragonès establert a Vila-real, ho va dissenyar tot amb un estil valencianista. Les despeses van ser sufragades pel bisbe Veschi, el qual, traslladat a Nàpols, hi moria l'11 de novembre del 1660. Abans, però, de deixar Tortosa, aquest prelat va especificar en un extens document el funcionament i el finançament del convent.

A la capella lateral esquerra, vora l'altar, es contempla la seva efígie, que es troba situada damunt del seu sepulcre. D'Itàlia van venir quadres, imatges, objectes litúrgics i sobre tot la talla del Crucificat.

Cal afegir que el sobrenom de Victòria al de Puríssima Concepció es deu al mateix Veschi, que va implorar la intercessió de la Mare de Déu de la Cinta perquè no caigués la ciutat en mans de l'exèrcit francès. Això va tenir lloc el maig del 1642. Les persones interessades a conèixer més a fons la història d'aquest temple poden informar-se a *Nous col·loquis* (volums IV i V), editat pel Centre d'Estudis Francesc Martorell.

J. Blanc i Bahima

El temple «de les mil flors»

El 30 de maig del 1644 el bisbe Giovanni Battista Veschi, de Campània, devot de la Puríssima Concepció de Maria i esforçat defensor del dogma de la Immaculada, va fundar el convent de la Puríssima Concepció Victòria, tot complint així el vot que havia fet el 2 de maig del 1642 en implorar l'ajut del cel per salvar Tortosa del setge dels francesos. Les monges Concepcionistes de Tortosa han estimat sempre aquest monument viu en honor de la «Mare Puríssima», com l'anomenen col·loquialment.

Aquest any volen obsequiar la Mare de Déu en la seva festa del 8 de desembre amb l'església restaurada. En el moment de reparar les humitats a la part baixa de les parets van aparèixer, sota capes de ciment i pintura, espais esgrafiats com els de la resta de l'església. S'ha qualificat aquest temple com «el de les mil flors», ja que totes les parets estan plenes de rams de flors esgrafiats.

La restauradora Maria del Mar Martos, de l'empresa Rehabilitació i Pintures Martos, explica que «el primer que hem hagut de fer ha estat descobrir els relleus que es trobaven sota capes de fins a quatre centímetres de gruix. Netejats acuradament els dibuixos, hem hagut d'eliminar humitats i consolidar-ho tot amb un fixador especial». Posteriorment, s'han confeccionat una sèrie de plantilles que imiten els motius florals, «per així poder reproduir els esgrafiats en aquells casos que presentaven un pitjor estat de conservació i per completar la resta de parets. La rehabilitació s'està fent amb un morter similar als d'abans, a base de calç i pols de marbre». El color s'adapta al que es va donar el 1982 quan es van restaurar les parets altes de l'església. Els esgrafiats pertanyen a l'època del Renaixement.

La comunitat de monges de la Puríssima ofereixen amb tot l'afecte aquestes noves flors a la seva patrona en la festa d'enguany. L'obra ha estat sufragada pels fidels devots de la Puríssima. La recaptació encara està oberta.

LES RECEPTES DE

JOAN VILLARÓ

Un bon ensurt

Un calfred recorre el meu cos quan la balança del bany marca 120 quilos. Com pot ser? Si generalment peso entre els 95 i els 100 quilos! De seguida intento recordar què he menjat durant la setmana. No en trec l'entrellat! Continuo disconforme amb la maleïda bàscula i em torno a pesar. Ara els números s'aturen en el 99. Sento una gran rialla darrere meu i és que abans la persona que m'acompanyava havia pressionat la bàscula amb el peu.

De tota manera, no ens hem d'obsessionar amb l'excés de pes, ja que és diferent en cada persona i, a més, depèn de molts factors com l'edat, el sexe, la complexió física, l'activitat que desenvolupem, etc. Si no estem d'acord amb el nostre pes el millor és consultar un metge especialista i ell determinarà quines directrius cal seguir.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers
Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Recetas para realizar en un santiamén y vivencias gastronómicas* truqueu al tel. 938 793 402.

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Aloizij Stepinac, cardenal

El 1998 Croàcia va dedicar un segell al centenari del naixement del cardenal Alojzije Stepinac. Nascut a Krasic (Croàcia) el 1898 en el si d'una família de pagesos, va ser mobilitzat durant la Primera Guerra Mundial per l'exèrcit austríac. Posteriorment va fer la carrera d'enginyer agrònom. La seva vocació va ser tardana. Als 26 anys va estudiar a la Universitat Gregoriana de Roma i quatre anys més tard va ser ordenat sacerdot. El 1934 va ser consagrat bisbe i el 1937, arquebisbe de Zagreb. El 1938 va fundar un comitè d'ajuda per als refugiats jueus procedents d'Àustria. Arrestat i acusat de col·laboració amb el polític A. Pavelic, va ser condemnat el 1945 a setze anys de treballs forçats. Alliberat el 1952, Pius XII el va elevar a la porpra cardenalícia. Va morir el 1960.

Promoure la banca ètica a Catalunya

■ Objectiu d'un llibre que ha publicat l'associació Finançament Ètic i Solidari

BARCELONA.— La capella del Convent dels Àngels, a Barcelona, va acollir el 24 d'octubre passat la presentació del llibre *La banca ètica. Molt més que diners*, en un acte organitzat per l'associació Finançament Ètic i Solidari (Fets). En aquest volum es donen a conèixer què són els bancs ètics i quines entitats ja ofereixen instruments d'estalvi i finançament ètics i solidaris a Catalunya.

Un banc ètic és un banc que intenta assolir simultàniament dos objectius: d'una banda, finançar activitats econòmiques que tinguin un impacte social positiu, i de l'altra, fer beneficis. Si s'oblidés del primer propòsit, seria tan sols un banc; si s'oblidés de vetllar per la segona finalitat, acabaria desapareixent o deixaria de ser un banc. Presents tant als països del Sud com als del Nord, els bancs ètics són «una realitat creixent que demostra que obtenir beneficis econòmics i realitzar una tasca social són objectius no només compatibles, sinó necessàriament complementaris», va dir Arcadi Oliveres, president honorari de Fets.

El llibre *La banca ètica. Molt més que diners* està basat en el I Congrés Internacional de Banca Ètica a Catalunya, celebrat l'any passat. Aquesta publicació es proposa oferir una explicació del fenomen de la banca ètica que sigui comprensible, amb un llenguatge molt planer, per a tots aquells

que s'inicien en la descoberta dels bancs ètics, però que alhora doni resposta al públic més especialitzat que vol aprofundir en el tema. Per tant, el llibre posseeix, tal com va assenyalar Oriol Alsina, coordinador de Fets, «diferents nivells de lectura».

En primer lloc, hi ha una introducció conformada per catorze preguntes bàsiques que el lector trobarà a l'interior de cadascuna de les catorze ponències del primer bloc. Per als lectors experts en la matèria s'han elaborat nou qüestions de fons que resumeixen alguns dels punts clau econòmics més rellevants i/o polèmics del funcionament dels bancs ètics. «Un coneixement complet de la banca ètica —va afirmar Alsina— passa, evidentment, per la lectura de les diferents ponències.»

En el capítol sis es descriuen les diferents entitats catalanes que actualment proporcionen productes d'estalvi i finança-

J. Sabater, A. Oliveres i O. Alsina en la inauguració de l'acte.

ment ètics i solidaris. Unes reflexions finals clouen el llibre, on s'analitza el fenomen de la banca ètica i s'explica la tasca que Fets ha desenvolupat fins ara per impulsar l'aparició d'un banc ètic a casa nostra. «Els bancs ètics no són una utopia; són un instrument per lluitar contra la pobresa», va manifestar Oriol Alsina. Tanmateix, va assegurar que han esdevingut una mena d'híbrid, «una realitat complexa, inusual i difícil de classificar».

Treballar per una societat més justa

Fets és una associació que va néixer el juliol del 1999 amb la intenció de treballar per una societat més justa on tothom tingui una possibilitat. Actualment agrupa quaranta-sis entitats catalanes —inclou, entre altres, Càritas, Unió de Religiosos de Catalunya, Mans Unides, Justícia i Pau, Caputxins de Sarrià, Drapaires d'Emaús i Fundació Champagnat— pertanyents al sector de l'economia social i solidària. Les

seves tres grans línies d'actuació són, en paraules del seu president, Joaquim Sabater, les següents: la sensibilització ciutadana (explicar la teoria i la pràctica dels bancs ètics a través d'articles, xerrades, campanyes, cursos de formació...); el foment de l'estalvi i les inversions ètiques (promoure les entitats que avui dia ofereixen instruments d'estalvi i finançament ètic al nostre país) i la promoció d'un banc ètic a Catalunya.

Tot i que encara no hi ha a Catalunya un banc ètic, són diverses les entitats que ja n'apliquen els principis, fent possible que les persones puguin estalviar i invertir èticament i que molts col·lectius (aturats, immigrants, dones...) accedeixin a un finançament que els bancs i caixes tradicionals els neguen. Representants de Coop 57, Acció Solidària Contra l'Atur, Oikocredit Catalunya, Fidem, Fondo Ético Fim i Fundació Un Sol Món van parlar dels projectes que duen a terme.

Miquel Àngel Codina

Premi per a l'espai de Ràdio Estel «Catalunya sense barreres»

BARCELONA.— El programa *Catalunya sense barreres*, que s'emet per Ràdio Estel tots els divendres de 19.30 a 20.30 amb el patrocini de l'ONCE, va rebre el dijous 25 d'octubre la menció especial de ràdio dels premis Comunicació i Benestar Social 2001. Aquest guardó, atorgat per l'Ajuntament de Barcelona, reconeix la tasca d'un espai setmanal que vol ser, sobretot, un servei per als qui tenen alguna discapacitat i per a les enti-

tats que treballen en aquest àmbit. Anna Hernández, presentadora del programa, va recollir el premi en nom de tot l'equip, on Antoni Huguet participa des del control tècnic. L'acte de lliurament dels guardons es va celebrar al mateix consistori barceloní i va anar precedit per una conferència del degà de la Facultat de Comunicació Blanquerna de la Universitat Ramon Llull, Miquel Tresserras, amb el títol *Comunicació i ciutat*. (C.C.)

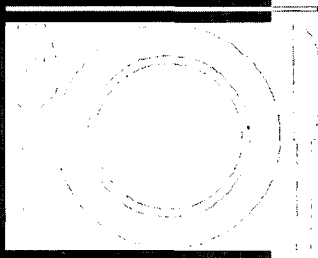
Més de quatre mil persones han visitat «Germinabit»

ROMA.— El 21 d'octubre es va clausurar a Roma l'exposició *Germinabit. L'expressió religiosa en llengua catalana al segle xx* en un acte presidit pel cardenal Ricard M. Carles; el president del Parlament de Catalunya, Joan Rigol; l'arquebisbe metropolità de Tarragona, Mons. Lluís Martínez Sistach; la consellera de Justícia i de Relacions Institucionals, Nú-

ria de Gispert, i l'ambaixador d'Espanya davant la Santa Seu, Carlos Abella. Des del 14 de setembre fins a la seva clausura unes 4.500 persones han visitat la mostra, que s'ha exposat al Palazzo della Cancelleria, i han assistit als actes culturals que s'hi han dut a terme. Les actuacions de Jordi Savall i de l'Escolania de Montserrat van convocar prop de cinc-centes persones. (C.C.)

INGREDIENTS:

1 taronja
1/2 kg de mató
1 iogurt
3 cullerades de mel
1/2 llimona

PREPARACIÓ:

Peleu una taronja i tal·leu-la a trossets petits.

A part, en un bol, bateu mig quilo de mató i un iogurt. Barregeu-ho bé amb un batedor de mà. Després incorporeu-hi dues o tres cullerades de mel i el suc de mitja llimona. A continuació, afegiu-hi la taronja trossejada i torneu-ho a barrejar bé. Després ompliu unes copes i poseu-les una estona al congelador.

Mousse de l'arcàngel

LLIBRES

Entre l'amor i la guerra

Com una barca al mig de l'estany és una novel·la d'amor ambientada durant la guerra civil espanyola que està protagonitzada per Maria Montanya, una camperola urgellenca, i Conor Mac Manus, un jove irlandès. «L'amor és un sentiment que està fora del temps, en canvi la guerra produeix un trencament en un moment concret de les vides de la gent. Només cal veure que encara es parla d'"abans de la guerra" i "després de la guerra". Situar una història d'amor en temps de guerra m'ha servit per mostrar com un fet esdevingut altera una pacífica relació amorosa», explica l'autor de la novel·la, el periodista Antoni Coll Gilabert (Ivars d'Urgell, 1943).

Tot i tractar-se d'una ficció narrativa, el llibre s'emmarca en uns fets reals, alguns dels quals surten a la llum per primera vegada, com ara la vida dels presoners al camp de treball dels Omells de Na Gaia, la batalla del cap de pont de Balaguer o l'explosió del polvorí del castell del Remei. «He situat la trama durant la guerra civil espanyola —afirma l'autor— perquè he volgut combinar una narració sentimental, pròpia de novel·la de ficció, amb una de tipus històric, una mena de reportatge periodístic de com es va viure la guerra a Ivars d'Urgell i als voltants.»

A cavall entre tots dos gèneres, l'escriptor, que ha realitzat una gran tasca d'investigació, teixeix una història a l'entorn de l'estany d'Ivars, amb el contrapunt líric d'una relació sentimental i l'èpica tràgica de la segona meitat dels anys trenta. Joan M. Pujals, exconseller de Cultura de la Generalitat de Catalunya, va comentar en la presentació del llibre, que va tenir lloc el 3 de juliol passat a l'Aula Magna de la Facultat de Lletres de la Universitat Rovira i Virgili de Tarragona, que «el text s'emmarca dins de la línia de la literatura de guerra i de la novel·la històrica d'ideologia catòlica». El simbolisme del títol, *Com una barca al mig de l'estany*, s'expressa en el primer paràgraf de la novel·la: «Quan Maria tancava els ulls, veia

la seva vida com una barqueta al mig de l'estany, sota una tempesta.»

Antoni Coll Gilabert té una àmplia trajectòria professional com a periodista. Ha treballat en sis redaccions de diferents diaris, entre ells, *La Vanguardia*. Ha dirigit *El Noticiero*, de Saragossa, i actualment és el director del *Diari de Tarragona*. També ha publicat diversos llibres: *Recordando a los Kennedy*, *Memòries involuntàries*, *L'illa dels animals*, *El metge*, *Aviones de papel*, etc. Així mateix han vist la llum assajos seus com *De profesión periodista*, *Así es Juan Pablo II* i *La ventana*. (C.C.)

Antoni Coll, *Com una barca al mig de l'estany*. Editorial Proa, Col·lecció Beta, Barcelona 2001, 173 pàg.

Antoni Coll

Com una barca

al mig de
l'estany

L'univers interior de l'home

L'autor té el do d'introduir-nos en el misteri interior dels éssers humans. I ho fa a partir d'aquesta ferida secreta, que no és una simple bretxa o obertura, sinó el lloc on es fa possible una nova creació. En aquest llibre ens dona a conèixer la sorprenent fundadora de les Germanetes dels Pobres, la beata Juana Jugan. Evoca la seva llarga travessia del desert. La segueix al «país de l'oblit», on una petita rosa, ignorada de tothom i oblidada també ella mateixa, atrau la mirada de Juana i li revela el secret de la bellesa eterna. De sobte, l'univers interior s'obre als ulls de Juana. Els murs que l'envoltaven s'han esfondrat. Res no la separa ja de la font de la vida i la bellesa. Coincidint amb l'amor creador, participa en l'anhel de la bondat que tot ho presideix. «No hi ha res més dramàtic que aquesta trobada de l'ésser humà amb el silenci de Déu en l'experiència del buit interior. En aquesta profunditat es desencadena l'autèntic drama de l'home. Res no es juga per endavant. Res no resulta evident», escriu Éloi Leclerc en la introducció. (C.C.)

Éloi Leclerc, *El desierto y la rosa. Vida de Juana Jugan*. Editorial San Pablo, Col·lecció Vidas Breves, Madrid 2001, 109 pàg.

Les noves promeses literàries

Un restaurador fa una troballa sorprenent al casalot familiar asturià: un quadre partit en dos, ocult a les golfes. Comença a treballar en la seva restauració, però ben aviat s'adona que en el quadre —pintat per l'artista Valdés Leal i que representa un infant i un moltó— hi ha alguna cosa que no encaixa, però que no aconsegueix identificar. Mentrestant, un mal estrany comença a apoderar-se del seu fill nouat... Així s'inicia el relat guanyador del I Premi Bàrbara Anson de Narrativa Breu per a Universitaris. *Arrójame a las llamas* ha estat escrit per David Fernández Sifres, de 24 anys i estudiant de 5è curs de Dret. El volum recull a més una selecció dels millors relats presentats a concurs. Així, per exemple, ens trobem amb la nena que parla amb una àvia molt especial; amb la història de Delia, la dona que es torna invisible cada cop que estima; la de Chito, el petit indi de Chiapas, o la del senyor Pérez i la seva particular obsessió. Es tracta, en definitiva, d'una mostra suggeridora que la narrativa breu, que ara ens arriba de la mà de joves autors, és un dels gèneres més vius i entretinguts de la literatura. (C.C.)

AA.DD., *Arrójame a las llamas y otros relatos*. Editorial Palabra, Col·lecció Astor, Masrid 2001, 173 pàg.

Si t'han agradat els
«Pensadors cristians del segle XX»,

**JA TENIM
EL LLIBRE**

Regala't el llibre i ajudaràs el setmanari

Desitjo rebre el/els llibre/s: Testimonis d'esperança per a la nostra vida
Testimonios de esperanza para nuestra vida

català: _____ castellà: _____ total llibres: _____ a 1.600 ptes. = _____ ptes.
(com a donatiu, despeses d'enviament inclosos)

Nom: _____

Adreça: _____

C.P.: _____ Població: _____

Forma de pagament:

☐ gir postal ☐ enviament xec ☐ es pot presentar un càrrec a:

☐ Entitat

☐ Oficina

☐ DC

☐ Compte

ENVIA LA BUTLLETA A:

Catalunya Cristiana, Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014-Barcelona

El llibre de la setmana

Cristianisme, budisme, taoisme: sense prejudicis

Una aproximació al que pensen del cristianisme les religions orientals ha de ser molt útil avui per una raó ben senzilla com és la voluntat de comprendre per ser comprès.

Actualment, entre una certa classe social bastant esnob o mitjanament culta, hi ha una certa niciesia —i perdoneu l'expressió— davant de les religions orientals. Moltes vegades no passa d'un afany d'originalitat, o d'impressionar uns i altres pel fet d'adscriure's a una religió que no sigui la que han tingut des de la infantesa. Dic tingut, no practicat, i la deixadesa o la ignorància els porta a creure que en el món oriental, amb cert regust exòtic, hi ha una fórmula que tranquil·litza o, almenys, distingeix.

La feina que han fet aquests dos especialistes en budisme i taoisme té el valor —crec molt important— de veure amb seriositat què és el cristianisme vist amb una mirada honesta i sense esnobismes per part dels que practiquen seriosament

Chwen JUAN A. LEE-Thomas G. HAND,
El sabor del agua;
El cristianismo visto con ojos taoístas y budistas
San Pablo, Madrid 2000, 222 pàg.

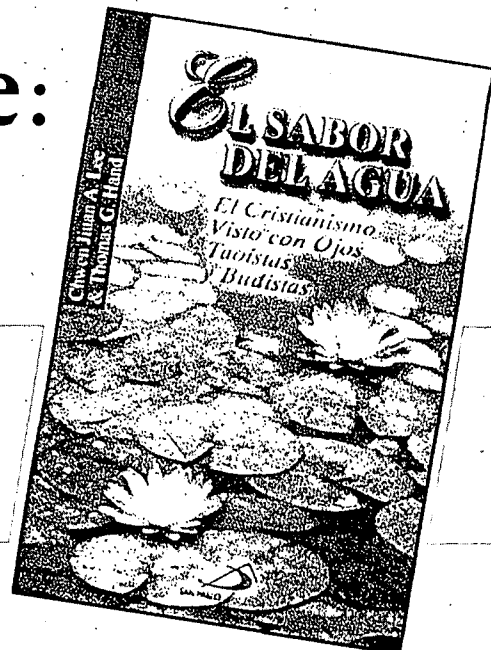
aquestes dues religions.

És evident que l'esforç fet per aquests missioners, després d'una llarga experiència personal i apostòlica, i el contacte quotidià tingut durant molt de temps amb els mons budistes i taoistes estan molt més enllà del que podria suposar la frivolitat d'un esperitcuriós, o superficial. I per això precisament, en un moment de l'Església en el qual s'intenta a tots els nivells trobar vasos comunicants entre les diferents maneres d'arribar a l'Absolut, les seves reflexions i intuïcions són molt vàlides.

I és molt interessant l'aproximació que fan de Déu a través de la manera de parlar oriental i xinès sobre Déu. Una

visió que pot resultar difícil d'aprehendre a través de les nostres pròpies categories, acostumats com estem a una espiritualitat occidental de la qual molta gent en coneix ben poc, però que practica malauradament en molts casos, d'una manera rutinària. Encara que només fos per desvetllar les mancances personals, i descobrir horitzons nous aquest llibre de Lee i Hand ja és útil.

Perquè sap redescobrir en un mateix potencialitats que s'amagaven darrere d'actituds personals vàlides, però que de sobte apareixen inexplorades. L'anomenada saviesa oriental, que és molt certa, predisposa i ajuda a sentir que hi ha en

nosaltres mateixos vectors psíquics i espirituals a vegades insospitats.

Un llibre interessant, per llegir-lo a poc a poc, per reflexionar en particular o potser en grups reduïts, interessats a aprofundir en una espiritualitat desconeguda, però que pot ajudar a desenvolupar la pròpia relació amb Déu, amb la Naturalesa, amb els altres. La seva lectura pausada ha de fer necessàriament bé, especialment als esperits contemplatius.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Radiosardanes

La graella de programació de diferents emissores de ràdio ha incorporat una altra vegada la presència sardanista entre els seus espais o ha incrementat el seu temps d'emissió. Vegeu-ne uns exemples:

A partir del 30 de setembre, Ràdio L'Hospitalet (96.3 FM) torna a oferir un espai sardanista després d'un llarg parèntesi. Sota la direcció de Joan Noguera, cada diumenge, de 9 a 10 del matí, s'emeteix el programa *La nostra festa*, amb notícies, comentaris, música i opinions pel que fa a l'àmbit sardanista.

Una altra novetat és l'espai que el mes d'octubre passat va començar a emetre Ràdio Sant Andreu (98.0 FM), emissora municipal de Sant Andreu de la Barca. Un programa sorgit a proposta de l'Agrupació Cultural Aigüestoses i sota la responsabilitat de Pere Vendrell. El programa surt en antena cada dissabte, de 7 a 8 de la tarda, amb el nom d'*Aigüestoses sardanista*.

Trobada és el títol del programa sardanista de Santa Coloma Ràdio (106.9 FM), de Santa Coloma de Gramenet, que a partir de setembre va ampliar el seu horari amb una periodicitat bisetmanal i sota la responsabilitat de Felip Camps. El programa s'emeteix els dissabtes de les 9 a les 11, mentre que els diumenges conserva el seu horari habitual, de 9 a 10 del matí.

També a Catalunya Cultura hi ha hagut un reajustament en els espais sarda-

nistes. Ignasi Pinyol i el seu *So de cobla*, que a l'estiu s'emetia de dilluns a divendres, ha passat a tenir una presència diària a la graella de radiofórmula. Així doncs es pot sintonitzar cada dia de 14.45 a les 15 h i els caps de setmana i festius de 13.00 a 14.00 h.

Ràdio Estel (106.6 FM) també emet un programa sardanista setmanal. *Tot sardana* es pot sintonitzar cada diumenge de 9 a 10 del matí, sota la direcció de Josep M. Rojo; l'edició d'Artur Castany i la presentació d'Eva Franquès. *Tot sardana* és una radiofórmula sardanista que inclou l'agenda de les principals activitats sardanistes del diumenge i un apartat sobre notícies de l'àmbit de la sardana.

I a propòsit d'informacions sobre la sardana a les ones radiofòniques, cal recollir la notícia de l'emissió número 200 del programa *Germanor* de Ràdio Tàrraga (92.3 FM), que s'emeteix des de l'any 1997 i els responsables del qual són Carles Vall i Josep M. Castelló. Actualment el programa es pot sintonitzar cada dissabte de 9 a 10 del matí i també a la tarda en repetició de 4 a 5.

I, per últim, hem de felicitar Francina Boris, una veterana locutora de ràdio que ha estat guardonada amb el premi Rosa del Desert que concedeix l'Associació de Dones Periodistes de Catalunya. Francina Boris presenta cada setmana el programa *Nostra dansa* a Ràdio Girona des de l'any 1942. Enhorabona! (C.C.)

Catalunya Cristiana
Una xarxa per a l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
només per 12.480 ptes./any

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)

Edició en català ☐

Edició en castellà ☐

Nom

Cognoms

Adreça

Població

D.P.

Tel.

N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament d'12.480 ptes. per any

☐ Amb dos pagaments semestralment de 6.240 ptes.

☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,

Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular

Data

Entitat

Oficina

DC

Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:

CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Pastoral catequètica: pastoral familiar (III)

Reptes de la família actual (II)

A més de la fidelitat i el repte del matrimoni, a la família actual se li plantejen més desafiaments. Són reptes pastorals als quals tot estem cridats a donar una solució concreta i eficaç. No podem deixar la feina només per al clergat. Els laics, especialment en el camp de la família, som cridats a ser portadors de llum i esperança.

Un dels grans reptes és **reconèixer la vocació del matrimoni**. Sí!, davant de tanta desorientació actual a vegades els esposos no saben ni per què es van casar ni a què és degut el seu estat. Per això, el pas al divorci moltes vegades es veu com una cosa normal, i fins i tot, una moda a tenir en compte: «Ja no et trobes a gust amb la teva parella, doncs divorcia't.»

El matrimoni com a vocació

Karol Wojtyła s'adreçava amb aquestes paraules als esposos en una homilia a Limerick (1-10-1979): «Creieu en la vostra vocació, en aquesta vocació meravellosa al matrimoni i a la paternitat que Déu us ha donat.» En efecte, els cristians casats hem de redescobrir diàriament aquesta **vocació meravellosa al matrimoni**. Descobriments que cada vegada se'ns fa més necessari per evitar la comoditat i endoriment en l'estat de vida contret.

Aquesta vocació consisteix en una **tria**. És Jesús mateix qui ens ha escollit per estimar una altra persona, amb el mateix o més gran amor amb què ens estimem a nosaltres mateixos. És més, amb un amor capaç de donar la vida per l'altre. L'amor conjugal, santificat pel sagrament del matrimoni, es consagra com a vocació a la **unió indissoluble**.

D'aquesta manera el matrimoni, com a *vocatio* o crida, està orientat pel mateix Crist a ser **signe eficaç** del seu amor a l'Església. Si Crist estima amb passió la seva Església, els esposos han d'estimar-se apassionadament, no en el desenfrena-

ment, sinó en la generositat i en la donació *ad alterum*.

Perquè el matrimoni porti a terme la seva vocació cal que la flama de l'amor no s'apagui. Per això cal també que el matrimoni es deixi ajudar per la **gràcia** del sagrament i tingui una visió de les coses des de la fe. Els problemes matrimonials de qualsevol ordre (convivència, sexual, diàleg, temps, compromisos, tasques de la llar...) si són penetrats per la llum de la fe adquireixen un relleu diferent, són, per dir-lo d'alguna manera, **més suportables**. Són més suportables si se sap descobrir a temps la presència de Crist en aquesta comunitat de persones, vida i amor.

Si Crist es troba autènticament present en el matrimoni, aconseguireu fites insospitades de felicitat i d'autèntica realització en la vocació conjugal. Des de la pregària, el diàleg i la convivència generosa, el matrimoni és **testimoni de convivència** entre dues persones davant de la cultura de la violència i de la mort.

Crida a l'amor fecund

El repte de la **fecunditat** és molt actual per al matrimoni. El missatge de Crist als esposos és clar. Des del desig de la unitat inesborrable, se'ns crida a ser **col·laboradors seus** en el naixement i formació d'homes i dones nous, destinats a ser fills de Déu.

La humanitat depèn del desenvolupament ferm i estable de les famílies. Sense famílies no hi ha una humanitat ben desenvolupada. El matrimoni, així, està cridat a un amor fecund: desenvolupar amb la seva llavor d'amor la humanitat sencera. Una humanitat que necessita de famí-

És un mal més petit negar als fills certes comoditats que privar-los de la presència de germans i germanes que els ajudin a desenvolupar la seva humanitat.

lies íntegres, on traspuen els valors humans i socials. On la generositat i la responsabilitat s'enfronten a la cultura de la violència i de la mort.

El matrimoni, com a amor fecund, ha de saber que la seva missió no s'acaba en l'engendrament d'éssers nous. Continua en el **desenvolupament i educació** dels fills. Així, en la família es crea una atmosfera de convivència i pedagògica, on es viuen contínuament, i des de la més tendra infància, aquests valors necessaris per a la construcció del món actual. Així, el matrimoni i, en general, totes les famílies, es presenta en la teoria com a **defensor de la vida humana**, davant de la cultura hedonista i individualista.

La millor manera de veure fet realitat l'amor entre els esposos és la paternitat i la

maternitat. Totes dues viscu- des amb generositat, omplen la convivència de tot matrimoni. Lluny de ser un destorb, els fills ofereixen **estabilitat i felicitat** a la convivència conjugal.

Igualment, la maternitat i paternitat responsables exigeixen donar resposta als reptes educatius actuals. Tot superant la cultura del plaer i de la violència, els pares no han de basar la felicitat dels seus fills en l'abundància de béns materials. La felicitat dels seus fills ha de trobar-se en l'afecte, el diàleg i la confiança mútua. El nen creix i se supera dia a dia en el **lliurament afectiu** dels pares.

A més d'afecte, cal donar valors. Si la *gameboy* no omple, si el videojoc deixa insatisfet l'infant, és per alguna cosa. Ells necessiten **valors**, ja des de la infància. Així, amb el temps, cada vegada se sentiran

més útils a la societat que els envolta. Una societat necessitada de constructors de la civilització de l'amor.

És, ni més ni menys, el que Joan Pau II ens vol transmetre amb aquestes paraules: «Les decisions respecte del nombre de fills i dels sacrificis que se'n deriven no han de ser mirades només tenint en compte l'augment de les pròpies necessitats i assegurar una vida tranquil·la. (...) els pares es recordaran a ells mateixos que és un mal més petit negar als seus fills certes comoditats i avantatges materials, que privar-los de la presència de germans i germanes que podrien ajudar-los a desenvolupar la seva humanitat i realitzar la bellesa de la vida en cadascuna de les seves fases i en tota la seva varietat.» (cf. Homilia a Washington, 7-10-1979).

Joan Manuel Gutiérrez Delgado

Escriptor i humanista (stein@mixmail.com)

Entrevista a Andrés García i M. Carmen Delgado, matrimoni i col·laboradors en un grup de catequesi familiar a l'arxidiòcesi de Tarragona

—**Què és per a vosaltres el matrimoni?**

—Des del començament del nostre prometatge vam veure el matrimoni, no com una fita, sinó com el començament d'una vida de donació mútua. La generositat de què parles és per a nosaltres la font de fecunditat en la nostra convivència. Creiem que el matrimoni és més que un contracte o el fet d'estar amb l'altre tot menjant, dormint i vivint amb ell. És un «Sí, t'estimo per sempre».

—**I els fills?**

—Nosaltres de moment tenim un sol fill. Som un matrimoni jove, fa tres anys que estem casats. I estem oberts a la vida. Volem continuar formant una família més gran amb uns quants fills més. Però això depèn de Crist. Quan vam tenir el nostre fill, vam descobrir en nosaltres el do meravellós de la vida, de les nostres vides fecundes i obertes a la humanitat i a Déu.

—**Com afronteu les vostres dificultats de parella?**

—Si diguéssim que no hi ha problemes entre nosaltres seria una mentida. De dificultats sempre n'hi ha i sempre n'hi haurà. En nosaltres, el diàleg és fonamental. I és el

primer que fem sempre, dialogar. Si pots evitar l'empipament millor, però sempre cal tenir una actitud dialogant, tot intentant posar-te en la pell de l'altre, per no veure-ho tot des d'un únic punt de vista.

—**I la fe?**

—La fe a la nostra vida és bàsica. Molts dels problemes que hem tingut els hem superat gràcies a la fe. La fe ens obre la intel·ligència i ens dona forces quan el diàleg i els mitjans humans sembla que no tenen eficàcia. En la fe en Crist i en Maria, la seva mare, trobem explicacions a moments tristos, i a actituds incomprensibles.

—**Finalment, com a catequistes...**

—A la nostra catequesi, més que parlar de doctrina, volem aportar el nostre testimoni, com el nostre granet de sorra. Explicuem la moral conjugal de la fe catòlica, però també orientem, en allò que podem, aquelles parelles que no saben què fer en moments de dificultat i no saben per on sortir-se'n. És important que es trobin en comunitat, que sàpiguen que hi ha algú que els comprèn i que també passa dificultats. Tot això des de la fe, l'esperança cristianes i la caritat, que tot ho pot.

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA
(edició setmanal)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA
(edició mensual)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA
(edició anual)

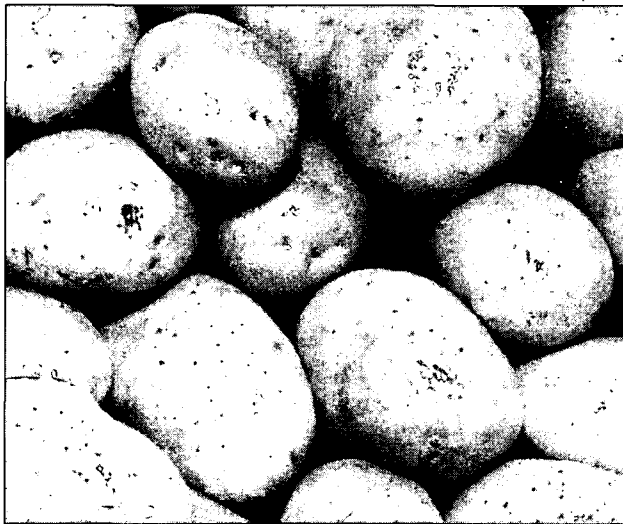
RÀDIO ESTEL

Informe-vos al telèfon: 934 092 810
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona
e-mail: publicitat@catcrist.com

La proteïna que fa patates

Les descobertes que fa actualment la biologia moltes vegades desemboquen en utilitat pràctica. Quan no hi ha aplicacions a la vida de cada dia no arriben a ser notícia que es publiqui en els diaris. Però avui us puc parlar d'una troballa que, si bé per a la cosa teòrica no és gaire important, ho és de debò per a la vida humana i per això crec que us serà d'un cert interès. Es tracta de la troballa de l'acció que fa una proteïna patatera. És un descobriment de casa nostra perquè l'ha fet un equip d'investigadors de l'IBMB (Institut de Biologia Molecular de Barcelona).

Els tubercles subterranis de la patatera són les patates. I les patates són dels aliments que val la pena que millorin i augmentin. Quan es van introduir a Europa van solucionar gairebé el problema de la fam de la gent pobre. La planta és originària d'Amèrica, de la regió situada al nord de la república de l'Equador. Allà encara n'hi ha de silvestre, que és molt resistent a les plagues. Les varietats europees són el resultat d'una selecció lenta, molt sensibles a fongs i plagues, i per això

tan sols un gen de la planta silvestre, d'aconseguir la sobreexpressió de la proteïna *armadillo* i obtenir patateres resistentes a les plagues i que donin bones patates a Europa. Tant de bo hi arribin! Serà una bona aplicació pràctica de la ciència biològica.

exigeixen insecticides. Ens aniria bé tenir aquí la varietat silvestre americana per estalviar-nos-els. Però no és tan fàcil. Veureu:

La descoberta l'ha feta l'equip dirigit per Salomé Prat. Ha trobat quina és la proteïna que «manja» a la patatera que faci tubercles. L'han batejada amb el nom d'*armadillo*. Ara bé, aquesta proteïna és originada per una altra, ben coneguda, anomenada fitocrom, que es produeix en la planta de les varietats silvestres només quan ha estat exposada a la llum de 8 a 10 hores com a màxim. Això a Europa només passa a l'hivern i fa massa fred perquè la planta pugui tenir vitalitat suficient per produir patates. Per això no es pot fer que la varietat silvestre es traslladi al vell continent sense més. Però la descoberta de l'equip de Salomé Prat permetrà, modificant

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

Església i ciència al llarg de la història

18 La reforma gregoriana del calendari

Al segle XVI una decisió de l'Església va portar a la pràctica fer que la realitat astronòmica no fos diferent del còmput del temps. Això va ser una intervenció eclesiàstica en ordre a una aplicació de la ciència a la vida civil. S'havia d'acabar amb les incongruències del calendari julià que era el que des del segle I aC s'havia seguit a l'imperi romà i després a tot el món cristià. Ja feia temps que els experts demanaven una reforma i el papa Gregori XIII va ser qui la va portar a terme amb la seva autoritat pontifícia. Tenim aquí un fet pràctic de la relació entre Església i ciència que creiem que serà bo que també expliquem.

Quin era el problema?

S'anomena calendari julià el que va establir-se per ordre de Juli Cèsar l'any 45 aC (el 707 de la fundació de Roma), que reformava el que era aleshores en ús a la república romana i que computava el temps d'una manera que ja no coincidia amb la realitat dels anys astronòmics, perquè el calendari civil s'havia avançat tant que els mesos dits d'hivern corresponien a la tardor real i els de tardor a l'estiu. El dictador per arreglar la cosa demanà l'ajut de l'alexandri Sòsigenes, el qual determinà que calia abans de tot fer un any de 445 dies (*annus confusionis* en digueren) per aconseguir que l'inici de la primavera coincidís amb el 25 de març, tal com es deia que succeïa al primer calendari romà de més de sis segles abans (el de Numa Pompili). I així manà el Cèsar que es fes. Després, perquè es mantingués sense avançar ni retard aquest començament d'any, decretà, segons indicacions de Sòsigenes, que cada any tingués la durada de 365 dies durant

un trienni i a continuació hi hagués un any de 366, i així es fes a cada cicle de 4 anys. De l'any de 366 dies se'n digué any *bis sextus*, perquè s'afegia un segon *sextus calendas* al mes de febrer (d'aquí ve «bixest» en català i «bisiest» en castellà). D'aquesta manera hom aconseguia que hi hagués gairebé coincidència entre l'any civil i l'any tròpic astronòmic (temps que va d'un equinocci al següent, que és de 365 dies, 5 hores, 48 minuts i 45,8 segons, o sigui 365 dies i gairebé un quart de dia). Però per a la coincidència total hi faltaven 11 minuts i 14,2 segons i això feia avançar la primavera d'un dia cada 128 anys.

Quan se celebrà el concili de Nicea, el 325 de l'era cristiana, ja havien passat 372 anys de la reforma juliana i la realitat astronòmica era que la primavera començava ja el 21 de març. Aquest concili determinà que la celebració de la Pasqua cristiana fos «el primer diumenge després del pleniluni següent a l'equinocci de primavera», entenent que l'equinocci era el 21 de març. Així s'aconseguia que fos sempre el diumenge més aproximat a la Pasqua jueva, que és el dia del primer pleniluni de primavera. Així es va anar complint per l'Església al llarg dels segles, comtant sempre per a la Pasqua el dia de lluna plena següent al 21 de març. Però cada 128 anys la primavera real, l'astronòmica, s'avançava un dia.

I ja al segle VIII sant Beda el Venerable feia notar que l'equinocci primaveral era aleshores el 18 de març. Però no s'arreglà res. Al segle XIII els franciscans R. Grosseteste i R. Bacon també advertiren d'aquesta anomalia entre astronomia i calendari vigent, sense ressò en l'autoritat. Al concili de Pisa (1409) es va plantejar de reformar el calendari, però la cosa no anà

endavant. El 1436 Nicolau de Cusa hi insisteix també i el 1476 el papa Sixte IV decideix arreglar la incongruència i crida Regimontanus a Roma perquè faci un nou calendari, però aquest eclesiàstic mor poc després d'arribar a la ciutat del Papa (probablement assassinat, com explicàvem al cap. 13) i la cosa resta enlaire. Serà finalment Gregori XIII qui, a instància del concili de Trento el 1563, decideix posar fi al despropòsit del còmput del temps.

Una solució pràctica i senzilla

El papa Gregori demana informes sobre les possibilitats d'un nou calendari i el 1577 els presenta a una comissió de vuit membres que ell ha nomenat, presidida pel cardenal Guglielmo Sirleto. Un membre de la comissió serà el jesuïta Cristoforo Clavio, que serà qui portarà la feina principal i la redacció definitiva del document de reforma. Hi intervindran també els dominics italians Ignazio Danti i Antonio Giglio. Aquest últim s'encarrega de compondre la taula de les epactes («epacta» és l'edat de la lluna el primer dia de l'any, o sigui els dies transcorreguts des del dia de l'anterior lluna nova). També dos espanyols hi van intervenir en tot això: el franciscà Juan Saló i el canonge de Sevilla Pedro Chacón. El resultat del treball d'aquesta comissió serà el nou «Calendari Gregorià», aprovat i promulgat per Gregori XIII el 24 de febrer de 1582.

Què s'havia acordat? En primer lloc restablir la concordança entre el calendari, que d'ara en endavant se seguirà, amb les dades astronòmiques. Això vol dir fer que la primavera civil comenci sempre el 21 de març (o el 20 segons els anys) i així complir amb el concili de Nicea sense discordar de la realitat. Això va exigir avançar deu dies el calendari perquè el 1582 l'equinocci ja queia el dia 11 de març. Aquesta avançada es va fer de manera que el dia següent al 4 d'octubre fos el dia 15. Curiosament aquest dia 15 va ser quan va morir santa Teresa de Jesús, l'ende-

mà de la festa de sant Francesc d'Assís, però en commemorar la festa onze dies més tard que la del fundador dels franciscans.

En segon lloc evitar que la primavera s'avancés un dia cada 128 anys (que vol dir 3,12 dies cada 400 anys). I per aconseguir això s'establí que se suprimissin tres bixestos cada quatre segles, segons la regla següent: en els anys finals de segle, els acabats en dos zeros, quan les dues primeres xifres no formessin un múltiple de 4 deixessin de ser bixestos i els altres continuessin sent-ho. Segons això el 1600 va ser bixest, perquè 16 és múltiple de 4, però no ho van ser ni el 1700, ni el 1800, ni el 1900, però sí que ho ha estat el 2000, i no ho seran 2100, 2200 i 2300, però ho serà el 2400, etc. Això no dona encara una exactitud total però sí molt gran. L'avançament de la primavera astronòmica es redueix a un dia cada 3.323 anys.

Publicat el decret pontifici es va adoptar immediatament a Itàlia, a Espanya i a Portugal, i de mica en mica als altres estats europeus, també als protestants, que s'hi resistiren alguns anys. Kepler (protestant) deia plantyant-se'n: «Els protestants prefereixen estar amb desacord amb el Sol abans d'estar d'acord amb el Papa.» Però el 1700 ja gairebé tot Europa seguia el nou calendari. A Gran Bretanya es trigà més: el 1752. El Japó l'adoptà el 1873. A Rússia el 1918, quan ja no manaven els tsars (recordem que la cèlebre «revolució comunista d'octubre» del 1917 va ser en realitat al nostre novembre, perquè aleshores els russos duïen 13 dies de retard respecte del calendari gregorià). A Grècia el 1923 i a Turquia el 1927. Això per als calendaris civils, però els cristians ortodoxos orientals encara es regeixen, a la litúrgia, pel calendari julià i per això la majoria d'anys no ens coincideix el dia de la celebració de la Pasqua.

El P. Clavio, poc després de la publicació d'aquesta reforma, el 1603, encara va haver de fer-ne una defensa per encàrrec de Climent VIII, responnent a les objeccions que es presentaven i explicant científicament les raons que avalaven el nou calendari.

CADENA ESTEL

Des de les 02.00 a les 8.00 hores, selecció de música instrumental.
El tren de les set (reflexió matinal), 07.00 hores.
Espurna d'Alba, a les 07.15 i 02.00 hores.
 Informació general, d'Església i solidaritat, serveis i cultura, cada quart d'hora.
 Comentari de l'Evangeli a les 7.30, 15.30, 19.25 i 2.10 hores.
 Pensament humà i cristià, cada hora.
 Comentari creient sobre l'actualitat, a les 9.30 i 17.30 hores.

Dilluns

07.00-08.00 *Radiofórmula*
 08.00-09.00 *El Primer Cafè* (informatiu i tertúlia)
 09.00-19.00 *Radiofórmula*
 19.03-19.15 *Contes de la Fada Vetakika*
 19.15-19.25 *Ressons* (música catalana).
 19.30-20.30 *La Consulta* (magazín d'actualitat).
 20.30-22.00 *Sin concesiones* (esports).
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes* (actualitat en clau cristiana).
 23.00-00.00 *Planeta Blau* (medi ambient).
 00.00-02.00 *La Gran Diferència* (selecció musical).

Dimarts

07.00-08.00 *Radiofórmula*
 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 09.00-19.00 *Radiofórmula*
 19.03-19.15 *Contes de la Fada Vetakika*
 19.15-19.25 *Ressons*
 19.30-20.30 *La Consulta*
 20.30-22.00 *Sin concesiones*
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes*
 23.00-00.00 *Paraules d'amor* (família).
 00.00-02.00 *La Gran Diferència*

Dimecres

07.00-08.00 *Radiofórmula*
 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 09.00-19.00 *Radiofórmula*
 19.03-19.15 *Contes de la Fada Vetakika*
 19.15-19.25 *Ressons*
 19.30-20.30 *La Consulta*
 20.30-22.00 *Sin concesiones*
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes*
 23.00-00.00 *Vaixells, trens i música country*
 00.00-02.00 *La Gran Diferència*

Dijous

07.00-08.00 *Radiofórmula*
 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 09.00-19.00 *Radiofórmula*
 19.03-19.15 *Contes de la Fada Vetakika*
 19.15-19.25 *Ressons*
 19.30-20.30 *La Consulta*
 20.30-22.00 *Sin concesiones*
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes*
 23.00-00.00 *A tota costa* (submarinisme).
 00.00-02.00 *La Gran Diferència*

Divendres

07.00-08.00 *Radiofórmula*
 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 09.00-19.00 *Radiofórmula*
 19.03-19.15 *Contes de la Fada Vetakika*
 19.15-19.25 *Ressons*
 19.30-20.30 *Catalunya Sense Barreres* (atenció als discapacitats).
 20.30-22.00 *Sin concesiones*
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes*
 23.00-00.00 *Amb llum pròpia* (personatges famosos).
 00.00-00.30 *De nou n'nou* (música alternativa).
 00.30-02.00 *La Gran Diferència*

Dissabte

07.00-09.00 *Radiofórmula*
 09.00-10.00 *Club de golf* (esports).
 10.00-12.00 *Trotamundos* (turisme rural).
 12.00-13.00 *Fills: preguntes i respostes* (escola cristiana).
 13.00-18.00 *Radiofórmula*
 18.00-19.00 *Cum laude* (universitats).
 19.00-19.30 *Afinados con Brasil* (música brasilera).
 19.30-20.30 *Els temps de la música* (música clàssica).
 20.30-22.00 *Tanca els ulls i fixa-t'hi bé* (música cinema).
 22.00-23.00 *Mar de claror* (catequesi).
 23.00-00.00 *Temps de Paraula* (Bíblia).
 00.00-00.30 *Cova de Jazz* (música).
 00.30-02.00 *La Gran Diferència*

Diumenge

07.00-09.00 *Radiofórmula*
 09.00-10.00 *Tot sardana*
 10.00-17.00 *Radiofórmula*
 17.00-18.00 *La Taula de l'Evangeli* (comentari de les lectures dominicals).
 18.00-20.00 *Avui és el dia del Senyor* (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona).
 20.00-21.00 *Melodies de fe* (música cristiana).
 21.00-23.00 *Radiofórmula*
 23.00-23.30 *Missatge en una ampolla* (reflexions).
 23.30-00.00 *Moments a mitjanit* (reflexió cristiana).
 00.00-00.30 *Cova de Country*
 00.30-02.00 *La Gran Diferència*

CADENA ESTEL

Desconnexions de Ràdio Estel**De dilluns a divendres:**

09.00-09.15 *Informatiu matí el Temps Agenda*
 12.00, 16.00, 18.00 *Punts informatius Temps*
 13.15, 19.15 *Inf. migdia*
 14.00-14.15 *Recomanació*
 20.00-20.15 *Inf. vespre el Temps*

Cada dia

06.45 *Un bon motiu per viure*
 10.45, 17.45 *Recomanació turística*
 12.45, 18.45 *Agenda*

Dimecres

00.00-00.30 *La Taula de l'Evangeli*

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge - De 22.05 a 23.00h, *Objectiu, l'home*: programa de valors humans. El cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista a Antonio Meléndez, comissari de *Las Edades del Hombre*; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles (edita i presenta: J.M. Alimbau).

106.6 FM	Barcelonès, Maresme, Vallès Oriental, Vallès Occidental i Baix Llobregat.
93.7 FM	Alt Penedès, Baix Penedès, Anoia, Bages, Berguedà i Garraf ARQUEBISBAT DE BARCELONA
103.4 FM	Gironès, Selva, Alt Empordà, Baix Empordà, Pla de l'Estany i Garrotxa BISBAT DE GIRONA
105.0 FM	Ràdio Principat: Alt Urgell, Cerdanya, Noguera, Segarra, Pla d'Urgell i Urgell
107.5 FM	Ràdio Principat: Andorra BISBAT D'URGELL

Dijous 1, festivitat de Tots Sants10.00 *Santa Missa*

Amb la participació del cor parroquial Sant Jaume de Salt (Gironès), sota la direcció de M. Salomé Jorillo. (Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Víctor Subirana.)

11.00 *La película de la mañana*

«Marcelino pan y vino.»

Narrada pel seu protagonista, aquesta és la història d'un nen, Marcelino que, cap el segle XVII, va ser abandonat pels seus pares i va ser recollit per uns frares. Després de protagonitzar mil entremaliadures, l'esperava un miracle del qual encara es parlaria quatre segles després.

Diumenge 408.45 *Tiempo de creer* (programa protestant).

«Evangeli: el Bus de Sela.»

Un grup de joves dediquen les seves vacances com a voluntaris en un hospital de Sidi Kacem (Marroc). Viatgen al «Bus de Sela» i ens expliquen les seves experiències i la importància de Déu en les seves vides.

09.30 *Últimas preguntas*09.55 *Santa Missa*

Retransmissió de la Santa Missa des de la basílica de Sant Pere de Roma. Beatificació de M. Pilar Izquierdo, fundadora de l'obra Jesús i Maria.

Dilluns 517.15 *Pueblo de Dios***Diumenge 4**09.00 *Signes dels Temps*

«Els germans maristes a Catalunya.»

Els germans maristes han celebrat a Roma el seu vintè Capítol General per parlar del present i del futur de la congregació. Aquesta institució religiosa, que té una forta implantació a Catalunya, treballa en l'àmbit de l'educació i en el món de la pobresa. Entrevista al provincial del maristes a Catalunya, Emili Turú.

Altres temes:

—Reportatge sobre la cloenda del Sínode Mundial de Bisbes.

—Entrevista amb Joan Sabé, seminarista de Barcelona que pròximament serà ordenat diaca.

—Presentació de l'Agenda Llatinoamericana Mundial 2002.

—Comentari de llibres, amb Jaume Reixach.

—Comentari de l'Evangeli del diumenge.

(Dirigit per Francesc Rosaura i presentat per Teresa Pou.)

Signes dels Temps repeteix l'emissió la nit del diumenge al dilluns, a partir de les 02.00 h; el diumenge a les 11.20 h pel Canal TVC Internacional i pel Canal TVC Sat.

Divendres 220.30 *Creure avui*

Tema d'avui, reportatge sobre temes d'interès per als cristians i cristianes d'avui, coordinat per Elisa Mataró; Comentari de llibres y pel·lícules, coordinat per Teresa Bruguera.

El programa repeteix l'emissió el dilluns a les 14h.

Cada diumenge12.00 *Paraula i vida*

Espai que escriu i presenta Mons. Lluís Martínez Sistach.

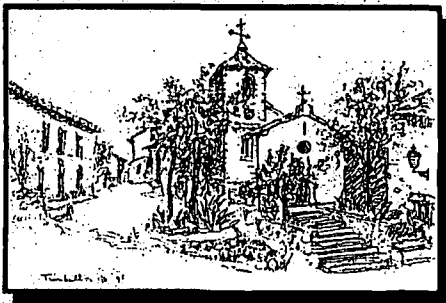
(El programa repeteix l'emissió el diumenge a la tarda cada tres hores).

Canal Berquedà de Televisió

Bona notícia, programa setmanal que s'emet els dijous a les 20.15h, el dissabte (migdia i vespre) i el diumenge (matí, tarda i nit).

NOVEMBRE ÉS EL MES CONSAGRAT A LES ÀNIMES DEL PURGATORI

Altres bisbats

• **TURBALLOS.**— Els dies 10 i 11 de novembre, trobada de reflexió-meditació-pregària. Més informació, 966 516 710 i 966 660 726.

Barcelona

• **ESGLÉSIA DEL SAGRAT COR.**— «Un espai per a l'acollida espiritual», consulta, celebració del sagrament de la reconciliació, atenció personalitzada, assessorament espiritual, conversa cristiana davant dels problemes personals, etc. A l'interior de l'església, (Casp, 25), hi ha uns despatxos on hi trobareu diversos jesuïtes que us atendran. Feiners de 7 a 8.45; de 12.45 a 13.45 i de 18.30 a 20.30 i diumenges de 8 a 9; de 11.30 a 13.45 i de 19.30 a 20.30.

• **ADORACIÓ PERPÈTUA.**— Al temple del Sagrat Cor de Jesús del Tibidabo es fa adoració perpètua davant del Santíssim Sagrament exposat dia i nit sense interrupció. Adoració diürna: de 8 del matí a 11 de la nit. Adoració nocturna: de 10 de la nit a 6 del matí. Convidem tothom amb motiu de l'Any Sant a participar una hora al mes. Més informació al tel. 934 175 686.

• **ORATORI DE LA SANTA FAÇ.**— De dilluns a divendres, de 10.30 a 19 h, adoració del Santíssim Sagrament a la capella d'Adoració (Jonqueres, 15, 1r). Cada dijous a les 18.30, santa missa i

abans i després, confessions. Tel. 933 178 335.

• **PARRÒQUIA DE LA PURÍSSIMA CONCEPCIÓ.**— Vespres cantades els diumenges, durant l'any, a les 19 h, a l'altar major amb exposició del Santíssim. c/ Aragó, 299, tel. 934 576 552.

• **CENTRE EUCARÍSTIC MARIA EMILIA RIQUELME.**— Recés mensual cada tercer diumenge de mes, a partir de les 9 del matí. Vetlla de pregària cada primer divendres de mes, durant tota la nit amb torns de pregària. c/ Encarnació, 62-64, tel. 932 131 497.

• **EXPOSICIÓ SOLEMNE DEL SANTÍSSIM.**— A la parròquia Mare de Déu de la Bonanova (Sts. Gervasi i Protasi) (plaça Bonanova, 12), cada dilluns no festiu de 17.30 a 18.30. A les 18.30, santa missa.

• **CATEDRAL DE BARCELONA.**— El 2 de novembre, commemoració dels Fideles Difunts. A les 6.30 de la tarda, cant de Vespres i, a continuació, a les 7 h, celebració de l'Eucaristia.

• **HORA SANTA.**— El 4 de novembre, a les 17.45 h, predicada per Guillermo Martínez Pastorizo, de Lumen Dei. Tindrà lloc a la parròquia del Sagrat Cor de Jesús-Cripta Gaudí de la Colònia Güell. Organitza: Unió Comarcal de Lligues de Perseverança del Baix Llobregat.

• **CASANTRA. SRA. DE MONTSERAT.**— Recés per a homes i joves, del 3 de novembre a les 11 h, al 4 de novembre a les 19 h. I cada primer diumenge de mes, de 10.30 a 14 h.

• **AULA DE TEOLOGIA DE MONTALEGRE.**— Inici del curs *La teologia del més enllà*, obert a tothom i dirigit pel Dr. Ignasi Segarra. Dilluns de 10.30 a 11.15 h, a partir del 5 de novembre (c/ Valldonzella, 13). Més informació al 933 014 347.

• **PASTORAL DEL SORD.**— El dissabte 10 de novembre, de 10.30 a 13 h, a la parròquia de Santa Teresa de l'Infant Jesús (Via Augusta, 68), per a pares de nens, sessió de treball sobre «Relació de parella», per Josep Vilà (FERT). Inter-

pretada amb llengua de signes per als sords.

• **FUNDACIÓ JOAN MARAGALL.**— El 12 de novembre, a les 19.30 h, a l'auditori (València, 244, 1r), conferència-col·loqui sobre l'actualitat cultural i religiosa del mes, a càrrec d'Ignasi Fossa, monjo de Montserrat i portaveu del monestir. Més informació al tel. 934 880 888.

• **EXERCICIS ESPIRITUALS.**— Del 4 al 13 de novembre. Oberts a tothom i dirigits pel P. Josep-Lluís Corrons, s.j. Lloc: casa d'exercicis de Sant Ignasi de Sarrià.

• **ASSOCIACIÓ CIC.**— Organitza una aula d'extensió universitària de les persones grans el 5 de novembre, a les 17.00, impartida per M. Teresa Alcayne (doctora en Ciències Econòmiques) sobre *La Unió Monetària i l'euro*, i a les 18.30, celebració de l'eucaristia. El 7 de novembre, visita cultural guiada a Arenys de Mar, *La cara amiga de Salvador Espriu*. Més informació: Via Augusta, 228, baixos - Barcelona, tel. 932 013 701, fax 932 090 575, a/e: associaciocic@terra.es

• **METGES CRISTIANS DE CATALUNYA.**— El 6 de novembre, a les 19.30, acte d'homenatge al Dr. Pere Tarrés amb una missa concelebrada a la parròquia de Sant Vicenç de Sarrià. Presidirà el cardenal Ricard M. Carles. Més informació: www.e-cristians.net

• **MOVIMENT CRISTIÀ DE MESTRES I PROFESSORS.**— Juntament amb el CCUP, el MPCB i el Moviment Focolar organitza la conferència *Cap a on va l'autoritat?*, a càrrec d'Albert Sáez, professor de la Universitat Ramon Llull, sotsdirector del diari *Avui*. Serà el 6 de novembre, de 19.30 a 21.00, a l'espai Els Àngels, c/ València, 244, 1r - Barcelona. Més informació: c/ Rivadeneyra, 6, 4t - Barcelona, tel. 934 125 567, a/e: cristiapr@jazzfree.com

• **CURSET BÍBLIC.**— *El evangelio según san Mateo*, els dies 6, 8, 13 i 15 de novembre, de 22.00 a 23.00 h, al Centre Sant Francesc (c/ Elisa, 23), impartit per Juan Miguel Vicente, professor de la

facultat de S. Buenaventura de Roma. Més informació al tel. 934 172 508.

• **OFS.**— El 10 de novembre, l'Orde Franciscà Seglar organitza la tradicional Jornada Anual d'Estudi. Enguany el lema és «La globalització» i el ponent, Arcadi Oliveres, vicepresident de Justícia i Pau. Lloc: Monestir de las Clarisses de la Divina Providència (Av. Martí i Pujol, 68 - Badalona). Informació i inscripcions al tel. 937 515 698 de 9 a 10 de la nit.

• **PATROCINI DE LA MARE DE DÉU DE L'ESTRELLA.**— El 10 de novembre se celebra al monestir de Santa Maria de Jerusalem de les monges clarisses (passatge Mare de Déu de l'Estrella, s/n - Barcelona), la solemnitat del patrocini de la Mare de Déu, i es venerarà la imatge de la Mare de Déu de l'Estrella que presideix el cor de la comunitat. La celebració de l'Eucaristia tindrà lloc a les 17 hores. És una festa oberta a tothom, i especialment a aquelles persones que porten el nom d'Estrella.

• **TROBADA DE SACERDOTS I DIAQUES.**— El 12 de novembre, a les 11 de la matí, *Estimem la nostra missió en el món d'avui*. Parlarà Mn. Joan Sasas Grieria. Lloc: Casa d'exercicis de Sant Ignasi de Sarrià (c/ Carrasco i Formiguera, 32). Organitzat per la Unió Apostòlica del Clergat de Barcelona. Per a inscripcions poseu-vos en contacte amb Mn. Pere Campanyà al tel. 932 037 451.

• **LA VEU DE L'EVANGELI.**— El telèfon 934 156 616 funciona les 24 hores del dia. És un telèfon que durant tres minuts comenta i explica l'Evangelí del diumenge. Del 12 al 25 de novembre: Dr. Joan Bellavista i Ramón, de la parròquia de Sant Genís de l'Ametlla del Vallès.

• **TROBADES BÍBLIQUES.**— El curs ajudarà a descobrir la força dinamitzadora de la Paraula i de les comunitats i les dimensions missioneres dels Fets dels Apòstols. Tindrà lloc el segon dilluns del mes, de 9 a 10.30 de la nit, i s'inicia el 12 de novembre. Està organitzat pels Cufsets de Cristiandat de la parròquia Santa Teresa de Jesús (Carmel) i animat

AMB MOTIU DE LA COMMEMORACIÓ JOIOSA DELS 25 ANYS D'ESTADA A LA CIUTAT DE SANT CUGAT DEL VALLÈS A LA:

Casa de pregària de les Germanes Dominiques de Sant Cugat del Vallès

Els dies 16, 17, 18 de novembre, conferències impartides pel degà de la Facultat de Teologia de València, P. Martín Gelabert O.P. sobre: *Espiritualitat Dominicana*.

Obert a religiosos/es i laics que vulguin conèixer i aprofundir en el carisma dominicà.

Hi ha servei d'hostatgeria. Poseu-vos en contacte amb el monestir Ntra. Sra. dels Àngels MM Dominiques, telèfon i fax **936 741 745**.

APADRINEU UN NEN/A, AVI/A

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE 40 ORDES RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 23 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ VOL DIR UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària, dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.

Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la labor humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurament i servei a l'Evangelí.

NECESSITEN UN PADRI! VOLS SER-HO TU?
100 ptes. cada dia poden fer-ho possible.

FUNDACIÓ CRISTIANA PER A NENS I GENT GRAN
CFCA/España C/ Avda. de Madrid, 21, 1º B, - 47140 Laguna de Duero (Valladolid)
Tel. 983 54 47 50 - 983 54 52 06 - Fax 983 54 47 50 e-mail: fcpny@teleline.es

Des del carrer

Emilia García va ser una de les deixebles més avantatjades de Maria Benedicta Daiber, iniciadora fa més de seixanta anys dels Cursets Bíblics. Durant un temps van caminar plegades en la missió de fer arribar als cristians la força imparabla que té la Sagrada Escriptura. Després de la seva mort, Emilia en va prendre el relleu i encara avui continua impartint els Cursets que a ella mateixa tant de bé li van fer. Enguany els imparteix en diversos indrets de la diòcesi sobre temes tan variats com l'Apocalipsi, els Fets dels Apòstols, la primera Carta de sant Joan o la Carta als Romans. Els cursos van començar el mes d'octubre i estan oberts a tothom qui ho vulgui. Més informació al telèfon 932 370 365.

Emilia García imparteix Cursos Bíblics des de l'Associació d'Amics de Maria Benedicta

«Podem llegir la Bíblia tota la nostra vida i sempre serà nova»

—Què té la Bíblia que no té cap altre llibre?

—La Bíblia és la Paraula de Déu. I un llibre és més interessant com més intel·ligent és la persona que l'ha escrit. Hi ha algú més intel·ligent que Déu? Quan t'adreces a la Bíblia com el que és, Paraula de Déu, aquesta té més força que qualsevol altre llibre. El mateix sant Pau diu que és «força de Déu per al qui creu». És un llibre que podem llegir tota la nostra vida i que sempre serà nou. I és lògic, perquè en ser Paraula de Déu té profunditats de Déu i és infinit.

—Amb tants cursos teològics com hi ha a tots nivells, què aporten de nou els cursets bíblics que imparteix?

—La pionera d'aquests cursos bíblics, Maria Benedicta Daiber, que els va iniciar abans del Concili, va descobrir que la majoria dels cristians recolzaven la seva fe en el catecisme o en una filosofia. El cristianisme, d'aquesta manera, esdevé un seguit d'idees o principis. Això no obstant, la veritable fe cristiana se sustenta en la revelació. Per això, els cursets intenten que la revelació a través de la Bíblia sigui la roca on

s'edifica la fe. La gran majoria d'estudis bíblics es queden en la cultura religiosa, cosa que només provoca embolics i no serveix per a la vida. Nosaltres pretenem que la Sagrada Escriptura sigui el fonament de la nostra fe.

—Intenten, doncs, anar més enllà de l'exegesi...

—La lectura exegetica és important i s'ha de fer, perquè ens ajuda a entendre el que Déu va voler dir, però no n'hi ha prou. El més important és acudir a la Bíblia perquè Déu també em vol parlar a mi avui i ara. La Paraula de Déu dona respostes a la meua vida personal, però per a això jo abans he de tenir una actitud d'escolta i de pregària.

—Però, per pregar, molts cristians prefereixen abans qualsevol altre llibre en lloc de la Bíblia.

—Gràcies a Déu, en aquest terreny s'avança i cada vegada hi ha més gent que prega amb la Bíblia, sobretot entre els nous moviments i comunitats que floreixen en l'Església. De totes maneres, com deia Maria Benedicta, és comprensible aquest cert «rebuig» de la Sagrada Escriptura, perquè la Bíblia és com una nou. Si vols menjar-te-la sense

més ni més és dura, duríssima. Però si la trenques és suculent i molt bona. No és fàcil entendre la Bíblia, d'aquí que sigui important una ajuda per trencar-la i fer-la més accessible. I per a això, els cristians tenim una tradició i un magisteri de l'Església de més de 2.000 anys.

—Per què els protestants ens porten tant d'avantatge en l'estudi bíblic?

—És l'únic que tenen. Els catòlics, en canvi, tenim la Paraula de Déu, però també els sagraments i una tradició en el magisteri de l'Església de vint segles. És com una persona que té gana i s'acull a la mica d'aliment que té. Els catòlics, en canvi, som com uns rics que tenim el rebost ple a vessar d'aliments suculents i boníssims i que, malgrat això, ens estem morint de gana perquè cerquem l'aliment a una altra banda. Quants catòlics intenten saciar la seva inquietud interior amb mètodes o tècniques budistes o hinduistes! Si descobríssim la riquesa que tenim en la Sagrada Escriptura, no acudiríem a una altra banda, ja que descobriríem la plena satisfacció.

Samuel Gutiérrez

La veritable provocació

La provocació és un recurs útil quan serveix per cridar l'atenció sobre un fet destacat per, en darrer terme, iniciar-ne una reflexió. La predicació de Jesús és un bon exemple de provocació útil; quan deixava en evidència, posem per cas, els fariseus i els sacerdots ho feia amb una finalitat constructiva, per desemmascarar-ne la hipocresia i la falsedat. En aquestes ocasions la provocació és sempre l'eina encertada per donar un toc d'alerta sobre qualsevol injustícia, per fer-nos conscients d'un problema, i originar així una reflexió per solucionar-lo. És una mena de crida per fer un pas endavant, per anar més enllà. I això és, ni més ni menys, el que etimològicament significa *pro-vocar*: cridar cap endavant.

Però a vegades la provocació, contràriament, pot ser una mera farsa. Es recorre a la provocació quan un producte cultural —una pel·lícula, un llibre— es vol donar a conèixer però per ell mateix no té prou vàlua. En aquests casos la pretesa provocació esdevé tan sols una cortina de fum que serveix per amagar aquesta mancança. Rere l'aspecte d'originalitat, de novetat mai vista no hi ha cap missatge, sinó una gran impostura. L'autèntica provocació no és la que escandalitza més, sinó aquella que, fidel a l'etimologia, fa anar la gent endavant.

Eduard Brufau

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Ressons del Sínode

El Sínode de Roma enfila la seva fase final enmig d'una expectació més aviat discreta. No sé si tothom s'adona prou de la transcendència d'aquest exercici pràctic de la corresponsabilitat dels pastors de les Esglésies particulars. Té molt a veure amb la credibilitat de l'ecumenisme, amb el progrés de la comunió, amb l'atenció a l'Esperit que «alena en cada fidel», com recorda Joan Pau II, citant sant Paulí de Nola (*Novo millennio ineunte*, 45). Cada pare sinodal aporta aquest alè a la gran assemblea.

El Sínode actual és dedicat a l'estil de vida que ha de caracteritzar el bisbe, com el de 1987 va estar dedicat als laics, el de 1990 a la formació dels sacerdots, i el de 1994 als religiosos.

Ja el primer dia, el Papa va posar sobre la taula el tema de la pobresa i de la proximitat als pobres com a exigència del servei episcopal. Ben segur que la seva exhortació apuntava a qüestions de fons que no podem eludir.

Però no seria inútil fer atenció, també, a qüestions de forma. És una pena que, sovint, una barrera de convencions que ningú no gosa tocar doni una imatge de l'episcopat molt menys humil i sòbria que no és en realitat. Per això m'ha agradat especialment la intervenció del bisbe equatorià Corral Mantilla, que va dir: «La pobresa evangèlica també ens exigeix renunciar a títols honorífics com ara *eminència* o *excel·lència*... És suficient que ens diguin *pare*». Expliquen els cronistes que aquestes paraules van produir un gran silenci a l'aula, el qual es va trencar amb una nota d'humor. En efecte, en acabar, el president de torn li va dir rutinàriament: «Gràcies, excel·lència.» I el bisbe li va replicar amb un somriure: «A vostè... *eminència*.» Bromes a part, estic segur que molts compartiran el punt de vista del bisbe Corral. No només en la seva literalitat estricta, sinó en un sentit més ampli. L'*abbé* Pierre, per exemple, el dels Drapaires d'Emaús, té escrites observacions afinades en aquesta línia.

El cardenal Meiner, per la seva banda, va propugnar una actitud lligada amb la pobresa: la valentia profètica. Va alertar sobre el perill d'escudar-se en una «oficina de la moderació», que cerqués la comoditat. Podria ser, va dir, que la secularització, tan denunciada per tots, anés precedida per una certa «autosecularització» eclesial. Aquest avís enllaça amb un altre del cardenal Ratzinger: el de conformar-se amb una pau falsa o buida que trairia la veritat. El prefecte de la Congregació de la Doctrina de la Fe va subratllar la necessitat d'una presentació de la figura de Jesucrist no reduïda a la dimensió d'un simple mestre espiritual ni buidada de realitats essencials com la resurrecció i la divinitat.

Ara mateix

Rauxa